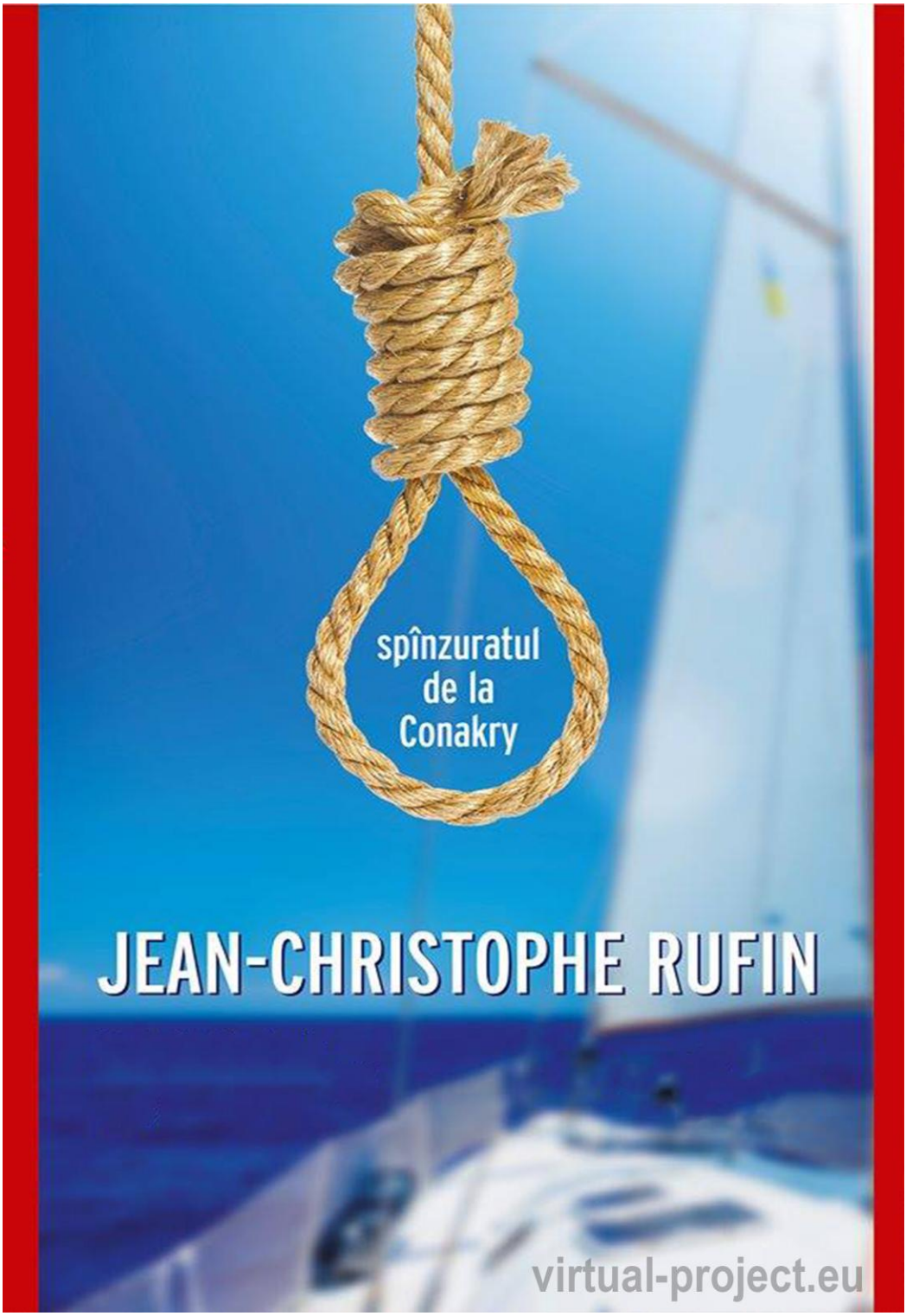

virtual-project.eu

JEAN-CHRISTOPHE RUFIN

SPÂNZURATUL DE LA CONAKRY

Original: *Le suspendu de Conakry* (2018)

Traducere din limba franceză de:
HORIA NICOLA URSU

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS
2019

Jean-Christophe Rufin (n. la Bourges, în departamentul Cher, în 28 iunie 1952) este doctor, diplomat, istoric, călător şi romancier francez. Este preşedintele organizaţiei umanitare Action Against Hunger, unul dintre primii membri ai ONG-ului Médecins Sans Frontières şi al doilea cel mai tânăr membru al Academiei Franceze. A fost ambasador al Franţei în Senegal din 2007 până în iunie 2010.

A absolvit Institutul de Studii Politice din Paris, iar în 1986 a devenit asistent al Secretarului de Stat pentru Drepturile Omului şi şi-a publicat primul roman, *Le Piège humanitaire,* un eseu despre miza politică a acţiunilor umanitare.

Între 2003 şi 2004, Rufin a scris un raport amănunţit despre reapariţia antisemitismului în Franţa – „Raportul Rufin".

În 1997, Jean-Christophe Rufin câştigă Premiul Goncourt pentru debut şi Premiul Méditerranée cu romanul *L'Abyssin.*

În 2001, câştigă din nou Premiul Goncourt cu volumul *Rouge Brésil.*

Spânzuratul de la Conakry / *Le suspendu de Conakry* (2018) este primul roman al lui Jean-Christophe Rufin care apare la Crime Scene Press.

1.

Mulţimea privea trupul spânzurat. Un şir neîntrerupt de africani – bărbaţi, femei şi copii deopotrivă – umplea cheiul şi, mai încolo, digul, până departe, înspre baliza roşie care marca intrarea în rada portului Conakry.

Privirile tuturor erau aţintite spre vârful catargului. Fluxul fiind la maximum, coca velierului se ridicase aproape la nivelul cheiului. Trupul neînsufleţit se profila pe fundalul de un albastru uniform al cerului tropical. Putea fi văzut de departe. La balcoanele vilelor de pe ţărm, numeroşi rezidenţi, abia treziţi din somn, contemplau, nevenindu-le să creadă, scena grozăviei. Unii dintre ei îşi luaseră şi binoclurile, pentru a vedea mai bine. Recunoscusem în cel spânzurat de-un picior un bărbat alb. Avea mâinile umflate, iar pe faţa stacojie i se prelinseseră câteva firicele de sânge.

De jur-împrejurul radei portului domnea o linişte absolută. Doar uruitul surd al autobuzelor se auzea, de undeva departe, de pe bulevard.

Alarma fusese dată încă de la ivirea zorilor, care, la această latitudine, are întotdeauna loc la ora şase dimineaţa. Vestea se împrăştiase repede. Toţi cei care pierdeau vremea pe plajă la acea oră – vânzători ambulanţi, puştani angrenaţi în partide de fotbal ad-hoc, pescari care meştereau la pirogile lor – se precipitaseră pe chei, pentru a nu rata evenimentul.

Desprinzându-se de linia orizontului, soarele scălda suprafaţa lină a mării într-o lumină orbitoare. Căldura era de pe-acum foarte puternică, iar pielea celor din port lucea de sudoare. Nimeni nu îndrăznea să scoată vreo vorbă. Toţi priveau ţintă către iaht căci, ulterior, voiau să poată istorisi în cele mai mici amănunte tot ce văzuseră.

Poliţia îşi făcuse apariţia după vreo douăzeci de minute. Era doar o patrulă de cartier, doi bărbaţi în uniformă care veniseră cu o maşină veche care scârţâia din încheieturi. Seydou, omul bun la toate al micului port de agrement, îi urcase în iola sa şi îi dusese la bordul vasului. Ceva mai târziu, în liniştea apăsătoare care învăluia portul, dinspre velier se auziră ţipete ascuţite.

Pe punte îşi făcu apariţia o a treia siluetă, agitată. Cum nava era ancorată departe de chei şi în plină strălucire a soarelui, celor de la ţărm le venea greu să distingă clar ceea ce se petrecea acolo. Însă printre cei care priveau ţintă spre vas cu mâna streaşină la ochi se numărau şi câţiva marinari, obişnuiţi să scruteze întinderile scăldate în soare ale mării. Unul dintre ei afirmă, cât se poate de convins, că a treia persoană de pe punte era o femeie. Ceva mai târziu, un altul o recunoscu.

— E Mame Fatim! strigă el.

Şi, aproape imediat, un altul adăugă:

— E goală puşcă!

Dintr-odată, ca şi cum strigătul marinarului ar fi fost un semnal, neliniştea care sugrumase glasul mulţimii din momentul descoperirii trupului suspendat de catarg se sparse într-un hohot general de râs nervos. Sutele de gură-cască aliniaţi la buza apei murdare a radei portului pufniră zgomotos în râs. Chiar şi cei care nu se aflau în primul rând al privitorilor începură să râdă, fără să ştie prea bine de ce. Începură să ţopăie şi să se împingă, pentru a putea să se bucure de spectacol. O femeie căzu în apă, iar apoi doi copii care se ţineau de mână fură, la rândul lor, împinşi de mulţime dincolo de marginea cheiului. Câţiva bărbaţi săriră în apă în ajutorul femeii care nu ştia să înoate şi dădea din mâini, ţipând. Copiii, pe de altă parte, se agăţaseră de o scară de metal prinsă de peretele de piatră al cheiului şi urcau înapoi pe uscat, având grijă să nu alunece pe scările umede.

Aproape concomitent, un grup de personaje oficiale, între care mai mulţi poliţişti de grad înalt, îşi făcură apariţia pe terasa clubului şi începură să coboare pasarela plină de nisip care ducea spre chei. Seydou, care revenise la chei cu iola sa, îi conduse pe nou-veniţi, doi câte doi, la locul tragicului eveniment.

Femeia de pe puntea velierului fusese înfăşurată în grabă cu un cearşaf adus de poliţişti din cabină. Aştepta la prova navei, aşezată pe un cufăr cu vele. Pe punte era deja înghesuială şi niciunul dintre nou-veniţi nu părea să se simtă prea în largul său, ţinându-se, pe cât posibil, cât mai departe de catarg.

Apoi, unul dintre gradaţi dădu un ordin şi câţiva poliţişti începură să-şi facă de lucru cu parâmele, dezlegându-le pe rând. Pe neaşteptate, cadavrul suspendat de-un picior în vârful catargului se prăvăli pe punte, izbindu-l, în cădere, pe unul dintre reprezentanţii autorităţilor. Cei de pe mal îl văzură ţinându-se cu mâinile de cap şi, o vreme destul de îndelungată, niciunul dintre cei de pe punte nu mai dădu atenţie cadavrului, cu toţii dedicându-se îngrijirilor de care părea să aibă nevoie bărbatul în costum pe care mortul îl atinsese în cădere.

Dinspre uscat se auziră sirenele ambulanţei şi ale unei maşini de poliţie care se apropiau cu dificultate prin traficul intens al dimineţii. Trecură minute bune până când girofarurile acestora îşi aruncară fulgerele albăstrui pe trunchiurile palmierilor care străjuiau aleea ce ducea pe chei. Între timp, siluetele de pe iaht încetaseră să se agite în jurul bărbatului lovit de cadavru. Îşi recăpătase cunoştinţa, era aşezat lângă timonă şi îşi freca necăjit proaspătul cucui.

Doi poliţişti o ajutară pe femeia încă înfăşurată în cearşaf să coboare în iola lui Seydou. Era o tânără africană destul de plinuţă, cu tenul mai deschis. Avea părul vâlvoi şi faţa umflată de plâns.

Rumoarea mulţimii crescu în intensitate atunci când barca acostă în dreptul clubului.

— Mame Fatim... Ea e, într-adevăr, şuşoteau cei din mulţimea de gură-cască.

Acum, însă, nu mai râdea nimeni.

Femeia urcă într-o ambulanţă care se făcu repede nevăzută, cu sirena urlând şi girofarul pornit.

Recuperarea mortului avea să dureze ceva mai mult. Iola nu se dovedi suficientă. Poliţiştii se văzură nevoiţi să apeleze la un Zodiac. Administratorul portului de agrement avea cheia, dar nu folosise niciodată barca pneumatică. După ce cadavrul ajunse, în sfârşit, pe uscat, se observă că era al unui european înalt, cu părul cenuşiu şi ţepos. Cei mai mulţi, deşi nu-l cunoşteau, avuseseră ocazia să-l întâlnească pe plajă în lunile din urmă. Toată lumea ştia că Mame Fatim se mutase de câteva săptămâni la bordul iahtului său.

Purta pantaloni albi, din pânză subţire, şi o cămaşă înflorată în nuanţe de albastru. Când doi dintre poliţişti îi ridicară trupul din barca pneumatică şi-l întinseră pe suprafaţa de ciment a cheiului, mulţimea slobozi un strigăt: pieptul bărbatului era roşu de sânge. O rană lungă, însângerată, ca un adevărat crater, brăzda adânc toracele mortului. Un poliţist se grăbi să acopere cadavrul cu o pătură. Sângele începu să se îmbibe în ea imediat şi, foarte curând, cadavrul acoperit deveni o grămadă amorfa pe care se lăţea o pată închisă la culoare. Doi brancardieri se grăbiră să o ridice şi să o transporte în ambulanţă, la adăpost de privirile curioşilor.

La bordul iahtului, poliţiştii guineezi îşi continuau treburile, adunând indicii, aplecaţi de spate pentru a cerceta puntea. Un funcţionar francez de la birourile vamale urcă, la rândul său, la bordul velierului, pentru o inspecţie.

Într-un târziu, mulţimea ghiftuită cu imagini morbide începu să se împrăştie, fără a înceta să comenteze cele văzute.

Era către amiază când şoferul îl lăsă pe Aurel, membru al serviciului consular al ambasadei Franţei, la intrarea în portul de agrement. Deşi scund şi subţire, acestuia nu-i fu deloc uşor să iasă din maşină. Era un Clio cu două portiere, vehiculul cel mai modest şi mai rablagit dintre cele folosite de ambasadă, dar era singura maşină pe care şeful său, consulul general, îi dădea voie să o utilizeze. Cu toate acestea, Aurel se comporta ca şi cum ar fi avut la dispoziţie o berlină somptuoasă: cobora spătarul scaunului de lângă şofer şi se aşeza pe bancheta din spate, potrivită cel mult pentru un copil de

grădiniță. Se instala acolo cu demnitate, deși genunchii îi erau la nivelul bărbiei și creștetul îi atingea plafonul. De coborât cobora cu aceeași sobrietate. La drept vorbind, Severus și Felix erau titlurile pe care și le câștigaseră împărații Romei, iar Aurel nu uita nicio clipă această lecție a istoriei: deși atribut ale suveranității, demnitatea, la fel ca fericirea, se află la îndemâna oricui și le dorește, dacă are voința necesară. Prin urmare, vice-consulul înaintă demn și fericit deopotrivă spre clădirea clubului, între cele două rânduri de palmieri înșirați de-o parte și de cealaltă a aleii, ca o gardă de onoare.

La prima vedere, era greu să-i estimezi vârsta. Avea o coroană de păr creț, grizonant, de jur-împrejurul cheliei din creștet, dar expresia chipului îi era adolescentină. Hainele pe care le purta, pe de altă parte, îi dădeau o înfățișare bătrânicioasă. Ținuta sa de serviciu obișnuită era alcătuită dintr-un costum în dungi, cu sacou la trei nasturi, o cămașă albă cu guler ascuțit ce căpătase reflexe gălbui din pricina nenumăratelor spălări și o cravată cu dungi roșii și verzi. Când ieșea din birou își îmbrăca întotdeauna pardesiul lung de tweed, cu revere largi, și îl încheia la toți nasturii. Parcă în semn de protest față de soarta crudă care-l surghiunise în această capitală africană, își impusese să nu-și schimbe deloc obiceiurile vestimentare. Purta exact ce-ar fi purtat în miez de iarnă în România natală sau în Franța, patria sa adoptivă. La Paris, mai exact. Din fericire, nu transpira niciodată.

Traversă terasa clubului și intră, iar toate conversațiile încetară pe dată. Mulțimea de gură-cască din zori se risipise. Rămăseseră doar clienții obișnuiți, așezați la bar, patronul localului și un polițist guineez, lăsat aici de pază, ca nu cumva iahtul victimei, acum pustiu, să fie jefuit.

Aurel trecu în revistă, dintr-o privire, micul grup al celor aflați la bar. Cu excepția proprietarului african, ceilalți erau albi, trecuți de cincizeci de ani, rotofei și cu ochii lucind din pricina alcoolului. Purtau cămăși hawaiiene încheiate la doar câțiva nasturi, peste costume de baie sau șorturi, iar în picioare aveau șlapi sau mocasini fără șosete.

La vederea micului personaj înfofolit ce-și făcuse apariția în cadrul ușii mari de sticlă ce se deschidea spre port, bărbații tolăniți pe scaune își îndreptară spinările iar unul sau doi dintre ei își încheiară nasturii cămășilor și încălțară șlapii la care renunțaseră atunci când se cocoțaseră pe scaunele înalte din jurul barului.

Aurel cunoștea bine genul acesta de reacție și era conștient că nu-i lipsise decât foarte puțin în viață ca să dispună de autoritatea care ar fi impus-o în mod normal. Din păcate, îi lipsea ceva greu de definit: prima impresie pe care o producea atunci când intra într-o încăpere se risipea repede, fiind imediat urmată de zâmbete piezișe și ridicări din umeri.

Aurel nu mai fusese niciodată aici, la yacht-club. Şi totuşi, după primul moment de surpriză, toată lumea îl recunoscuse. Patronul aruncă priviri pline de subînţeles către muşteriii săi. Cineva râse ironic. Doi sau trei dintre bărbaţi încercară să-şi păstreze mina serioasă şi-şi găsiră de lucru sorbind din pahare.

— Domnul consul general e în vacanţă, nu-i aşa? întrebă Ravigot, patronul.

Aurel ştia că Baudry, superiorul său ierarhic, consulul general al Franţei la Conakry, era membru al yacht-clubului, deşi, din câte ştia el, nu poseda niciun fel de cunoştinţe de navigaţie. Pentru acesta, apartenenţa la club era doar o bună ocazie să bea în compania unor oameni veseli şi să afle sau să împărtăşească ultimele bârfe şi propriile anecdote la rândul său. Ca de exemplu cea care-l privea pe Aurel, adjunctul buclucaş cu care se pricopsise. „E român, vă daţi seama? Are un accent teribil. E atât de împrăştiat încât nu-i pot da nicio sarcină serioasă. L-am trimis într-o debara. Pe bune! Nu are nici telefon, nici calculator. Vreţi să ştiţi de ce nu l-am dat încă afară? Nu că n-aş fi încercat... Toţi şefii săi anteriori au încercat să scape de el, la fel ca mine. Zadarnic însă: tipul e titular pe post şi e funcţionar public".

— Ah, ce tragedie! se văită Ravigot.

Individul avusese un atelier de reparaţii auto la Bayeux şi era un adept vocal al liberei iniţiative.

— Ei, tragedie... Să nu exagerăm, îl temperă unul dintre clienţii obişnuiţi.

Fost profesor de ştiinţe ale naturii, acum pensionar, se mai ocupa, din când în când cu pescuitul din barcă, fără să prindă vreodată ceva.

— Intraţi, intraţi, domnule consul! supralicită Ravigot.

Patronul clubului, la fel ca toţi expatriaţii, cunoştea prea bine subtilităţile ierarhiei din ambasadă. Pronunţase cuvântul „consul" cu o dezinvoltură care dovedea, de fapt, că era unul dintre apropiaţii adevăratului consul, „generalul".

— Vă mulţumesc.

Aurel înaintă până în apropierea barului, încercând să-şi păstreze mina solemnă. Era însă prea târziu, momentul de surpriză se risipise şi toţi cei prezenţi îl priveau zâmbind cum se deplasează cu paşi mici, înveşmântat în parpalacul care-i ajungea aproape până la glezne. Pe măsură ce se apropia, faptul că era foarte scund devenea tot mai evident. După ce sorţii fuseseră vremelnic de partea sa, acum îşi schimbaseră tabăra. Firescul însemna din nou busturi goale sau cămăşi înflorate, leneveală în faţa unui pahar de Ricard şi miros de transpiraţie. Aurel nici nu se aşteptase la altceva.

Ajuns în faţa barului, scotoci în buzunarul pardesiului şi scoase un teanc de cărţi de vizită. Îi întinse una patronului. Apoi, aşteptând reacţia acestuia,

îşi făcu de lucru luând între dinţi un muştiuc de chihlimbar în care era înfipt un chiştoc de Camel fără filtru.

Ravigot studie îndelung cartea de vizită. Sub antetul tricolor al Ministerului Afacerilor Externe erau înscrise numele său, Aurel Timescu, şi titlul său, „consul al Franţei". Patronul era un tip înalt, pe care vârsta îl încărcase cu o grămadă de grăsime, dar al cărui chip rămăsese osos, deşi era brăzdat de o sumedenie de riduri. Se pricepea de minune să mimeze indignarea. Furiile sale, care îi impresionau profund pe nou-veniţi, îi făceau în schimb pe cei care-l cunoşteau să se strice de râs. Dădu mai departe cartea de vizită, îndemnându-i pe ceilalţi, pe un ton profesoral, să o paseze din mână în mână.

— Uitaţi-vă bine la asta, băieţi! Şi băgaţi de seamă cum vă purtaţi în prezenţa domnului consul!

Trebuia să-l cunoşti bine ca să-ţi dai seama că în ochii lui umbriţi de sprâncene stufoase lucea un licăr ironic, plin de reavoinţă.

— Cu ce vă putem ajuta, domnule Tinescu?

— Vorbiţi-mi despre bărbatul care a murit.

— Despre Mayères?

— Aşa se numea?

Aurel îşi scosese un carneţel cu coperte de piele şi-şi nota cele aflate cu un pix placat cu argint.

— Da. Jacques Mayères. Dar, domnule consul, nu mi-aţi spus ce-aţi dori să serviţi.

— Aveţi vin alb?

Asta era una dintre slăbiciunile lui Aurel. Baudry avusese grijă să le povestească tuturor despre aceasta. „Bea ca porcul", afirmase el. „Nici nu e de mirare, trebuie să facă şi el ceva în debaraua aia a lui..." Dar pasiunea lui Aurel pentru vinul alb era altă poveste pe care superiorul său n-avea cum s-o înţeleagă: vinul de Tokay şi podgoriile Europei Centrale îl umpleau de o nostalgie enormă după ţinuturile-i natale, unde civilizaţia cea mai rafinată se împletea cu cea mai abjectă barbarie.

— Nu, din păcate, nu avem vin alb. V-aş putea oferi bere, un vin roşu sau poate o răcoritoare?

— Nimic, în cazul ăsta, vă mulţumesc. Îl cunoşteaţi bine pe defunct?

— Dacă-l cunoşteam? Nu mai departe decât ieri a fost aici, rezemat de tejghea chiar acolo unde vă aflaţi, şi cei mai mulţi dintre aceşti domni l-au văzut.

Afirmaţia îi fu întărită de un mormăit aprobator venit dinspre asistenţă.

— De câtă vreme şi-a adus iahtul aici?

— De aproape şase luni. Suntem în februarie, iar el a apărut aici la sfârşitul perioadei de iernat, în septembrie.

— Bănuiesc că la sosire v-a arătat actele, nu-i aşa?

Patronul nu juca doar rolul de barman, ci era şi administrator al yacht-clubului, astfel că fiecare echipaj nou-sosit avea obligaţia să se prezinte în faţa lui. În cazul în care navele proveneau din străinătate, îi revenea obligaţia să anunţe poliţia şi autorităţile vamale.

— Mi le-a prezentat, bineînţeles.

— Aţi păstrat cumva copii după acestea?

Ravigot zâmbi şi luă în mână paharul, golind dintr-o înghiţitură restul de pastis.

— Ştiţi, prin locurile astea noi mergem pe încredere. Tipul era cinstit, se vedea asta. De altfel, de când a venit, n-a avut niciun fel de probleme.

— Aşadar, nu aţi păstrat actele sale.

Patronul îşi trecu mâna peste ceafă, umezind-o de sudoare.

— Sunteţi sigur că nu vreţi să vă faceţi mai comod? insistă el. Sunteţi între prieteni.

Aurel îi ignoră întrebarea.

— E oare posibil ca autorităţile guineeze să fi păstrat copii ale actelor?

— Autorităţile guineeze! repetă patronul, rotindu-şi privirea şi fiind răsplătit cu câteva zâmbete. O, nu mă îndoiesc că au copii după toate actele! Doar ştiţi cât de eficientă e administraţia locală... Un exemplu de ordine şi disciplină!

Aurel plecă ochii şi îşi privi pantofii lustruiţi atent cu ceară: parcă adunaseră tot nisipul de pe plajă şi arătau ca nişte şniţele date prin pesmet, gata să fie prăjite. Oftă şi luă din nou carneţelul în mină.

— Vă amintiţi cumva ce vârstă avea?

— Şaizeci şi şase de ani. De asta sunt sigur, era născut în august, ca şi mine. Leu, cea mai bună dintre zodii. Ne despărţeau doar cinci ani fără trei zile.

— V-a spus cu ce se ocupa înainte?

— Doar despre asta vorbea. Ştiţi cum sunt pensionarii... Mă rog, dumneavoastră sunteţi tânăr, dar o să vedeţi cum e...

Enunţul lui Ravigot era, într-un fel, o răzbunare la adresa clienţilor care îi făceau capul mare cât era ziua de lungă cu amintirile lor profesionale.

— Avusese o fabrică în Savoia Superioară.

— În ce ramură?

— Haha, bine ales cuvântul... Ramura lui era prelucrarea lemnului.

Cu această glumă slăbuţă, Ravigot reuşi să readucă zâmbetele pe feţele muşteriilor săi.

— Tatăl lui, sau poate bunicul, nu mai ştiu exact, avea un mic gater. Mayères a început să lucreze acolo la şaisprezece ani. Când a moştenit afacerea, a început să o dezvolte. La sfârşit, devenise cel mai mare întreprinzător din regiune pe domeniul ăsta. Controla întreaga filieră, de la achiziţia buştenilor până la fabricarea mobilei, pe care o exporta chiar şi în Arabia Saudită.

— Ştiţi cumva ce s-a ales de fabrica lui?

— A vândut-o unor chinezi, dacă am înţeles eu bine. A luat o cârcă de bani.

— Avea copii?

— Nu, ba chiar îi plăcea să spună că e liber.

— N-a fost niciodată căsătorit?

— Despre asta nu prea vorbea.

— Ba da, ba da, interveni unul dintre cei de la bar. Mie mi-a spus că avea o nevastă în Franţa.

— Avea mulţi bani la el?

— Probabil că avea destui la bordul iahtului. Plătea întotdeauna cu bani lichizi, adesea cu bancnote mari, de cinci sute de euro, pe care nici nu se obosea să-i schimbe în moneda locală.

Aurel îşi nota sârguincios toate cele aflate. Ravigot umpluse deja de două ori paharele muşteriilor săi. Timpul trecea şi tuturor începuse să li se cam facă foame. Interogatoriul acesta se prelungea mai mult decât se aşteptaseră.

— Căutaţi informaţii de natură consulară?

Aurel se cam fistici. Pentru consulat ar fi avut nevoie strict de informaţii privind starea civilă a decedatului. Însă el se lansase pe altă cale. Patronul n-avea de unde să ştie că, într-o viaţă anterioară, Aurel îşi dorise să lucreze în poliţie. Nu se împăcase niciodată cu gândul că destinul lui nu fusese să devină anchetator. Pentru el, însemna ratarea unei vocaţii. Şi-ar fi pus în slujba ei simţul acut al observaţiei şi intuiţia, rigoarea dobândită ca jucător de şah. Era convins că ar fi putut fi un anchetator genial. Prin urmare, ori de câte ori se ivea ocazia, Aurel profita de ea ca să desfăşoare propria anchetă, în paralel cu cea a poliţiei şi doar pentru propria satisfacţie. Era, în cele din urmă, un hobby, dar unul care trebuia să rămână secret şi nu era cazul să trezească suspiciuni.

— N-o să vă mai plictisesc prea mult, spuse el, eschivând răspunsul la întrebarea patronului pentru că, de fapt, intenţiona să-şi continue încă puţin cercetările. O cunoaşteţi pe fata găsită la bord? Era cu el când a venit în port?

Şi, ca să nu dea impresia că-şi depăşeşte atribuţiile consulare, adăugă:

— E cetăţean francez?

— Mame Fatim, franţuzoaică? Ar vrea ea! Şi până acum nu cred că s-a dat în lături de la ceva ca să obţină ce-şi doreşte.

Se auziră câteva râsete. Mai mulţi dintre cei prezenţi îşi plecară privirea. Aurel deduse că avuseseră cu toţii de-a face cu tânăra femeie, şi încă îndeaproape.

— Mayères nu a luat-o de soţie?

— Cred că ar fi fost în stare, dacă ar fi continuat relaţia, spuse profesorul pensionar. Despre morţi numai de bine, dar aş zice că era îndeajuns de fraier încât să facă aşa ceva.

Patronul îşi făcu de lucru cu nişte pahare, iar zgomotul acestora îi dădu de înţeles lui Aurel că încerca să creeze o diversiune. Ravigot îi aruncă o privire sumbră bătrânului profesor.

— Ia uite ce trece timpul, spuse el, privindu-şi ceasul de scafandru, negru cu galben, de la încheietura braţului păros. Ar trebui să merg să iau prognoza de la staţia meteo, iar apoi m-aşteaptă englezii la prânz, pe iahtul lor...

Era limpede că încerca să-l trimită pe Aurel la plimbare. Acesta îşi închise carneţelul şi îi salută din cap pe cei prezenţi. În afară de el, nimeni nu schiţă vreo mişcare. Aurel înaintă încet către terasă, păşind cu grijă printre fotoliile albe de răchită, cu perne în dungi alb-albastre. Cele două ventilatoare din tavan se mişcau alene, agitând aerul greu, încărcat de o duhoare în care se amestecau mirosul de sudoare şi cel de peşte mort. Ajuns la fereastra larg deschisă ce dădea spre terasă, se opri o clipă, îndeajuns, însă pentru a-i îngădui să cuprindă totul cu privirea. Clădirea yacht-clubului era situată mai sus, dar de pe terasă nu putea fi văzută întreaga radă a portului. Cu excepţia navei pe care se petrecuse tragedia, doar patru alte veliere erau ancorate în radă. Unul dintre acestea aparţinea, aproape sigur, unei familii, căci la bordul acestuia erau întinse pe frânghii sau direct pe scândurile punţii, la uscat în bătaia soarelui, haine de copii şi de femeie. Cele patru veliere erau grupate în colţul opus al radei în raport cu ambarcaţiunea lui Mayères, amarată la mare distanţă de acestea.

Aurel mai observă şi că de-a lungul cheiului erau legate o mulţime de bărci şi alte structuri plutitoare care, în marea lor majoritate, nu păreau folosite prea des.

— Aveţi un local foarte plăcut, spuse el pe neaşteptate, întorcându-se către patron.

Era un efect pe care-l studiase îndelung: derutarea celor care se amuzau copios pe seama lui, oferindu-şi o ieşire glorioasă din scenă, atât de neprevăzută încât devenea, pentru asistenţă, de-a dreptul îngrijorătoare.

— Cu titlu personal, mi-a plăcut mult aici. O să revin cu siguranţă.

Aurel rostise cuvintele cu atâta seriozitate în glas, încât toţi cei prezenţi rămaseră cu gura căscată.

Înainte de-a ieşi în arşiţa ce inunda terasa, scoase din buzunar o pereche de ochelari negri. Era un model conceput anume pentru a contracara strălucirea zăpezii. Îi achiziţionase în Franţa, dintr-un magazin de articole sportive. Lateralele din piele blocau complet lumina. Protejat astfel de agresivitatea lumii de-afară, Aurel porni pe aleea plină de nisip care ducea spre ieşire, încercând să nu se gândească prea mult la sărmanele sale încălţări.

2.

Aurel reveni fără întârziere la ambasadă. Detesta din adâncul sufletului rânjetul jandarmilor care păzeau intrarea. Avea parte mereu de aceeaşi rutină. Condus de un bătrân guineez cu faţa brăzdată de riduri, care trăise deopotrivă epoca colonizării şi vremurile întunecate ale lui Sekou Touré, micuţul Clio alb nu avea deloc aspectul cuvenit unui vehicul oficial. Spre deosebire de limuzinele negre ale consulului general sau ambasadorului, sosirea banalului vehicul nu determina deschiderea grăbită a porţii. Un jandarm ieşea din ghereta de pază, se apropia circumspect de maşină, şi se apleca în dreptul portierei.

— A, tu erai, Mohamadou, exclama jandarmul, recunoscându-l pe şofer.

Apoi îl remarca pe Aurel, înghesuit pe bancheta din spate, şi-l saluta cu o politeţe exagerată:

— Ah, domnule consul! Îmi cer scuze, nu v-am văzut.

Jandarmul îşi rostea replicile cu un zâmbet larg, care spunea multe şi-i rămânea întipărit pe faţă. Ulterior, deschidea cu zgârcenie doar unul dintre batanţii porţii, astfel încât micul automobil trebuia să se strecoare printr-un spaţiu restrâns. Lui Aurel, însă, nu-i păsa de asemenea meschinării – văzuse destule de-a lungul vieţii lui. Prin forţa împrejurărilor, viaţa îl înzestrase cu resurse inepuizabile de rezistenţă în faţa celor mai umilitoare necazuri. România lui Ceauşescu, unde-i fusese dat să crească, reprezentase, din acest punct de vedere, o şcoală de-o rigoare excepţională, care-l înarmase corespunzător împotriva prostiei şi dispreţului.

Micuţul Clio îl depuse în faţa clădirii principale a ambasadei, dar alese să nu intre numaidecât. Traversă curtea din faţă, unde patru grădinari îşi vedeau de treabă în jurul peluzei decorate cu mici ronduri de flori. Jeturile de apă ale sistemului de irigare împrospătau întrucâtva atmosfera. Ocoli

cancelaria şi, coborând patru trepte, intră în aripa rezervată serviciului de cooperare cu poliţia locală. Un soldat guineez care străjuia intrarea îl salută respectuos, iar Aurel îi adresă un gând de recunoştinţă. În general, avea senzaţia că africanii îl tratau cu ceva mai mult respect decât compatrioţii săi. Prefera să nu dea o explicaţie de natură rasială acestui fapt. Nu, politeţea localnicilor nu se datora faptului că el era alb şi cei din rasa lui încă mai inspirau o oarecare teamă, moştenită din epoca brutală a colonizării. Aurel era convins că africanii acordau o atenţie aparte, de natură posibil ocultă, spiritului celor pe care îi întâlneau. Îi plăcea să creadă că aceştia îl respectau fiindcă intuiau în el un suflet generos şi pur.

— Comisarul Dupertuis e în birou? îl întrebă el pe soldatul de planton.

— Da, domnule consul.

— E singur?

— E împreună cu comisarul Babacar Bâ.

— Pot să îl deranjez?

— Daţi-mi voie să îl anunţ.

Soldatul ridică telefonul şi, după un scurt schimb de replici, îl înştiinţă:

— Vă aşteaptă, domnule consul.

Aurel purcese pe culoarul care-i era atât de familiar. Dintre toţi şefii de serviciu de la ambasadă, comisarul Dupertuis era singurul care îl trata ca pe un prieten. E drept, Aurel făcuse tot ce-i stătea în putinţă ca să şi-l apropie. Îşi descoperiseră o pasiune comună pentru literatura poliţistă, iar Aurel îi recomandase câteva opere mai puţin cunoscute. Însă, mai presus de orice, Aurel îi demonstrase talentul său de pianist. Când comisarul dăduse o petrecere pentru a sărbători împlinirea a cincizeci de ani, Aurel acceptase să cânte toată noaptea. Repertoriul său de piese café-concert îi fermecase pe toţi invitaţii. Aurel nu pusese în gură nicio picătură de alcool până către unsprezece noaptea. Când, la două dimineaţa, fusese nevoie să fie scos pe braţe, beat mort, nu mai rămăseseră prea mulţi invitaţi, iar beţia lui trecuse neobservată.

Dupertuis era aşezat la biroul său, iar colegul guineez ocupa un fotoliu masiv din piele. Comisarul era un tip rotofei, cu un ten neted şi lucios, rozaliu, care emana bonomie şi, deopotrivă, şiretenia înnăscută a unui ţăran crescut în natură. Se născuse la Saint-Jean-d'Angély, un oraş despre care vorbea adesea ca despre o capitală în declin. Părea să fi păstrat, din tinereţea petrecută acolo, un rafinament aproape aristocratic care contrasta cu originea-i destul de modestă şi înfăţişarea banală.

— Intră, Aurel! Ce plăcere că ne vizitezi! Tu îi ţii locul lui Baudry cât e plecat în concediu?

— Nu ştiu încă. Dar eu m-am dus să obţin informaţiile consulare în portul de agrement.

— Ciudată poveste, nu-i aşa? Tocmai despre asta discutam cu Bâ. El e cel care a preluat ancheta cazului. Suntem în Guineea, n-am niciun fel de putere în domeniul poliţiei judiciare aici. Afacerea e în întregime sub jurisdicţia poliţiei guineeze. Nu-i aşa, Babacar?

Comisarul ţinea, în mod limpede, să arate în ce măsură respecta suveranitatea omologilor să-i africani.

— Aveţi vreo informaţie despre victimă? întrebă, prudent, Aurel.

— Din câte-mi dau seama, cunoştea o grămadă de lume pe aici.

— Curios lucru, având în vedere că era turist. Ştiţi cu cine se vedea?

— În principal oameni pasionaţi de navigaţie. De exemplu, soţul secretarei ambasadorului. Şi unul dintre jandarmii noştri îl cunoştea, cel care-a câştigat nişte competiţii de yachting în Franţa. Mai mulţi tipi de la serviciul economic... Cu siguranţă şi mulţi alţii. M-au tot sunat oamenii să-mi ceară detalii, de cum s-a răspândit vestea...

— Şi totuşi, nu cred că omul se înregistrase la consulat.

Aurel dăduse un telefon de pe drum, folosindu-se de mobilul şoferului; el nu poseda aşa ceva fiindcă voia să fie lăsat în pace. Arlette, responsabila cu dosarele cetăţenilor francezi înregistraţi la ambasadă, nu fusese deloc încântată de solicitarea lui, dar consimţise să facă o căutare rapidă în registre.

— Ştii cum sunt marinarii ăştia, oftă comisarul. Nu se consideră rezidenţi.

Aurel oftă la rândul său, afişând expresia descumpănită pe care o folosea în faţa autorităţilor în epoca comunistă din România, atunci când nu cunoştea opinia interlocutorului său.

— Când ai venit, Bâ tocmai îmi povestea ce-au găsit la locul faptei. Continuă, Babacar, te rog!

Guineezul aruncă o privire îngrijorată în direcţia lui Aurel.

— Poţi vorbi liniştit în prezenţa lui Aurel, e un prieten de încredere. Şi adesea are idei foarte valoroase.

Aurel zâmbi, înclinându-se. Era cât se poate de adevărat, Dupertuis obişnuia să se consulte cu el în privinţa anchetelor sale. Această relaţie era rodul unei munci îndelungate de apropiere, începută prin conversaţii despre romanele poliţiste, dar care deviase încetul cu încetul spre discutarea amănuntelor unor cazuri cât se poate de reale.

— Aşa cum îţi spuneam, reluă comisarul Bâ, francezul a fost ucis de un glonte de mare calibru tras de aproape, în piept. Întruna dintre cabine se afla un seif, care-a fost forţat fără prea mari eforturi, pentru că era un model rudimentar. N-am găsit în el nici bani şi nici alte obiecte de valoare.

— Şi fata?

— Susţine că a fost violată. Am descoperit-o la prova ambarcaţiunii, legată de mâini şi de picioare, cu gura astupată cu bandă adezivă.

— I-a văzut pe agresori?

— Spune c-au fost doi sau trei. Le cam amestecă.

— Albi sau africani?

— N-a fost în stare să-i descrie. Pretinde că dormea în cabina de la prova şi c-au trezit-o din somn brutal, cu lovituri de picior. Aveau cagule pe feţe şi era întuneric beznă.

— E adevărat, noaptea trecută luna n-a fost vizibilă, preciză discret Aurel.

— Nu dormea în aceeaşi cabină cu acest... Mayères? întrebă comisarul.

— Cine ştie? Locuia la bord de câteva săptămâni, dar numai ei ştiu ce făceau împreună...

— Mi-ai spus că e bine cunoscută la yacht-club?

— Da. De altfel, stăteam cu ochii pe ea de ceva timp. Avem câte un dosărel pentru fiecare dintre fetele care se învârt pe-acolo. Fata e Serere[1] ca origine, s-a născut în Senegal, în regiunea în care se cultivă arahidele. Părinţii ei cu asta se ocupau. I-a ruinat prăbuşirea pieţei arahidelor. La cinci ani, a ajuns împreună cu familia în mahalalele de la intrarea în Conakry. S-a lăsat foarte devreme de şcoală. A încercat câteva slujbe mărunte, apoi a început să-şi facă veacul prin baruri. O amică a adus-o pentru prima oară în port şi fata a început să trăiască pe seama turiştilor aflaţi în trecere. De altfel, amica respectivă s-a căsătorit cu un austriac şi a plecat în Europa. Putem presupune că şi Mame Fatim avea planuri în acelaşi sens.

— Cei de pe celelalte ambarcaţiuni n-au observat şi n-au auzit nimic suspect? întrebă Dupertuis.

— Încă n-am terminat interogatoriile. Aparent, însă, nimeni n-are nimic interesant de spus.

— Câte veliere sunt în port la ora asta?

— Patru. Două cupluri de pensionari englezi. Ăştia erau însă pe ţărm în noaptea crimei.

— Cu ce scop?

— Au fost plecaţi într-o expediţie de fotografie spre interiorul ţării. Avem toate dovezile în acest sens.

— Şi ceilalţi?

— O familie americană, cu copii. Nimic suspect, în principiu. Mai verificăm. Iar ultimul e un italian celibatar, cu care nu prea am vrea să avem

[1] Populaţie din Africa de Sud-Vest, răspândită din centrul Senegalului până la frontiera cu Gambia. (n. trad.)

de-a face. Are o mulţime de relaţii la nivel înalt şi, din câte ştim, are un alibi beton.

— Ce fel de alibi?

— O femeie.

Bâ părea oarecum stânjenit să vorbească despre asta în faţa lui Aurel. Comisarul îl încurajă din priviri.

— E vorba de fiica unui ministru. Nu ne putem apuca să trâmbiţăm public treaba asta. Însă tot personalul reşedinţei l-a văzut acolo.

Cei doi poliţişti plecară privirea. În branşă, se ştia prea bine cum decurg aceste lucruri. Anumite informaţii se cer a fi tratate cu discreţie.

— Pe scurt, nicio pistă pe partea ambarcaţiunilor.

— E de remarcat faptul că velierul lui Mayères e ancorat destul de departe de celelalte, observă Aurel, fără ca enunţul lui să trezească interesul celorlalţi.

— Şeful portului doarme acolo?

— Într-un bungalow, în spatele clubului, lângă şosea. Având în vedere zarva făcută de taxiuri şi de camioanele care circulă noaptea...

— S-a găsit telefonul mobil al victimei?

— Nu. Probabil a căzut în apă în momentul în care a fost comisă crima.

— Păcat, interveni Dupertuis şi, cum nu pierdea nicio ocazie pentru a sublinia incompetenţa poliţiei locale, adăugă: N-o să-l caute nimeni pe fundul radei. În Franţa, asta ar fi fost procedura. Dar nu văd prin ce mijloace tehnice s-ar putea întâmpla asta aici...

Se ridică şi trecu de cealaltă parte a biroului. În cursul discuţiilor lor anterioare, Aurel remarcase că, atunci când era pe cale să lanseze o ipoteză, comisarului îi plăcea să ia o atitudine de copoi cu nasul fin. Dacă era să fie sincer cu sine până la capăt, Aurel trebuia să admită că deducţiile comisarului erau cam simpluţe, dacă nu de-a dreptul stupide. Poliţistul le formula întotdeauna pe un ton foarte doct şi avea grijă să le lege de o anumită etapă a parcursului său profesional. Era o procedură prin care, credea el, îşi asigura interlocutorii de incontestabila sa autoritate în domeniu. Aurel era de fiecare dată nevoit să-şi susţină cât mai discret şi mai abil ideile, întrucât acestea făceau praf, de regulă, concluziile pripite ale comisarului.

Pentru ca expresia feţei să nu-i dea de gol gândurile, îşi scoase muştiucul şi începu să-l mestece gânditor. Comisarul îi făcu semn că putea să-şi aprindă ţigara, iar Aurel pufăi de câteva ori, trăgând adânc în piept fumul acru şi ascunzându-se în norul pe care-l expiră.

— În cele din urmă, dragul meu Bâ, cazul tău îmi pare îndeajuns de simplu, începu Dupertuis pe un ton didactic. Cazurile de acest gen nu-s deloc

rare, iar manualele de pregătire a poliţiştilor sunt pline de exemple. E o crimă dublată de tâlhărie. Caz clasic. Un alb bătrân şi bogat. E aici de peste şase luni, cheltuie cu generozitate, ostentativ chiar, până când e luat la ochi de nişte indivizi care, într-o bună zi, urcă la bordul ambarcaţiunii sale. Singura întrebare rămasă o priveşte pe fată: a fost ea o victimă, aşa cum pretinde, sau e cea care i-a informat pe bandiţi? Violul a fost real?

— Am trimis-o la spital pentru a fi examinată. Ştim sigur că avea urme de lovituri pe faţă, iar legăturile îi fuseseră strânse până la sânge.

— Toate astea nu dovedesc nimic, replică Dupertuis, reluându-şi locul la birou. Prin urmare, cu ce te putem ajuta?

— Încă nu ştiu. Dacă am nevoie de sprijin de ordin tehnic, o să te anunţ.

— Întotdeauna la dispoziţia ta, bătrâne.

— Mulţumesc. Deocamdată ne-am mobilizat toţi informatorii, poate reuşim să dăm de-o pistă. Dacă lovitura a fost dată de către un grup de golani locali, nu o să aflăm ceva curând.

— Fiţi cu ochii pe cei care cheltuie bancnote de 500 de euro, sugeră Aurel. Se pare că aşa ceva avea omul nostru în seif.

— De unde-ai mai scos asta?

Aurel tuşi, de parcă s-ar fi înecat cu fumul tutunului absorbit prin muştiucul de chihlimbar al portţigaretului.

— Ei bine, patronul de la yacht-club mi-a spus.

Dupertuis se încruntă, bănuitor, şi-şi aţinti privirea asupra lui Aurel.

— Ce crezi, mai era şi altceva în seiful acela? Bijuterii, aur, titluri de valoare?

— Am să încerc să aflu. Va trebui să discut cu familia şi cu avocatul victimei...

Telefonul comisarului Bâ începu să sune, parcă emiţând chemarea sonoră a unui muezin. Guineezul răspunse şi purtă o lungă conversaţie în dialectul pular[2]. Între timp, Dupertuis i se adresă cu voce scăzută lui Aurel:

— În cele din urmă, cazul nu-i chiar atât de interesant pe cât am sperat. Ca întotdeauna aici, până şi crimele au un mobil banal.

Dupertuis iubea sincer Africa, iar prietenia pe care o nutrea faţă de colegii săi guineezi era, la rândul ei, adevărată. Ar fi fost uimit să afle că felul în care vorbea despre ei mustea de o condescendenţă care evoca, în bună măsură, mentalitatea colonială.

— Eşti de acord cu mine, Aurel?

[2] Unul dintre dialectele limbii Fula, vorbit de aproximativ 2,5 milioane de locuitori ai Guineei, un sfert din populaţia ţării. (n. trad.)

Întotdeauna punea această întrebare cu un dram de neliniște în glas. Fără să știe de unde îi veneau acestuia ideile bizare, comisarul se cam aștepta ca Aurel să-i atragă atenția asupra unui detaliu aparent neînsemnat care să dărâme frumosul eșafodaj al ipotezelor sale. La fel se întâmpla și atunci când jucau șah, așa că, în ultima vreme, comisarul prefera să evite partidele cu Aurel drept adversar.

— Sunt întru totul de acord, rosti Aurel.

Nu mai era nimic de făcut. Cu cât se arăta mai aprobator la început, cu atât mai mult aveau să șocheze obiecțiile ulterioare, făcându-l chiar să pară că și-a premeditat acordul inițial înșelător. Prin urmare, poate că era mai bine să fie sincer din start. Inspiră adânc și adăugă:

— Însă... E ceva ce nu înțeleg: dacă mobilul făptașilor a fost jaful, de ce s-au mai ostenit să-l atârne pe bietul om de catarg?

Dupertuis încasă lovitura cu gura căscată și privirea în gol. Apoi își reveni și-și netezi reverul hainei.

— Așa s-a nimerit, bătrâne. Criminalii nu-s oameni normali. Au tot felul de idei bizare.

Se abținu cu greu să adauge: „La fel ca tine!" Aurel surâse umil, ca un valet care tocmai a primit o lovitură de baston pe spinare și știe că a meritat-o.

Ieșind din biroul mult prea răcoros din pricina aerului condiționat al lui Dupertuis, Aurel fu nevoit să-ndure obișnuitul coșmar cotidian. După ce traversă curtea ambasadei, unde răcoarea se menținuse cât de cât datorită palmierului din centrul acesteia și datorită peluzelor irigate, se văzu nevoit să pășească pe caldarâmul fierbinte al aleii care ducea la consulat. Culoarele clădirii, care adăpostise odinioară un spital militar, erau deschise spre exterior. Astfel, căldura se acumula în măruntaiele ambasadei, încălzind pardoseala și tablourile de pe pereții care căpătaseră de-a lungul vremii nuanțe apropiate de ale pâinii coapte. Aurel fixă o nouă țigară în mușțiucul de chihlimbar și o aprinse. Trase adânc în piept și se destinse, de parcă fumul fierbinte l-ar fi răcorit. Nu se osteni să intre în debaraua sa. Știa ce avea de făcut. Urmând coridorul de la parter, se îndreptă spre serviciul de acordare a vizelor.

Acesta era, într-un fel, „sala mașinilor" din consulat. În încăperea ticsită de dosare, zece funcționari palizi și cu ochii încercănați își vedeau de treabă la ghișee sau pitiți după birourile încărcate de bibliorafturi și hârțoage. În opinia lui Aurel, locul acesta ar fi putut servi drept o bună ilustrare a infernului și, mai ales, a absurdului prin excelență. Iar toată debandada asta plină de nervi nu avea alt scop decât să le ceară africanilor decișI să ajungă în Franța o cantitate imensă de documente inutile pe care aceștia, cel mai adesea, erau nevoiți să și le procure contra unor sume exorbitante de la

diverşi falsificatori. Înghiţită de serviciul de eliberare a vizelor, cantitatea aceasta enormă de hârtii era mestecată, digerată, absorbită şi, în cele din urmă, regurgitată sub forma unor ştampile pe paşapoarte. Sau nu. În cazul unui refuz, recursul înaintat de petenţi genera o nouă cantitate de hârtii. Până la urmă, toţi ajungeau în Franţa, cu sau fără viză. Singurele rezultate palpabile ale acestei uzine birocratice erau numărul tot mai mare de nemulţumiţi şi epuizarea personalului ambasadei.

Şeful acestei sucursale a lui Lucifer se numea Lemenêtrier. Era un funcţionar aflat la final de carieră şi, numai aruncându-i o privire, se putea observa că nu urma să supravieţuiască mult timp la pensie. Faţa lui pământie semăna cu un act administrativ pe care un funcţionar lovit de dambla l-ar fi completat la întâmplare, umplându-l de riduri, de pete şi negi. Era văduv şi în ambasadă circula zvonul că se delecta cu plăcerile oferite de prostituate africane cât mai tinere, poate chiar minore. Acest viciu nedovedit atârna greu la dosar şi, de ani de zile, îi compromisese orice şansă de a promova.

Baudry, consulul general, ca orice bun funcţionar, era capabil să recunoască şi să aprecieze cazurile de sclavie benevolă. Prin urmare, îi acorda lui Lemenêtrier toată încrederea sa. Atunci când pleca în concedii, îl desemna responsabil la nivelul întregului consulat. Conform unei logici strict administrative, acest rol ar fi trebuit să-i revină lui Aurel, care poseda un grad profesional superior.

Aurel ştia însă foarte bine ce avea de făcut, iar vizita la Lemenêtrier era parte din strategia sa. Îl găsi, ca întotdeauna, aplecat asupra unui teanc de dosare. Le studia cu atenţia unui bijutier, ţinându-şi ochelarii de miop între degetul mare şi arătătorul mâinii stângi, în timp ce în mâna dreaptă ţinea unica armă pe care o mânuise vreodată: un pix roşu. Strâmbă din nas când îl văzu pe Aurel, căci avea acest tic nervos, de a percepe fiecare neplăcere ca pe un miros urât.

— Bună, Bernard.

— Da, Aurel. Cu ce treabă p-aici? Ai nevoie de-o viză?

Era una dintre glumele recurente pe care Baudry o popularizase în tot consulatul, una dintre înţepăturile neînsemnate la adresa lui Aurel. De o manieră subtilă, făcea referire la originea sa străină. Aurel reacţiona de fiecare dată cu o impasibilitate dureroasă, cu buzele lipite şi privirea plecată, reacţie care îl umplea de bucurie pe consulul general. Lemenêtrier reluase gluma fără pic de zâmbet, ca pe un soi de ritual menit să-l menţină în graţiile şefului său.

— Am fost în dimineaţa aceasta în port, pentru constatările consulare.

— Ce-ai căutat în port?

— A avut loc o crimă acolo. Un francez a fost asasinat.

Închis în birou ca un peşte în acvariu, Lemenêtrier era întotdeauna ultimul care afla noutăţile.

— Şi cum de-ai aflat despre ea?

— Întâmplător.

Era cât se poate de adevărat. Sosind la ambasadă de dimineaţă, Aurel întâlnise un tânăr poliţist guineez pe care Bâ îl însărcinase să-i ducă un mesaj lui Baudry. Aurel pusese mâna pe plic, promiţând să-l transmită destinatarului de drept şi, bineînţeles, îl deschisese. Bâ pusese pe hârtie câteva rânduri care rezumau constatările iniţiale făcute la bordul iahtului. Aurel profitase de această pleaşcă neaşteptată. Anchetele criminalistice erau unul dintre puţinele lucruri care reuşeau să-i trezească interesul. Ca urmare, se repezise în port.

— Intenţionez să urmăresc cazul, anunţă el cu emfază.

Lemenêtrier, cu privirile aţintite asupra lui Aurel, îşi crispă degetele pe ochelari, care vibrară pe nas, de parcă ar fi încercat să le regleze focalizarea. Câştigă un pic de timp făcându-i semn lui Aurel să-şi stingă ţigara. Apoi reuşi să-şi recapete expresia indiferentă.

— Aşa. Şi?

— Şi am nevoie de un calculator şi de o conexiune la internet. Şi de un telefon cu linie exterioară. Trebuie să caut şi să găsesc familia victimei.

Era o cerere cât se poate de rezonabilă, doar că ea contrazicea ordinele lui Baudry. Cel mai simplu, dilema ar fi putut fi tranşată printr-un apel telefonic adresat consulului general, aflat acum în vacanţă. Dar acesta era plecat în Spania şi, din dorinţa de a face economii, nu-şi activase facilitatea de roaming pe telefonul mobil. Lemenêtrier încercase deja să-l contacteze în ajun, pentru a discuta despre o cerere de viză cu probleme, dar nu reuşise să dea de el. Din punct de vedere ierarhic, şeful secţiei de vize nu avea autoritatea de a-i refuza ceva lui Aurel şi se temea de faptul că acesta cunoştea foarte bine procedurile. N-avea de ales, era de preferat să cedeze.

— E-n regulă, se va rezolva.

— Acum.

— Acum.

— Încă ceva: Hassan, tipul tânăr care se ocupă de corespondenţă, va trece în subordinea mea pe toată perioada de desfăşurare a... procedurii.

Fusese cât pe ce să spună „anchetă”. Din fericire, se răzgândise la timp.

Lemenêtrier nu-i răspunse, lăsându-şi astfel o portiţă de scăpare. Nu avea cum să îl refuze pe Aurel, pentru că acesta îi era superior ierarhic. Tăcând, însă, putea spune că nu aprobase oficial absolut nimic.

— Zi bună, mormăi el şi, după o întrerupere atât de lungă, se cufundă din nou în lectura dosarului, inspirând adânc damful binecuvântat al birocraţiei.

Aurel porni spre debaraua sa, chemându-l în trecere pe Hassan. După mai puţin de-o oră, tânărul funcţionar cu mâini lungi şi osoase şi-un zâmbet veşnic prezent pe chipul nonşalant reuşise să găsească un calculator şi să-l conecteze la reţea, dar şi la imprimanta comună situată pe palier. Coborâse apoi la centrala telefonică şi racordase telefonul la liniile exterioare. Aurel, încântat de sarcina pe care avea să o ducă la bun sfârşit, se relaxase în asemenea măsură încât îşi scosese sacoul şi-şi lărgise nodul de la cravată. Ridicase jaluzelele de la singura fereastră a debaralei care-i slujea drept birou. Fereastra dădea spre culoar. În mod obişnuit, prefera să le ţină coborâte, astfel încât să nu poată fi văzut dormind, citind sau compunând muzică. Zvonul că se întâmpla ceva cu viceconsulul se răspândise rapid în întreaga clădire. Mai multe secretare trecuseră sub diverse pretexte prin faţa ferestrei sale, uimite să vadă uşa deschisă şi jaluzelele ridicate. Ei bine, aveau să fie nevoite să se obişnuiască cu neaşteptata schimbare!

Aurel era extrem de priceput în folosirea calculatorului. Pentru a fi lăsat în pace la birou, se prefăcuse că habar n-avea de aşa ceva. În realitate, atunci când era minat de o motivaţie suficient de puternică, Aurel se preschimba într-un *geek* de primă mână. Tastatura unui calculator îl excita în egală măsură cu claviatura unui pian şi, atunci când atingea tastele, simţea cum îl învăluie o energie exuberantă.

De îndată ce Hassan instală calculatorul, Aurel se puse pe treabă şi, într-un interval de timp record, reuşi să obţină o mulţime de informaţii privitoare la victimă.

Spre deosebire de Aurel, răposatul Mayères nu părea să fi fost la fel de familiarizat cu informatica. Nu avea cont de Facebook şi nici nu lăsase urme prea multe în peisajul online. Desigur, reţeaua păstrase în memorie câteva dintre activităţile sale. *Le Dauphiné* publicase mai multe articole ce-l aveau drept subiect, când fusese decorat cu Ordinul de Merit sau când îşi vânduse întreprinderea unui grup de investitori chinezi. Locuise la Seynod, lângă Annecy, şi era considerat una dintre notabilităţile locale. Aurel nu zăbovi să citească în amănunt articolele, ci le salvă într-un dosar intitulat „Port”. În acest moment, tot ceea ce-l interesa să găsească ar fi fost o imagine cu Mayères. Nu găsi niciuna care să îl mulţumească: acesta apărea mereu fotografiat fie într-un grup, fie de departe. Continuă cercetările şi reuşi să afle şi alte informaţii valoroase. De exemplu, coordonatele şi numele soţiei acestuia. Precizări privind un frate decedat şi o soră care urmase Medicina şi îşi păstrase numele de fată, deşi era căsătorită cu un avocat din Lyon. Găsi fără dificultăţi numărul de telefon de serviciu al soţului şi cel al unui cabinet

medical la care Jocelyne Mayères figura ca asociată. Aurel se uită la ceas. Nici nu băgase de seamă cât de repede trecuse timpul, iar după-amiaza zburase, fără ca el să-şi dea seama. Din cauza decalajului orar faţă de Franţa, se făcuse deja prea târziu ca să mai găsească pe cineva la serviciu. Continuă, aşadar, căutările pe internet.

Noaptea se lăsa devreme peste Conakry. Hassan se plimba de colo-colo pe culoar, iar Aurel realiză că aştepta permisiunea sa pentru a pleca acasă. Locuia departe şi, având în vedere traficul infernal din fiecare seară, avea să aibă nevoie de cel puţin două ore pentru a ajunge acasă. Aurel îi spuse că putea să plece.

— Am să închid eu biroul.

Pentru întâia oară folosise cuvântul birou, iar nu debara. Era un semn. Ceva mai târziu, jandarmii din gardă constatară cu surprindere un fenomen neobişnuit: Aurel lucra ore suplimentare. Se mulţumi să mormăie un salut distrat, molfăindu-şi portţigaretul. De câteva minute tocmai descoperise o posibilă pistă. În sfârşit, către ora douăzeci şi unu, reuşi să obţină ceea ce căutase în tot acest timp: o fotografie cu Mayères în prim-plan. Era o poză veche de cincisprezece ani, pe care o găsise într-o prezentare de pe site-ul Camerei de Comerţ şi Industrie din Savoia Superioară, unde acesta deţinuse, pentru scurtă vreme, o funcţie oarecare. Aurel mări fotografia, o reîncadră şi o prelucră pentru a atenua neclarităţile. În sfârşit, reporni imprimanta şi tipări un exemplar al fotografiei. Mayères avea o figură pătrată, cu trăsături colţuroase, un nas lung şi uşor strâmb şi sprâncene groase. Imaginea părea să fie un portret-robot, sau mai degrabă portretul unui robot, lipsit de expresie, dur, impenetrabil, nici vesel şi nici trist, fără vreo stare de spirit anume sau vreun sentiment decelabil. Era chipul unui om înclinat spre acţiune, dar închis în sine. Aurel nu-şi mai pierdu timpul contemplând fotografia. Se mulţumi să o introducă într-o mapă de carton. Apoi, cuprins de febrilitate, îşi îmbrăcă sacoul şi haina, închise biroul şi, părăsind clădirea, porni grăbit spre casă, strângând la piept mapa cu preţioasa imagine.

Aurel locuia într-o vilă micuţă aflată la două sute de metri de ambasadă. Era înconjurată de o grădină luxuriantă, pe care nici el şi nici predecesorii săi nu avuseseră măcar o tentativă pentru a o întreţine. Trebuie că pe vremuri acolo fusese şi o peluză, dar acum fusese invadată de crengile rupte din copaci, iar tufişurile din jur se revărsaseră peste marginile ei. Ciorchini de bougainvillea mov acopereau ferestrele de la parter, astfel încât înăuntru domnea mereu o penumbră odihnitoare. Aurel adora această atmosferă sepulcrală.

Baudry interpretase această alegere a lui drept o dovadă a zgârceniei. E adevărat, Aurel economisea banii pe care altfel ar fi trebuit să i-i plătească

unui grădinar. Dar aceasta era doar consecinţa, nu cauza deciziei sale de a lăsa grădina în starea aceea de sălbăticie. Adevărul era că, în întunericul răcoros al încăperilor cu ferestre acoperite de vegetaţie, reuşea să uite uneori cu totul că trăia în Africa. De cum ajungea acasă, se regăsea într-o atmosferă central-europeană, mulţumită mobilierului şi cărţilor sale. Visa la o Europă Centrală care să fi cunoscut influenţa Parisului, a acelui Oraş al Luminilor la care visa în adolescenţă în timp ce îndura urâţenia comunismului. Iar centrul acestui cămin desprins din Mittel-Europa era un pian, care-l urmase ori de câte ori fusese nevoit să se mute. Avantajul unei slujbe în Ministerul francez de Externe era toleranţa faţă de astfel de extravaganţe pe care superiorii săi se dovedeau, conform legislaţiei, chiar dispuşi să le finanţeze. Oriunde ajunsese, oricât de departe ar fi fost trimis, instrumentul său credincios, învelit cu grijă în pături groase, îl urmase într-un container diplomatic.

Era, de fapt, o pianină dreaptă cu nimic ieşită din comun. Avea o sonoritate vag metalică şi era de mult dezacordată. Două dintre clapele din os erau ciobite. Era genul de instrument ce putea fi găsit prin restaurante, dar chiar acest lucru îi era pe plac lui Aurel. Două aplice din cupru, fixate deasupra claviaturii, îi îngăduiau să fixeze două luminări în lăcaşurile acestora, şi să cânte în acea lumină slabă, pâlpâitoare.

De cum sosi acasă în seara aceea, Aurel îşi scoase pardesiul şi costumul, apoi îşi dezlegă cravata şi îşi descheie cămaşa. Se aşeză la pian. Scoase fotografia lui Mayères şi o fixă în suportul destinat partiturilor.

Îşi flexă degetele, săltă capacul greu al claviaturii şi scoase învelitoarea de protecţie din fetru. Apoi, aţintindu-şi privirile în ochii defunctului, pe care îl privea pentru întâia oară cu atenţie, cântă primele măsuri din *Plângerea lui Mackie* şi apoi alte arii compuse de Kurt Weill.

Cântă până târziu după miezul nopţii, cu dinţii încleştaţi pe muştiucul portţigaretului din chihlimbar, fără să-l scape din ochi pe cel mort, nici măcar pentru o clipă.

3.

— Cu doamna doctor Jocelyne Mayères, vă rog!

Ca întotdeauna, problema lui Aurel era accentul. Cu vocea sa inegală, „r”-urile perfect decelabile şi intonaţiile de ţăran de la Dunăre, Aurel ştia foarte bine cât de greu era să se prezinte credibil la telefon cu titlul de consul al

statului francez fără ca apelul să fie luat drept o înşelătorie şi să i se trântească telefonul în nas, cum se şi întâmplase, de altfel, în destule ocazii.

— Da, eu sunt.

Era de preferat să nu adopte o dicţie „pariziană". Mai încercase asta şi rezultatul fusese un eşec lamentabil. Un soi de mieunat sfârşit într-o bâlbâială neinteligibilă.

— Sunt Aurel Timescu, rosti el, păstrând pronunţia românească. Sunt consul al Franţei la Conakry.

Urmă o tăcere prelungă, pe care Aurel nu ştiu cum s-o interpreteze.

— Daţi-i drumul, vă ascult, rosti în cele din urmă femeia de la capătul firului.

— E vorba de fratele dumneavoastră, domnul Jacques Mayères.

Din nou tăcere.

— Cum să vă spun... A avut loc un accident. De fapt, nu ştim exact ce s-a întâmplat... în fine... A fost găsit în această dimineaţă la bordul iahtului său. Era... mort.

— A fost asasinat.

Vocea era limpede, stăpână pe sine, iar propoziţia nu era o întrebare, ci o afirmaţie.

— Se pare că... da, foarte probabil. Dar de ce spuneţi asta? V-a menţionat ceva despre nişte ameninţări, despre vreun risc iminent?

— La ce oră sunt zboruri de la Paris spre Conakry?

— Aveţi un zbor Air France spre seară.

— Perfect. Voi lua un TGV de la Part-Dieu şi pot să prind avionul.

— Aşteptaţi, putem să discutăm un pic? Am să vă pun câteva întrebări.

— Vom discuta la faţa locului. Trebuie să rezolv o mulţime de chestiuni practice înainte de-a porni.

— Daţi-mi măcar un număr de mobil. Am să vă sun diseară ca să mă asigur că aţi reuşit să luaţi avionul, iar mâine dimineaţă vă aştept la aeroport. N-o să aveţi timp să obţineţi viza. Va trebui să vă ajut să obţineţi una la sosire.

— Desigur, vă mulţumesc.

Aurel îşi notă numărul în carneţel.

— Doar o întrebare mai am. Fratele dumneavoastră era căsătorit?

— O să discutăm despre asta.

— Va trebui să iau legătura cu soţia lui.

— Locuieşte la Hyères. Erau despărţiţi.

— Maestrul Hochard se ocupă de afacerile familiei?

— Da, el e notarul lor. Dar acum, vă rog, daţi-mi voie să închid. Vom discuta despre toate acestea mâine dimineaţă, când ajung.

Aurel închise telefonul şi rămase o vreme locului, încercând să-şi deruleze din nou în minte vocea femeii. Era în egală măsură atent la sunete şi la imagini, deşi fiecare avea darul de a evoca în mintea sa lucruri diferite. Ascultând *Opera de trei parale* şi privind un tablou al lui Klimt, în minte îi revenea aceeaşi epocă, dar cu tonalităţi cu totul aparte. La fel, ascultând vocea surorii lui Mayères şi privind portretul defunctului, avea impresia că intră în aceeaşi casă, dar pe uşi diferite. Şi unul, şi celălalt aveau un aer de autoritate şi exprimau aceeaşi duritate de faţadă. Părea că amândoi emană hotărâre, o anumită încăpăţânare de-a dreptul brutală... Dar, dincolo de această aparenţă frustă, părea că sora lui Mayères împărtăşeşte sensibilitatea ascunsă pe care Aurel bănuia că o avusese fratele. Avea să afle mai multe la întâlnirea cu ea.

După aceea, Aurel încercă să-l contacteze pe notarul familiei, sunând la biroul acestuia. Maestrul Hochard era „plecat pe teren" în cursul dimineţii şi, din felul de a vorbi al secretarei, se lămuri că domnul notar nu era tocmai conştiincios când venea vorba de muncă. De pe internet aflase că Hochard era trecut binişor de şaizeci de ani. Probabil că începuse să ridice piciorul de pe pedala de acceleraţie. Secretara se oferi să-l pună în legătură cu unul dintre funcţionarii biroului, cel care, după toate probabilităţile, făcea şi munca domnului notar. Aurel refuză politicos, spunând că prefera să vorbească doar cu maestrul.

Toate aceste convorbiri îi ocupaseră o bună parte din dimineaţă. Prin urmare, Aurel hotărî că era vremea să mănânce de prânz. Ideea îi venise peste noapte, în timp ce se perpelea în pat fără să poată adormi: avea să facă o vizită la Fall, aşa, într-o doară. Anticipând o zi plină, de-a lungul căreia trebuia să fie cât mai discret cu putinţă, renunţase la pardesiul său obişnuit şi îmbrăcase o gabardină deschisă la culoare, strânsă în talie cu un cordon. Nimeni altcineva nu s-ar fi gândit că o atare vestimentaţie ar avea darul să-l facă invizibil la Conakry, în plin sezon cald.

Tot din dorinţa de a nu bate la ochi, renunţă la maşina consulatului – acelaşi Clio – şi se mulţumi să facă semn unui taxi obişnuit, pe stradă. Era un Fiat antic, cu huse roşii din plastic şi decorat cu o mulţime de brizbrizuri creştine: autocolante cu Fecioara Maria, brelocuri cu sfântul Cristofor şi un crucifix atârnat la oglinda retrovizoare. După toate probabilităţile, talismanele îşi îndeplineau rolul cu prisosinţă, dat fiind că, în ciuda stării precare a direcţiei, pneurilor şi frânelor maşinii, aceasta încă se putea deplasa.

Maşina porni lent pe drumul de coastă, apoi coti pe o străduţă neasfaltată, plină de gropi rămase din sezonul ploios. La capătul acesteia, între două garaje, se deschidea un pasaj îngust, care putea fi parcurs doar pe jos şi

ducea la localul lui Fall. Aurel plăti taximetristului suma exagerat de mare pe care acesta i-o solicitase, dar ar fi fost sub demnitatea lui să se târguiască, apoi coborî şi porni către restaurant. De undeva din apropiere se auzea marea izbindu-se de stânci. În pasajul străMt, zgomotul era amplificat, devenind aproape înspăimântător: vuietului prelung al valurilor care se rostogoleau îi urma şuieratul acestora atunci când se prăvăleau pe coasta stâncoasă. Doi puştani jucau fotbal cu o minge de cârpă. Prinşi în joc, fură gata să-l răstoarne pe Aurel, dar îşi văzură de-ale lor fără a se osteni să-şi ceară scuze.

La ieşirea din pasaj, Aurel se trezi în faţa restaurantului. Era, de fapt, doar o terasă acoperită cu stuf şi suspendată deasupra mării. Valurile înspumate înălbeau ţărmul cât vedeai cu ochii, de-o parte şi de alta. Sub podeaua terasei, marea gemea surd. Balustrada din piatră dinspre larg fusese înălţată cu câteva palme, pentru a evita ca valurile mai puternice să-i stropească pe clienţii aşezaţi la primul rând de mese.

Abia se făcuse ora prânzului, aşa că numai doi clienţi singuratici populau localul în acel moment. Aurel mai fusese aici doar o dată, în ziua sosirii sale la Conakry. Baudry se îndurase să-l invite la cină, nu atât din politeţe, cât pentru a se putea lăuda ulterior că îl primise pe noul său adjunct fără prejudecăţi şi, totodată, pentru a-i sublinia lipsa de recunoştinţă. Ca să nu cheltuie prea mult, îl dusese la localul lui Fall.

Patronul, care-şi împrumutase numele restaurantului pe care îl conducea, era acum ocupat la bucătărie. Una dintre chelneriţe, tânără şi îmbrăcată într-o rochie pe cât de scurtă, pe-atât de mulată, îl conduse pe Aurel la o masă aproape de intrare şi departe de mare. Localul era faimos, între altele, pentru personalul său, ales de însuşi Fall după criterii foarte precise: nu angaja decât fete tinere şi drăguţe, a căror atitudine şi ale căror zâmbete îi lăsau pe muşterii să spere că vor obţine nişte favoruri speciale. Fetelor le era, însă, interzis să-şi monetizeze atuurile, cel puţin în timpul serviciului. Clientela era compusă într-o majoritate covârşitoare din expaţi. Dar lipseau familiile cu copii, care preferau restaurantele marilor hoteluri, unde locurile de joacă şi piscinele îi ţineau ocupaţi pe cei mici şi, mai ales, unde privirile soţilor nu se lăsau furate de piepturile generoase şi şoldurile unduitoare ale chelneriţelor.

Localul îi atrăgea cu precădere pe celibatari, care veneau aici fie singuri, fie în grupuri, pretextând câte-o „masă de afaceri” pentru a pierde timpul în compania semenilor lor. Baudry era unul dintre clienţii obişnuiţi. De altfel, la fel ca la yacht-club-ul din port, aici se perinda acelaşi gen de muşterii, şi tocmai asta îl interesa pe Aurel.

Fall avea o memorie vizuală prodigioasă. Faptul că reţinea trăsăturile celor care-i treceau pragul constituia un avantaj comercial de maximă importanţă. Oamenilor le place să fie recunoscuţi. Pentru singuraticii care alcătuiau bună parte din clientela sa, faptul că li se adresa pe nume îi făcea să simtă că fac parte dintr-o familie. Fall îl recunoscu imediat pe Aurel, deşi îl văzuse o singură dată, cu mai multe luni în urmă, în compania consulului general. Se prea poate ca, ulterior, Baudry să-l fi amuzat povestindu-i despre ciudăţeniile adjunctului său, aşa cum făcea pretutindeni. În orice caz, cu pardesiul său, cu ochelarii de sudor şi cu portţigaretul pe care-l ţinea în colţul gurii, Aurel nu prea avea şanse să treacă vreodată neobservat...

Fall îşi lăsă treaba din bucătărie şi veni pe terasă ca să-l întâmpine.

— Mă bucur să vă văd, domnule consul! Ce onoare să vă avem aici!

Fall era de origine Soussou[3] şi se născuse în sudul ţării. Era îndeajuns de trupeş, căci plăcerea sa supremă, în bucătărie, era să guste din toate bunătăţile servite clienţilor. În fiecare zi cerea să i se pregătească eşantioane din toate bucatele din meniu. Avea ochi rotunzi, foarte jucăuşi, şi buze groase, o trăsătură pe care-i plăcea să o exagereze, ştiind că, în ochii albilor, asta-l făcea să fie amuzant şi de încredere.

— Ai două minute, Fall?

— Bineînţeles, domnule consul.

— Atunci ia loc, te rog.

Ţinând cont de bizareria faimoasă a lui Aurel, invitaţia îl îngrijoră întrucâtva pe patronul restaurantului. Respecta însă prea mult autoritatea pe care o reprezenta clientul său ca să-l refuze.

— Îl cunoşti pe un anume Mayères?

— Da! exclamă Fall, ştergându-şi mâinile transpirate de şorţul său alb. Am aflat trista veste. E cumplit ce i s-a întâmplat.

— Teribil, într-adevăr. Venea des la restaurant?

— Da. Mai degrabă la începutul sejurului său aici. La sosire îşi gătea singur, la bord, dar ştiţi şi dumneavoastră cum e... Din când în când, omul mai simte nevoia să vadă feţe noi.

— Fete adică?

Fall strâmbă din nas. Nu-i plăcea ca localul său să fie considerat drept casă de toleranţă.

— Fără îndoială.

— Avea vreo prietenă constantă sau plătea profesioniste?

La auzul ultimului cuvânt, Fall se simţi dator să reacţioneze.

---

[3] Populaţie din Africa de Vest, răspândită îndeosebi în Guineea, Guineea-Bissau şi Sierra Leone. (n. trad.)

— Habar n-am. Aici n-o să găsiţi niciun fel de „profesioniste”.

— Mă gândeam că poate venea însoţit.

— De cele mai multe ori venea singur.

— Dar despre ultima lui prietenă ce-mi poţi spune?

— Nu ştiu nimic.

Fall văzu cum intră alţi doi clienţi, dintre obişnuiţii localului, aşa că se grăbi să-i salute, afişând un zâmbet larg. Se întoarse apoi spre Aurel, iar zâmbetul i se şterse de pe chip.

— Nu-i frumos să mă tachinaţi aşa, domnule consul... Ştiţi deja tot ce era de ştiut. Iar eu am treabă...

— Nu ştiu decât ceea ce ştie toată lumea: c-a fost găsit mort la bordul ambarcaţiunii sale şi că împreună cu el era o fată, cu care se pare că trăia de mai mult timp. O cunoşti?

— Vag.

— Mame Fatim? Îţi spune ceva numele ăsta?

— Ah, da! Mame Fatim... repetă Fall, distrat, abia aşteptând să se poată ocupa de cei doi clienţi serioşi.

Aurel se juca cu portţigaretul şi-l privea ţintă, împrumutând expresia unui actor american care-l fascinase când era copil. Atitudinea aceasta, menită să intimideze, păru să-l lase pe Fall cu totul indiferent. Uneori, Aurel şi-ar fi dorit să fie înalt, puternic, impunător prin fizic. În loc de asta, era mereu nevoit să recurgă la şiretenie.

— Ascultă-mă, te rog, şopti el, adresându-i patronului o privire rugătoare. Nu intenţionez să te mai reţin mult, dar trebuie să-mi spui ce ştii despre fata asta. În joc e o sumă considerabilă de bani.

Când auzea de bani, indiferent dacă ai lui sau ai altora, Fall ciulea întotdeauna urechile. Dacă în joc se afla o sumă de bani, era limpede că această conversaţie merita tratată cu seriozitate.

— A lăsat o avere?

— Posibil.

— Ce-aţi vrea să aflaţi?

— Tot ce-mi poţi spune despre fata asta, insistă Aurel. A lucrat aici?

Pentru o puştoaică săracă şi dornică să se dea pe lângă albi, restaurantul lui Fall era o oprire îndeajuns de logică.

— Nu pentru multă vreme.

— Când s-a întâmplat asta?

— Anul trecut, spre sfârşitul iernii.

— A plecat de bunăvoie sau ai dat-o afară?

— Câte-un pic din ambele. A încălcat o regulă şi ştia la ce trebuie să se aştepte.

— Adică?

— A pus gheara pe un olandez care venea pe-aici în mod regulat.

— Dar celelalte fete...? întrebă Aurel, arătând din bărbie spre chelneriţe.

— Celelalte sunt discrete. Ea, în schimb, nu se ascundea, ba dimpotrivă. Chiar a venit o dată să cineze aici împreună cu el, în calitate de clientă aşadar. Atunci i-am spus c-a sosit vremea să-şi caute de lucru în altă parte.

— Şi atunci a plecat în port, nu?

— Nu imediat. A trăit o vreme pe seama olandezului. Ăsta era inginer. Era detaşat aici pentru reparaţiile de la baraj.

— Căsătorit?

— Bineînţeles. Când fata a priceput că el n-avea deloc intenţia să-şi părăsească soţia, a luat ce putea să ia de la el şi şi-a văzut de treabă în altă parte. Pe-aici, aşa fac toate fetele care n-au nimic. Timpul nu trece niciodată în favoarea lor.

Treptat, restaurantul începuse să se umple, iar Fall îşi rotea privirea prin sală, disperat. Brusc, îi veni o idee prin care să scape de Aurel.

— Dacă vreţi, aş putea s-o chem pe Aminata. Era prietenă foarte bună cu Mame Fatim.

Fără să mai aştepte răspunsul, se ridică şi porni în goană spre bucătărie. O chelneriţă îşi făcu apariţia după scurt timp, iar Aurel o invită să se aşeze.

— Nu pot sta, sunt în orele de lucru...

— Stai fără grijă. Fall te-a trimis la mine, nu o să se supere.

Aminata era o fată subţirică, cu trăsături fine. Îşi legase părul la spate într-o coadă scurtă care-i dezgolea astfel ceafa prelungă, de căprioară. În acelaşi timp, însă, avea o privire îngheţată. Îl evaluase pe Aurel într-o clipă, iar el simţi că-l aşezase pe dată în categoria rataţilor.

— O cunoşti destul de bine pe Mame Fatim, din câte am înţeles. Aşa e?

Ea îl privi pieziş, iar el îi surprinse o uşoară tresărire. Oare avea de-a face cu un amant gelos? se întrebă ea. Era cu putinţă ca Mame Fatim să se înjosească în asemenea hal? Răspunse prudent:

— Da, destul de puţin.

— Mă interesează tot ce-mi poţi spune despre ea. Tot ce ştii.

— A trecut ceva timp de când ne-am văzut ultima oară.

Se părea că Aminata habar n-avea despre asasinarea lui Mayéres.

— Şi în tot acest timp n-ai avut nicio veste de la ea?

Aurel se arăta foarte interesat de prietena chelneriţei. Părea nervos, febril, iar fata îl privea cu uimire. Resorturile obişnuite ale lumii ei erau seducţia sau dorinţa. Era convinsă că papagalul din faţa ei era îndrăgostit lulea de Mame Fatim. Auzise destule poveşti cu bărbaţi cărora li se dădeau

papucii şi care, ulterior, erau capabili de orice pentru a intra din nou în graţiile celei care îi părăsise.

— Nu, răspunse Aminata, bătând des din gene. M-am întâlnit doar cu prietenul ei acum câteva zile, locuieşte la mine în cartier.

— Prietenul ei?

Amânată intenţionase să-i facă un serviciu amicei sale, menţionând existenţa respectivului prieten. Dacă Aurel era într-adevăr un amant părăsit, vestea existenţei unui prieten ar fi putut să-l pună cu botul pe labe. Fata se înşelă însă amarnic atunci când luă surprinderea totală de pe chipul lui Aurel drept dezamăgire.

— Are un prieten? Adică un logodnic?

Fata surâse, cu un dram de maliţiozitate.

— Da, l-am putea numi şi aşa.

— Cum îl cheamă?

— Lamine.

— E guineez?

— Da, de ce?

Fata părea că se amuză în continuare pe seama tulburării lui Aurel.

— E foarte important ceea ce-mi spui. Acest Lamine e prietenul ei *şi acum*? Ştiai că locuieşte pe iahtul unui francez?

— Nu, n-am ştiut.

— Şi unde aş putea oare să-l găsesc pe acest Lamine?

Auzindu-l, Aminata începu să se teamă. Dacă fraierul ăsta căuta, de fapt, cu luminarea un scandal? Ar fi fost în stare să meargă să-i ceară socoteală lui Lamine. Parcă vedea scena respectivă derulându-se sub ochii săi.

— Nu ştiu unde locuieşte, răspunse, ca la foc automat.

Expresia ei alarmată şi graba cu care-i răspunsese îl făcură în sfârşit pe Aurel să priceapă că la mijloc era o neînţelegere. Simţea că fata o s-o şteargă imediat ce prindea ocazia. Hotărî să joace totul pe o carte. O carte de vizită, mai exact. Scoase una din buzunar şi notă pe ea numărul său de mobil. Titulatura de „consul al Franţei" avea să-şi facă în cele din urmă efectul. Era o laşitate din partea lui, ştia asta. Toate fetele acestea nu-şi doreau decât să plece de aici şi singurul lucru care le împiedica era blestemata de viză Schengen. Declarându-şi calitatea de consul, Aurel avea să devină, brusc, cât se poate de interesant. Respectul pe care nu fusese în stare să-l câştige prin propriile calităţi avea să-i fie acordat datorită funcţiei sale. Fata ridică privirea de pe cartea de vizită şi pe faţă i se lăţi un zâmbet care promitea... orice. Pe dată, fu rândul lui Aurel să se simtă stânjenit. Reorientă cât mai repede cursul conversaţiei, încercând să-şi diminueze astfel senzaţia de jenă.

— Mame Fatim e acum la închisoare. Are nevoie de ajutor. Iar eu chiar vreau s-o ajut.

— E în închisoare?

— Francezul cu care trăia a fost asasinat azi-dimineaţă. Ea a fost declarată suspectă. Trebuie să stau de vorbă cu prietenul ei.

Era o cantitate de informaţii prea mare pentru biata fată, care se arăta descumpănită de cele aflate. Reţinuse, însă, ce era mai important pentru ea: că se afla în faţa unui consul al Franţei, căruia putea să-i facă un serviciu. O favoare de care va avea grijă să-i reamintească la momentul potrivit.

— Locuieşte dincolo de aeroport. Ştiţi cumva un sat numit Yoff?

— Bineînţeles.

Era una dintre suburbiile Conakry-ului, o aşezare destul de mică, vestită prin faptul că adăpostea o faună interlopă bogată.

— Acolo e un restaurant etiopian. E singurul, deci e uşor de găsit. Apartamentul lui Lamine e chiar vizavi de restaurant, la etajul întâi.

— Îi ştii cumva şi numele de familie?

— Touré.

— Mulţumesc, spuse Aurel.

Îşi aşeză palma peste mina fină a chelneriţei şi o strânse uşor. Ochii i se umplură de lacrimi. Dintotdeauna îşi dorise să scape de această emotivitate stupidă, dar nu reuşise cu niciun chip. Aminata surâse cu modestie, privindu-l galeş, timid şi senzual în egală măsură, o expresie care se bucura mereu de succes printre clienţii săi. Aurel însă, departe de a-i răspunde tot printr-un surâs, îi lăsă mâna şi-şi scoase batista ca să se şteargă la ochi. Fata îşi spuse atunci că, hotărât lucru, avea de-a face cu un tip extrem de ciudat. Începu chiar să regrete că avusese încredere în el. Însă era prea târziu pentru astfel de regrete, aşa că nu-i rămânea decât să se întoarcă la treabă.

Aurel îşi cufundă privirea în meniu, apoi comandă o porţie de sardine la grătar, stropite din belşug cu lămâie, şi o garnitură de orez rozaliu.

Cât timp mâncă, Fall se feri să se apropie de masa lui. Nu Aminata îi aduse mâncarea, ci o altă chelneriţă, tăcută şi distantă.

Aurel profită de linişte pentru a se gândi la întregul caz. Privind la mesele din jur, încercă să şi-l imagineze pe Mayères aici. Un francez aşezat cu spatele spre el lua masa în compania unei africane. Se întrebă ce anume îl determinase pe Mayères să aleagă tocmai acest colţ de lume, dacă iubise oraşul sau se afla la Conakry din cu totul alte motive. Ce farmec ar fi putut avea o astfel de viaţă? E adevărat, aici era soare tot anul, dar din punctul de vedere al lui Aurel acesta nu putea fi un avantaj. Dimpotrivă, el iubea toate cele patru anotimpuri şi n-ar fi sacrificat trei dintre acestea doar pentru a trăi într-o vară fără sfârşit. Să fi fost marea? Marea, locul unde totul se

sfârşeşte; locul unde stâncile munţilor, roase de trecerea timpului, îşi încheie trecerea prin lume, preschimbate în grăunţe de nisip. La urma urmei, nu acelaşi lucru făcuse şi Mayères, părăsind înălţimile Savoiei Superioare pentru a sfârşi aici, pe acest ţărm? Care-i fusese oare starea de spirit? Trebuie să ni-l închipuim fericit? Sau, dimpotrivă, sătul de toate, se lăsase manipulat de o fată despre care, cu siguranţă, ştia că nu urmărea decât banii lui?

Şi mai era un detaliu care nu voia să-i iasă din minte lui Aurel: de ce fusese oare spânzurat de catargul iahtului său?

Ceru nota şi, cu această imagine întipărită în minte, chemă un taxi.

Revenind la birou, îl găsi pe Hassan în plină activitate. Răspunsese la telefon în absenţa lui Aurel şi tocmai încheiase o convorbire cu maestrul Hochard.

— I-ai dat vestea?

— N-a fost nevoie, ştia deja.

— De la sora lui Mayères?

— Da.

— O să-l sun înapoi. Ai numărul lui personal?

Aurel îşi scoase haina. Urcase treptele câte patru odată şi gustul persistent de sardine din gură îl determina să se teamă de o indigestie. În mod normal, acum şi-ar fi permis o oră de odihnă. Dar ancheta începea să devină tot mai pasionantă, aşa că renunţă la siestă şi formă de îndată numărul notarului.

— Maestre Hochard?

— Da, eu sunt.

— Sunt Aurel Timescu, consul al Franţei la Conakry.

— Vă mulţumesc că m-aţi sunat, domnule consul. Ce întâmplare groaznică! Aţi putea să-mi daţi mai multe detalii?

Notarul aflase despre moartea lui Mayères, dar nu cunoştea împrejurările în care aceasta avusese loc. Aurel îi rezumă faptele.

— E îngrozitor! Îngrozitor!

Hochard avea vocea unui om bolnav. Respira gâfâit, iar propoziţiile pe care le rostea îi erau mereu întrerupte de accese de tuse.

— Îl cunoşteaţi de mult pe domnul Mayères?

— Îl ştiam pe Jacques dintotdeauna. Am fost bun prieten cu fratele său mai mare. Am fost colegi de şcoală, la Seynod.

— Şi v-a ales ulterior să-i gestionaţi afacerile?

— Încă de la bun început. I-am urmărit întreaga ascensiune. Părinţii lui au fost oameni modeşti şi au dus o viaţă grea. Jacques a început cu micul gater al familiei. Apoi, după ce l-a moştenit, a făcut afacerea să crească tot mai

mult. În cele din urmă, mica întreprindere de familie s-a transformat într-o companie foarte mare, de talie internaţională. Eu m-am mutat la Lyon. N-a fost un aranjament comod pentru el şi, totuşi, n-a vrut niciodată să mă înlocuiască.

— Aţi luat parte la vânzarea companiei?

— Da. Printre alţii. În afaceri de genul acesta sunt întotdeauna implicaţi o groază de jurişti. Cumpărătorii îi aveau pe-ai lor. Jacques şi-a angajat un avocat şi avea deja un consultant. Dar eu am fost parte din tot acest proces.

— Bănuiesc c-a fost vorba de o sumă mare.

— O sumă foarte mare, da.

— Îmi cer scuze că vă întreb acest lucru, dar e justificat, mai ales dacă avem în vedere faptul că e vorba de nişte investitori chinezi...

— Da, chinezi. Din Republica Populară. O firmă mare, cu sediul în nordul ţării, la Dalian, fostul Port-Arthur.

— Iată şi întrebarea mea: toată suma a fost plătită în Franţa?

Vreme îndelungată, Aurel nu mai auzi nimic la celălalt capăt la firului. Crezu că Hochard amuţise de indignare. Când colo, acesta se tăvălea pe jos de râs. Câteva râgâituri şi o serie de accese de tuse marcară întoarcerea notarului la aşa-zisele lucruri serioase.

— Scuzaţi-mă. M-aţi făcut să mă înec!

— Ce anume vi s-a părut aşa de nostim?

— Doar faptul că... Se vede că nu l-aţi cunoscut pe Jacques. Dacă l-aţi fi cunoscut, sigur n-aţi fi pus o astfel de întrebare.

Hochard gâfâia din nou. Respiră adânc, ca să-şi revină.

— Vedeţi dumneavoastră, domnule consul, Jacques Mayères era patriot, dar acest cuvânt nu exprimă pe deplin ceea ce simţea şi, în plus, e îndeajuns de ambiguu. V-aţi putea forma impresia că vorbesc despre convingerile lui politice. În realitate însă, Jacques nu era un naţionalist reacţionar, ci mai degrabă un om de stânga. Un patron care nutreşte convingeri de stânga, vă daţi seama? Ăsta era un subiect asupra căruia nu cădeam de acord...

Ascultând, Aurel adusese fotografia lui Mayères în prim-plan pe ecranul calculatorului.

— Lăsând însă la o parte convingerile sale, iubea cu pasiune Franţa. Pentru el, era mai mult decât o ţară. Mai mult chiar decât o religie. Iubea Franţa aşa cum ar fi iubit o femeie... Mda, comparaţia asta nu i se prea potrivea. Nu-s convins că Jacques a iubit vreodată cu adevărat o femeie.

— Şi, cu toate acestea, şi-a vândut compania unor chinezi, obiectă Aurel.

— Ei, da! A făcut-o cu durere în suflet, vă asigur. A încercat zadarnic să găsească investitori în ţară. Dar suntem în criză şi, în Franţa de azi, nimeni nu e dispus să investească atâţia bani. Cu atât mai mult cu cât, aşa cum v-am

spus, era un patron generos: angajaţii săi erau foarte bine plătiţi. Chiar prea bine, după părerea cuiva. De altfel, chinezii, care îi promiseseră că nu aveau să concedieze pe nimeni, au trimis în pensie anticipată sau în şomaj aproape jumătate din personal. Jacques s-a îmbolnăvit de grija lor.

— Aşadar, a încasat întreaga sumă în Franţa.

— Toată. Şi a plătit cota maximă de impozite. Părea chiar mândru de asta. Nu spunea niciodată cu cât îşi vânduse compania, dar se lăuda oricui voia să audă ce sumă încasase Trezoreria de pe urma tranzacţiei.

— După părerea dumneavoastră, cât a câştigat din această vânzare?

— Mi-e imposibil să vă dezvălui suma. E vorba de un secret profesional.

— M-ar interesa doar un ordin de mărime.

— Câteva zeci de milioane.

— Spuneţi-mi, maestre... Am înţeles că ar fi fost căsătorit?

— Mai este şi acum căsătorit. El şi soţia sa nu mai stau de multă vreme împreună, dar nu şi-au oficializat despărţirea.

— Care este regimul bunurilor?

— Bunuri comune.

— Sunt despărţiţi?

— Practic, da. Legal, însă, nu.

— Prin urmare, totul va reveni soţiei?

— Asta va trebui să-mi spuneţi dumneavoastră, domnule consul.

— Cum aşa?

— După ce şi-a vândut afacerea, Jacques n-a mai lăsat absolut nimic în Franţa. Are un cont amărât la Crédit Agricole, pentru care mi-a lăsat dreptul de semnătură. Ultima oară când l-am verificat avea acolo... O clipă, o să mă uit la ultimul extras de cont. Aşa: 12 359 euro.

— Şi unde-s restul banilor?

— I-a luat cu el.

Aurel, care se bâţâia pe scaun, fu gata să-şi piardă echilibrul.

— Ce-aţi spus?

— Aţi auzit bine. Mayères şi-a luat cu sine în Africa toţi banii. Mă rog, tot ce i-a mai rămas după câteva donaţii şi după achiziţionarea iahtului. I-a lăsat soţiei sale destui bani să-şi cumpere un apartament pe Coasta de Azur, locul unde-i place ei să trăiască, iar apoi a plecat.

— Asta ar însemna că avea la bordul iahtului mai multe zeci de milioane de euro?

— Mă tem că da.

În cele câteva clipe de tăcere care urmară, Aurel privi ţintă chipul de pe ecran. Descoperi ceva ce nu observase mai devreme. Dincolo de privirea fixă şi dură strălucea o sclipire şireată, ca schiţa unui zâmbet. Nu era genul de

zâmbet social, nu era un zâmbet oarecare, adresat tuturor. Era, mai degrabă, un zâmbet interior, ironic şi totodată trist, zâmbetul unui om capabil să înfrunte viaţa şi să îi suporte consecinţele. În chip paradoxal, Aurel avu senzaţia că Mayères îi zâmbea doar lui, aşa cum un criminal face cu ochiul unui complice.

— Mai sunteţi pe fir, domnule consul? Alo?!

Aurel îşi trecu o mână peste faţă.

— Da, da... Îmi cer scuze, mă gândeam.

— Vestea aceasta pare că v-a cam indispus.

— Probabil nu ştiţi încă, nu v-a spus nimeni că, după toate probabilităţile, seiful de la bord a fost deschis şi golit.

— Nu se poate!

De data asta, era rândul notarului să rămână cu gura căscată.

— Aşadar, credeţi că a fost un jaf care s-a sfârşit cu o crimă? întrebă el, pe un ton gâtuit.

— Asta e ipoteza cea mai plauzibilă, în acest moment.

Şi totuşi, în timp ce rostea aceste cuvinte, Aurel se gândea la cadavrul înălţat pe catarg. După o nouă tăcere prelungită, Aurel reluă, pe un ton mai vioi:

— Presupun că dumneavoastră vă veţi ocupa de succesiune, nu?

— Nu voi avea prea multă treabă, dacă nu mai e nimic de împărţit.

— Singura moştenitoare va fi soţia sa, dacă am înţeles eu bine. E o familie destul de restrânsă. N-au avut copii?

— Ba da. Târziu, de altfel, cu mari dificultăţi. Aimée a avut mai multe avorturi spontane. A urmat un tratament şi, în cele din urmă, s-a născut o fetiţă. Au botezat-o Cléo.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— O nenorocire... La nouăsprezece ani, fata a căzut în patima drogurilor. Heroină. S-a infectat cu SIDA. A trecut printr-un adevărat calvar. S-a prăpădit acum doi ani, în urma unei supradoze.

— Înţeleg, rosti Aurel, sobru.

Refuza să zăbovească prea mult timp cu gândul asupra unor astfel de drame, de teamă ca nu cumva să-i dea lacrimile.

— Să revenim la ale noastre: îmi puteţi, aşadar, confirma că singura moştenitoare a domnului Jacques Mayères este soţia sa?

— Soţia sa şi sora sa, cea cu care aţi discutat la telefon şi care va sosi mâine la Conakry. Dar Jacques a luat toate măsurile, încă de acum mulţi ani, ca soţia lui să fie unica moştenitoare.

— Aţi anunţat-o?

— Nu încă. Am să-i trimit un mail.

— De ce un mail? Nu are telefon?

— Ba da, dar nu ţin morţiş să-i aud vocea.

— De ce?

Notarul păru încurcat. Ezită înainte să dea un răspuns.

— Ei bine... în momentul despărţirii... Ştiţi cum sunt oamenii, ştiţi cum se-ntâmplă cu asigurările astea...

— Aşadar, s-ar putea spune că v-aţi ales tabără.

— Mă rog, nu ştiu dacă „ales" e cel mai bun fel de-a spune. Nu cred că am avut vreodată de ales. Prietenul meu a fost dintotdeauna Jacques. Ea...

— Cum este ea?

— Permiteţi-mi să nu vă răspund la această întrebare.

— Eu voi fi nevoit, totuşi, să o sun.

— Ei bine, înseamnă că vă veţi putea face singur o idee despre ea, încheie notarul.

4.

În casa lui Aurel, timpul se oprise de bunăvoie în prima jumătate a secolului al XX-lea. Era un univers al visării. El era capabil, de pildă, să stea ore întregi contemplând fotografia bunicului său, tatăl mamei, cel numit rabinul Kahen, împreună cu elevii săi de la şcoala evreiască din Timişoara. Aurel îi privea pe rând pe fiecare dintre copii, cu toţii morţi de-acum, sau cu siguranţă foarte în vârstă, şi îşi imagina viaţa acestora. Alteori, centrul atenţiei sale era o altă fotografie, cu întreaga familie a tatălui său, adunată în jurul unui preot catolic la o sărbătoare. Tatăl său fusese poştaş, cel de-al optulea copil din doisprezece. Către sfârşitul fiecărui an, acesta mergea la ţară, lângă Braşov, pentru a participa la marea întâlnire a familiei reunite. Majoritatea chipurilor de ţărani din fotografie îi erau necunoscute lui Aurel, dar nu se mai sătura să le privească trăsăturile aspre. Într-un târziu, cu mintea plină de vieţile acestora, se aşeza la pian. Cânta ore în şir pentru a-şi potoli această inflamare afectivă care, altminteri, s-ar fi revărsat sub formă de lacrimi.

De când se implicase în ancheta crimei din portul de agrement, se simţea imun la orice emoţie care nu era legată de acesta. Înclinaţia sa spre reverie, ca un muşchi antrenat anume pentru sport, conferea o forţă aparte evocărilor lui Jacques Mayères şi ale micii lumi care începea să se definească în jurul lui. Cu toate acestea, deşi imaginaţia-i funcţiona din plin, fotografia lui Mayères nu-i era de-ajuns. Simţea nevoia de mai mult combustibil extras

din realitate. Din acest motiv, odată ajuns acasă, îşi continuă cercetările pe internet de pe calculatorul personal.

Începu cu soţia lui Mayères. Iniţial, intenţionase să o sune a doua zi dimineaţă, la o oră rezonabilă. Îşi imagina că, foarte probabil, aceasta nu se trezea foarte devreme. Însă, înaintea convorbirii, îşi dorea să afle cât mai multe despre ea, din moment ce notarul refuzase să-i spună mare lucru.

Conform fişei care-i fusese comunicată de biroul de stare civilă al primăriei din Seynod, Jacques Mayères se căsătorise în 1 iunie 1969 cu domnişoara Aimée Camille Delachat, născută în 5 octombrie 1949. Continuându-şi cercetările, descoperi la Seynod mai multe familii Delachat, fără îndoială aflate în relaţii de rudenie. Una dintre aceste familii îşi împrumutase numele unei companii importante de lucrări publice, care participase la construcţia spitalului din Annecy şi la realizarea infrastructurii Jocurilor Olimpice de la Albertville.

În 1969, anul în care Mayères şi logodnica sa îşi uniseră destinele, ea avea douăzeci de ani, iar el numai nouăsprezece. Aurel era mereu atent la vârsta la care se căsătoriseră cei pe care îi cunoştea. Era un indiciu excelent pentru a descoperi personalitatea oamenilor. În cazul celor care cunoscuseră reuşite profesionale, acest criteriu ducea la împărţirea în două categorii. Pe de-o parte erau cei care se concentrau asupra muncii lor şi nu se gândeau la însurătoare decât după ce-şi adunau averea. Despre aceştia se putea afirma, aproape cu certitudine, că găsiseră în ei înşişi energia de a acţiona şi voinţa de a-şi schimba condiţia. Ceilalţi, asemeni lui Mayères, se căsătoreau de tineri şi-şi împărtăşeau anii de eforturi şi ascensiunea socială cu soţiile lor. De aici şi până la a deduce că dorinţa de reuşită nu era numai a lor ci le fusese insuflată de tovarăşa de viaţă nu era decât un pas. Un pas care nu era obligatoriu, dar care putea să ridice un semn de întrebare.

În cazul lui Mayères, acest raţionament se potrivea îndeajuns de bine, în opinia lui Aurel. Tipul dur, muncitor, omul de afaceri avizat nu căpătase brusc vocaţia tandreţii. Dacă se predase cu arme şi bagaje acestei Mame Fatim o făcuse fiindcă avea întipărită în el această înclinaţie de a se devota unei femei. Privindu-i fotografia, Aurel încercă să-i ghicească trăsăturile pe care le avusese la douăzeci de ani. Era un exerciţiu mental pe care, de obicei, îl punea în practică în sens invers, încercând să-şi imagineze ce fel de bărbaţi ar fi putut deveni copiii dintr-o fotografie.

Luă o sticlă de Tokay, o deschise şi bău aproape jumătate din câteva înghiţituri. Apoi se aşeză la pian, cu portretul lui Mayères în faţă. Se lăsă condus de inspiraţie şi descoperi uimit că din claviatură se năşteau melodii ale lui Satie. În haosul uşor dureros al *Gymnopediilor,* chipul francezului ucis începu să-şi lepede urmele vârstei. Ridurile i se ştergeau, părul i se îndesea...

Avea douăzeci de ani. Era doar un puşti strivit de un tată autoritar, un ultim născut căruia nimeni nu-i acordase vreodată prea multă atenţie. Într-o seară, la un bal, tânărul întâlneşte o fată ceva mai în vârstă decât el. Ea e singură la părinţi, care o răsfaţă din plin. Apoi... Aurel privea ţintă portretul, lăsându-se purtat departe. Analiza diverse ipoteze şi, privind chipul victimei, încerca să-şi dea seama dacă se potriveau cu acest chip încă enigmatic, deşi atât de familiar de-acum.

Aurel simţea nevoia să fumeze. Atât de mult îşi ronţăise muştiucul de chihlimbar, încât îl găurise. Porni în căutarea unui înlocuitor prin sertare şi alese unul din bachelită şi fildeş, cumpărat la Istanbul cu mulţi ani în urmă. Înfipse o ţigară fără filtru în muştiuc, o aprinse şi se strâmbă atunci când trase primul fum, căci acesta preluase gustul tubului rece. Alungă gustul acru cu o duşcă bună de vin alb şi se cufundă din nou în reverie.

Atunci când mintea îi hoinărea astfel, Aurel nu mai simţea trecerea timpului. Adormi fără să-şi dea seama. Când se trezi, aproape de ora prânzului, era lungit în chiloţi pe canapeaua de lângă pian. La picioarele sale zăceau două sticle goale de Tokay. Luă o pastilă care să-i potolească durerea de cap, apoi îşi făcu repede o cafea, se îmbrăcă şi plecă în grabă spre consulat. Îi promisese surorii lui Mayères că o s-o aştepte la aeroport. Avionul urma să aterizeze abia la amiază aşa că îi rămăsese încă un pic de timp. Îi ceru lui Hassan să-i aducă un espresso de la biroul de vize. Ca să obţii o cafea de acolo, trebuia să negociezi cu una dintre secretarele care adunau măruntul necesar pentru achiziţionarea capsulelor de cafea. Hassan, cu ochii lui mari şi zâmbetul fermecător, urma să se descurce cu mult mai bine decât Aurel.

Apoi îşi trasă planul de bătaie pentru acea zi. Pe Hassan avea să-l trimită pe urmele faimosului Lamine, prietenul lui Mame Fatim. Într-un mediu guineez, era de preferat să lase ancheta în seama cuiva din partea locului. Aurel era conştient că prezenţa unui *toubab,* adică a unui alb, ar fi stârnit interesul tuturor puştilor din cartier. Ar fi riscat ca, într-un minut, să fie înconjurat de ciorchini de puştani care să-i ceară bani, pixuri, bomboane sau cine mai ştie ce.

Hassan se întoarse, aducându-i cafeaua. Îl instrui cu privire la sarcina ce-i revenea şi-i sugeră să se apuce imediat de lucru. Cât despre sine, înainte s-o ia la întrebări pe sora defunctului, Aurel avea să se intereseze dacă nu cumva apăruseră noutăţi în ancheta oficială. Prin urmare, o să-i facă o vizită comisarului. Acesta tocmai îşi citea corespondenţa atunci când Aurel vârî capul prin uşa întredeschisă.

— Sora victimei va sosi în curând pentru a organiza funeraliile, anunţă el.

— Aurel! Intră, prietene! Aşadar, vine sora lui Mayères? Aş vrea să-i pun şi eu nişte întrebări. Poţi s-o aduci şi pe la mine, te rog?

— Bineînţeles, comisare. Cum e ancheta? Ceva progrese?

— Cătinel, cătinel, lucrurile încep să se mişte. S-a confirmat că fata ne-a minţit. N-a fost violată şi, în mod cert, ştie mai multe decât spune. Guineezii se agită de zor, şi-au pus în alertă toţi informatorii, pentru a găsi posibile piste.

— Aşadar, ipoteza crimei dublate de jaf a rămas în picioare?

— Bineînţeles, ce altceva ar putea fi?

La fel ca atunci când jucau şah, comisarul se arăta din cale-afară de optimist.

— Ia spune-mi, Aurel... Se zvoneşte că te-ai pus serios pe treabă, cu afacerea asta. Să înţeleg că te pasionează moştenirile?

— Categoric, sunt mult mai interesante decât vizele. Trebuie să dau de urma membrilor familiei, să stau de vorbă cu notarul decedatului, toate astea...

— Ei bine, mă bucur mult pentru tine. Întotdeauna am considerat că e regretabil că un băiat de valoarea ta nu e lăsat să facă nimic.

Era adevărat că, din întreaga ambasadă, doar Dupertuis îi luase mereu apărarea. În vreme ce Baudry se dădea de ceasul morţii să facă din el ciuca mişto urilor din ambasadă, poliţistul îi arătase un respect deplin. Prin urmare, orice-ar fi gândit despre comisar, Aurel nu putea să-i uite atitudinea. Amintindu-şi, simţi cum ochii i se umplu de lacrimi şi nu lipsi mult să izbucnească în plâns. Apucă mâna dreaptă a lui Dupertuis într-ale sale şi o strânse cu putere, cu un nod în gât.

— Îţi mulţumesc, comisare, abia reuşi el să îngaime.

Avusese de gând să-i ceară voie poliţistului să folosească una dintre maşinile repartizate serviciului său pentru a o prelua pe Jocelyne Mayères de la aeroport. O maşină cu patru portiere ar fi produs cu siguranţă o impresie mai bună. Accesul de emoţie copleşitoare îi zădărnicise, însă, planul, aşa că, în cele din urmă, tot pe bancheta din spate a micului Clio porni către aeroport.

Drumul trecea pe lângă vile albe, nou-nouţe, o dovadă a extinderii recente a oraşului. Însă proprietarii proaspăt îmbogăţiţi aveau gusturi catastrofale în materie de arhitectură. Frontoanele şi colonadele apăreau peste tot, grefate pe faţade moderne, o combinaţie de un prost-gust desăvârşit. Soarele estompa stridenţa acestor aberaţii estetice cu strălucirea sa orbitoare, iar apropierea mării făcea ca peisajul să fie, în ansamblu, îndeajuns de frumos, dar Aurel nu reuşea să-l aprecieze la justa sa valoare. Absenţa norilor, violenţa lumii, stranietatea vegetaţiei, toate acestea îi

provocau o tristeţe de nestăpânit. Există oameni care izbucnesc în lacrimi atunci când aud anumite melodii. Demult, în România, cunoscuse un profesor care făcea crize de epilepsie de fiecare dată când în preajma sa se auzea *Marseilleza.* Exact aşa se simţea şi el acum. Infirm, într-o anumită măsură: căldura, marea şi culorile vii îl umpleau de melancolie în ultimul hal.

Pentru a se proteja, îşi căută febril prin buzunare ochelarii de soare şi se grăbi să şi-i pună. Sticla cvasi-opacă transforma totul în umbre verzui. Spectacolul deveni, brusc, suportabil.

Aerogară era vetustă, iar circulaţia pasagerilor extrem de haotică. Ciorchini de oameni se înghesuiau la fiecare uşă, alţii umpleau culoarele şi sala cu munţii lor de bagaje voluminoase. Aurel era obişnuit cu mulţimile. Crescuse într-o ţară unde se stătea la coadă pentru orice. Mai greu îi era să-şi păstreze demnitatea şi voinţa într-o astfel de ambianţă. Când se trezea înconjurat de mulţime, primul său reflex era să-şi recapete pasivitatea şi obedienţa pe care lumea comunistă le aştepta din partea tuturor supuşilor săi. Acum, însă, trebuia să-şi păstreze iniţiativa, să străbată mulţimea, să dea din coate, să se impună în faţa autorităţilor. Pentru a-şi învinge inhibiţiile, decise să-şi păstreze ochelarii întunecaţi pe nas. La adăpostul lor, cufundat parcă într-un întuneric aproape total, se apucă să-şi croiască drum prin înghesuială, împingând femei, răsturnând valize şi împiedicându-se de copiii omniprezenţi. Auzi în jur strigăte şi înjurături. Cu toate acestea, îndrăzneala orbului cu ochelari negri care se avânta cu toată viteza prin mulţime sfârşi prin a provoca uimire, teamă şi, în cele din urmă, respect. Ca urmare, toţi începură să se dea la o parte din calea sa, iar Aurel reuşi să înainteze.

Ajunsese la poarta de sosire a pasagerilor zborului proaspăt aterizat de la Paris. Un soldat guineez îi bloca trecerea. Îi vârî sub nas legitimaţia diplomatică şi reuşi să pătrundă în zona rezervată pasagerilor. Bagajele tocmai îşi făcuseră apariţia pe banda transportoare în jurul căreia erau adunaţi călătorii abia debarcaţi. Pe bandă se vedea un amestec heteroclit de obiecte dintre cele mai diverse. Lângă valizele noi, purtând sigla unor mărci renumite, pe bandă se roteau până şi cutii de detergenţi lipite cu bandă adezivă sau legate cu bucăţi de sfoară veche.

Aurel o identifică pe Jocelyne Mayères din prima clipă, doar după siluetă. Îi semăna fratelui său, dar nu atât la trăsături cât la expresia feţei. Avea părul scurt şi îşi păstrase culoarea naturală. Înălţimea îi conferea o eleganţă de sportiv, iar vârsta, fără să-i şteargă de pe chip urmele tinereţii, adăuga expresiei sale un aer de indiferenţă binevoitoare, de parcă existenţa îi oferise acces la cele mai mari secrete ale vieţii. Aurel recunoscu în ea exact

genul de femeie pentru care nutrea, din prima clipă, o admiraţie totală, deopotrivă paralizantă şi fermecătoare. Se apropie de ea şi o salută:

— Sunteţi doamna Mayères, nu-i aşa?

Femeia nu avea nici cea mai mică idee despre cum ar fi trebuit să arate cel care se angajase să o ia de la aeroport. Preţ de o clipă, îl măsură cu stupoare din priviri pe individul mărunţel, înfofolit în impermeabil şi cu ochii acoperiţi de ochelari de alpinist.

— Sunt Aurel Timescu, de la consulatul Franţei, răcni el, în încercarea de a se face auzit în larma infernală a mulţimii.

Îi întinse femeii o carte de vizită şi îşi scoase ochelarii, descoperindu-şi ochii mici, care o făcură să zâmbească.

Ieşirea din aerogară se dovedi a fi o treabă destul de complicată. Aurel se văzu nevoit să negocieze ca să obţină viza de Iuhare pe paşaportul Jocelynei Mayères. În cele din urmă, un apel din partea comisarului Dupertuis către colegii săi guineezi se dovedi soluţia salvatoare. În sfârşit, ajunseră la maşină, iar doamna Mayères se aşeză pe locul de lângă şofer. Îi ceru scuze lui Aurel că astfel îl obligase să se înghesuie pe bancheta din spate, fără să ştie, însă, că acolo era chiar locul preferat al acestuia.

— Aţi mai fost la Conakry?

— Niciodată. Să vă spun drept, nu cunosc deloc Africa.

Aurel fu cât pe ce să răspundă „Nici eu!", dar se abţinu la timp.

— Am rezervat online o cameră la Radisson. Ştiţi hotelul?

— Bineînţeles, e unul dintre cele mai mari din oraş. O să vă conducem până acolo şi am să vă las un răgaz ca să vă instalaţi cu bagajele şi să vă răcoriţi un pic.

Hotelul Radisson fusese inaugurat de curând. Era situat pe ţărmul mării, într-unul dintre cartierele noi. Aurel nu mai fusese niciodată aici şi, profitând de răstimpul în care se instala Jocelyne Mayères, aruncă o privire prin holul cel mare de la parter. Clădirea, construită din sticlă şi oţel, cu o arhitectură ultramodernă, era sumar decorată. Sălile înalte de la parter erau luminate de candelabre gigantice, dar care arătau destul de bine. Parterul se afla la nivelul mării. Un pian cu coadă ocupa centrul vastei încăperi. Aurel nu se putu abţine şi se apropie. Săltă capacul de pe clape şi, în picioare, cu mâna întinsă, cântă câteva note. Un chelner se apropie de el şi-l întrebă dacă nu dorea să bea ceva. În trecere, îl încurajă să se aşeze la pian şi să cânte, dacă dorea.

Aurel comandă un pahar de vin alb şi se aşeză pe taburetul tapiţat cu catifea roşie. Începu să cânte în surdină o bucată de Schumann. Aşezând paharul de vin pe pian, chelnerul îi făcu din nou un semn de încurajare. Cum Jocelyne Mayères întârzia să coboare, fără îndoială deoarece telefona acasă,

Aurel se lăsă dus, încet-încet, de muzică. Pianul acesta era, categoric, un instrument minunat. Reda extraordinar sunetele grave. Tocmai pentru a atinge aceste octave, Aurel trecu la o piesă a lui Şostakovici, deloc compatibilă cu discreţia şi blândeţea ritmului anterior. Pentru a da acestei melodii haotice amploarea pe care o merita, Aurel începu să lovească în clape cu toată puterea. La balustradele etajelor superioare care dădeau în marele hol se iviră chipurile unor angajaţi ai hotelului, atraşi de muzică. Câţiva ospătari scoaseră nasurile pe uşa bucătăriei. Un grup de turişti care se bronzau pe marginea piscinei intrară la umbra holului pentru a vedea ce se întâmpla în marele salon. Văzându-i, Aurel îşi dădu seama, vag, că era urmărit şi îşi regăsi vechile reflexe de pianist de bar. Începu să cânte o salsa de la Buena Vista Social Club, răspunzând astfel zâmbetelor şi strigătelor încântate ale turiştilor.

Deodată simţi o mină pe umăr.

— Domnule consul...

Jocelyne Mayères. Sări în picioare şi închise cu zgomot capacul peste clape.

— Vă rog să mă scuzaţi! îngăimă el, privind în jur îngrozit.

— Eu trebuie să-mi cer scuze, am întârziat cam mult. N-am reuşit să rezist ispitei de-a face un duş. E tare cald în ţara asta.

— Mie-mi spuneţi?

— Ce avem de făcut în continuare?

— Ar trebui să vă conduc la morgă, să identificaţi corpul fratelui dumneavoastră. Mă tem că nu va fi prea plăcut.

— Sunt medic, aţi uitat? Sunt obişnuită cu astfel de lucruri. Dar aveţi dreptate, când e vorba de cineva apropiat e cu totul altceva.

— Oricum, avem tot timpul. V-aş propune să luăm prânzul împreună mai înainte şi să discutăm un pic.

— Cu plăcere. Vă las pe dumneavoastră să alegeţi localul. Aşa cum v-am spus, nu ştiu absolut nimic despre acest oraş.

Urcară din nou în Clio şi aleseră un restaurant libanez de pe coastă. În opinia lui Aurel, locul acesta satisfăcea două condiţii esenţiale: avea mese care ofereau discreţie şi nu era unul dintre localurile frecventate de cei de la ambasadă.

Restaurantul era exact ce căuta. Pe mica terasă care dădea spre încântătoarea privelişte a mării erau doar două mese, amândouă libere. Se aşezară faţă în faţă şi, fără să piardă prea mult timp, comandară de mâncare. Imediat după aceea, Jocelyne Mayères se arătă interesată să cunoască absolut toate detaliile afacerii. Aurel se supuse şi încheie dezvăluindu-i ipoteza provizorie a comisarului cu privire la cele întâmplate.

— Dar dumneavoastră ce părere aveţi?

— Eu? Ei bine, eu cred că ipoteza crimei în scop de jaf nu explică toate necunoscutele problemei. De ce şi-ar fi dat nişte hoţi osteneala să-l atârne de catarg?

— În acelaşi timp, s-a intrat prin efracţie şi a avut loc un jaf, asta e de necontestat.

— Ştiu, şi tocmai aici intervin dificultăţile.

— Vă referiţi la fata cu pricina?

— Fata nu a fost violată. I-a minţit pe poliţişti. Aşa cum l-a minţit şi pe fratele dumneavoastră. În timp ce trăia cu el, fata avea un iubit african.

— Iubitul acesta a fost interogat de poliţie?

— Nu sunt convins că poliţia ştie de existenţa lui...

Aurel făcuse această ultimă mărturisire cu un uşor zâmbet maliţios în colţul gurii. Se apucă să se joace cu o bucată de pâine în bolul de humus, într-o încercare de a mima modestia. Urmă o tăcere prelungită, timp în care Jocelyne Mayères nu-l scăpă din ochi nicio clipă. În cele din urmă, începu să râdă.

— Ia spuneţi-mi, domnule consul, mă înşel sau nu? Dumneavoastră faceţi o anchetă paralelă cu cea oficială.

Aurel înghiţi bucata de pâine cu humus, o mestecă tacticos, apoi se şterse la gură şi-şi aşeză mâinile împreunate pe masă.

— Anchetă e mult spus. Să zicem că încerc să gândesc cât mai adânc şi încerc să aflu lucruri utile. Dar da, e adevărat: cazul fratelui dumneavoastră mă interesează.

Jocelyne Mayères nu ştia absolut nimic despre cutumele din această ţară. Habar n-avea cum se desfăşura aici anchetarea unei crime. Lucru ciudat, însă, se simţea în siguranţă în preajma acestui omuleţ bizar. Era convinsă că acesta îi spunea adevărul şi că era cu adevărat interesat să descâlcească iţele acestei afaceri. Dacă interesul lui era stârnit doar de curiozitate sau dacă existau şi motive ascunse... N-avea nicio importanţă.

— Aş vrea să-mi vorbiţi mai pe larg despre fratele dumneavoastră.

Aurel fu cât pe ce să spună Jaques, atunci când veni vorba despre victimă.

— Ce-aţi vrea să ştiţi? Îl iubeam mult. Eram apropiaţi pe-atunci, aproape ca doi fraţi gemeni...

Calmul care îi înconjura, peisajul marin care purta pecetea eternităţii, şuieratul blând al valurilor avură darul s-o relaxeze brusc pe Jocelyne Mayères după toată încordarea de pe drum şi agitaţia de la sosire. Începu să plângă încet şi nu mai fu în stare să articuleze niciun cuvânt.

Aurel o lăsă să se descarce puţin, privind în depărtare. Din reflex, fu cât pe ce să-şi scoată portţigaretul, dar se opri la timp. Uimindu-se pe sine cu un asemenea gest curajos, întinse mâna şi o atinse pe cea a femeii.

— Vă înţeleg, se bâlbâi el.

— Îmi cer iertare.

Ea îşi veni în fire, căută o batistă şi, în cele din urmă, apucă şerveţelul roşu aşezat în farfurie.

— Atunci când m-aţi sunat... Ştiţi, aşteptam apelul acela de mai multe luni...

— De ce? Fusese ameninţat?

— Nu. Dar mie mi-era teamă pentru el. Viaţa pe care a ales să o ducă... A plecat şi a lăsat totul în urmă, iar eu ştiam cât de periculos poate fi. E greu de explicat. A fost ca un presentiment. În definitiv, îl cunoşteam atât de bine.

— Nu e foarte mare diferenţa de vârstă care vă desparte...

— Doar doi ani. Noi eram cei mici, am avut un frate mai mare.

— A murit tânăr, dacă ar fi să mă iau după actele de stare civilă.

— Ştiţi de ce a murit?

Aurel clătină din cap. Chelnerul veni să le umple paharele şi să se asigure că totul era în regulă la masa lor.

— A fost un erou.

Rostise aceste cuvinte cu amărăciune, de parcă această calitate a fratelui ei ar fi fost cea care îi pricinuise moartea.

— A fost un erou al războiului din Algeria.

Făcu un gest evaziv cu mina.

— În sfârşit, n-are niciun rost să dezgropăm acum trecutul. Nu are importanţă. Ce aţi vrea să ştiţi despre Jacques?

— Aţi crescut împreună, în Savoia Superioară?

— Da, într-un sat din valea Arve numit Oex, aproape de Megève. Singurele repere din sat sunt gara şi un gater, cel care i-a aparţinut tatei. Tata s-a născut într-un sat din apropiere şi a moştenit profesia tatălui său, aceea de tâmplar.

— Aşa a prins şi Jacques drag de lucrul cu lemnul?

— Lui Jacques nu-i plăcea să lucreze cu lemnul. Absolut deloc.

— Dar întreaga lui carieră... Îmi daţi voie să-mi notez câte ceva?

Aurel îşi scosese carneţelul şi-l deschisese la o pagină nouă.

— Viaţa familiilor tradiţionale e destul de complicată. Cine n-a trecut prin părţile acelea nici nu-şi poate închipui. În realitate, există rivalităţi între o vale şi alta şi o mulţime de poveşti vechi de când lumea continuă să bântuie minţile oamenilor. Dacă mai adăugăm la toate acestea faptul că vorbim despre perioada imediat următoare încheierii războiului...

Aurel îşi amintea de propria copilărie, de lungile după-amiezi petrecute la mătuşa sa, care-i istorisea despre comportamentul fiecăruia dintre vecini în timpul războiului: „Îl vezi pe ăla, secretarul de partid? El e cel care l-a denunţat pe vărul tău, Şlomo! În schimb, doamna Cutare a ascuns două familii până după Eliberare!”

— Vă interesează poveştile despre văile noastre?

Jocelyne Mayères îi întrerupse reveria.

— Mult, mult de tot. Vă rog să mă scuzaţi!

— Prin părţile noastre sunt două feluri de oameni, reluă ea. În familia mamei mele, toţi aveau antecedente eroice. Fratele ei a făcut parte din Rezistenţă şi a fost împuşcat. Înaintea lui, însă, au fost unii care-au făcut parte din societatea carbonarilor, alţii care-au luptat în armata franceză în războiul din 1814 şi chiar, se spunea, un veteran din armata lui Napoleon.

— Şi cu ce se ocupau pe timp de pace?

— Căutau cristale naturale pe munte, vânau sau chiar făceau contrabandă. Erau pe munte toată vara. Iarna, în aşteptarea dezgheţului, se ocupau cu prelucrarea lemnului ca să mai treacă timpul. Nu căutau să facă avere. Toţi cei din familia mamei îşi doreau fie libertatea, fie gloria.

— Şi pe partea tatălui dumneavoastră?

— Ei erau alt gen de oameni: muncitori, sedentari, nu câştigau cine ştie ce. Bunicul meu a ajuns la Paris, dar numai ca să transporte piane. Cum a strâns ceva bani, s-a întors la Sallanches, a cumpărat o cafenea pe cheiul Mont-Blanc. Apoi, împreună cu fiul său, adică tatăl meu, au deschis un mic gater pe cursul pârâului Rippaz.

— Şi ce-au făcut în timpul războiului?

— Tocmai, absolut nimic glorios. Când italienii au ocupat regiunea, s-au ferit să intre în conflict cu ei. Au găsit pe cineva care să administreze cafeneaua. În spatele ei era o clădire mare, nefolosită, care le aparţinea. Italienii au făcut din ea o cazarmă. Toată lumea îl bănuia pe tata că le-ar fi închiriat-o ocupanţilor. Bineînţeles, nu era adevărat, dar e o dovadă a faptului că toţi cei care-l ştiau îl credeau capabil de aşa ceva.

Soarele trecuse de apogeu. Acum se aflau la umbră, iar briza aducea din larg un dram de răcoare. Jocelyne îşi puse vesta uşoară.

— V-am povestit toate acestea ca să înţelegeţi că bărbaţii din familia noastră aveau de ales între două modele de viaţă diferite. Bineînţeles, se simţeau atraşi mai degrabă de felul de-a fi al familiei mamei mele. Când eram mici, Jacques se juca tot timpul de-a partizanii. Îi plăcea să hoinărească pe munte. Prindea păsări, numai Dumnezeu ştie cum. Confecţionase din bucăţi de sârmă o colivie mare care era mereu plină de piţigoi şi de grauri. Sunt convinsă că şi-a dorit mereu un alt fel de viaţă.

— Şi ce anume l-a împiedicat să îşi urmeze chemarea?

— Moartea fratelui nostru mai mare. Îl admira enorm. Era idolul său. Era frumos, înalt şi curajos. Când a împlinit optsprezece ani, s-a înrolat şi a fost trimis în Algeria. Jacques era entuziasmat şi nerăbdător să-i calce pe urme. Dacă ar fi avut vârsta necesară, sunt convinsă că s-ar fi înrolat şi el. Mama nu spunea nimic, dar, pe muteşte, fără cuvinte, îl încuraja...

— Când a murit fratele dumneavoastră?

— În 1961, chiar înainte de sfârşitul războiului. Eu avem treisprezece ani, iar Jacques unsprezece. Avea în cameră o hartă mare a Algeriei şi, în funcţie de veştile pe care le primeam, planta un drapel minuscul în locurile unde se aflase caporalul Mayères, urmărindu-i astfel poziţia în fiecare moment. Într-o bună zi, însă, Jacques n-a mai plantat drapelul, ci o cruce.

Cu un gest nervos, îşi duse paharul la buze, dar acesta era deja gol. Aurel se grăbi să i-l umple.

— Pentru mine a fost o dramă, moartea unui frate pe care-l iubeam. Dar pentru Jacques, vestea a fost de două ori mai cumplită. N-avea să-şi mai vadă niciodată fratele şi, pe de altă parte, avea să fie nevoit să-i ia locul. Tata urma să aibă nevoie de cineva care să-i ducă mai departe afacerea.

— Aşadar, Jacques l-a urmat pe tatăl dumneavoastră fără să vrea...

— Îşi dorea orice, numai asta nu. La noi, însă, cuvântul părinţilor era lege. Nici măcar mama n-a avut nimic de spus ca să-l scutească de acest destin.

Aurel reflecta la cele auzite, ronţăind capătul pixului.

— Atunci cum se face că a investit atâta energie şi a avut atât de mult succes în această afacere?

— La început n-avea deloc tragere de inimă. Lucra doar atât cât i se cerea şi apoi pleca să-şi vadă de vânătoarea de păsări. Ar fi putut s-o ducă aşa multă vreme. Dar apoi a întâlnit-o pe ea.

— Pe soţia lui?

— Pe viitoarea soţie, da.

— Cum a cunoscut-o?

— Părinţii ei erau clienţi de-ai tatei. Într-o zi şi-a însoţit tatăl la gater, Jacques a văzut-o şi s-a îndrăgostit nebuneşte de ea.

— Avusese... Cum să spun?... Avusese şi alte experienţe înainte să o cunoască?

— Nu cred. Era destul de sălbatic din fire şi timid. Şeful de gară, vecinul nostru, încercase să îl determine să se căsătorească cu una dintre fiicele sale. Avea patru. Le cunoşteam însă dintotdeauna, iar Jacques le vedea mai degrabă ca pe fostele lui tovarăşe de joacă. De altfel, erau toate cam bărbătoase şi deloc seducătoare.

— În vreme ce Aimée...

— Aimée era ca o elfă. Locuia la oraş, avea mâinile fine şi albe şi ochii limpezi.

— Nu vă era prea dragă.

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să-l conving pe Jacques să nu se căsătorească cu ea. Ea ştie asta şi din acest motiv mi-a păstrat mereu o anumită ranchiună.

— Ce anume îi reproşaţi?

— Cred că eram un pic geloasă, ca orice soră care e pe cale să-şi piardă fratele. Dar nu era numai asta. Simţeam că e o femeie periculoasă.

— Ea l-a sedus?

— Nicidecum. Asta nu i se poate reproşa. La început, îl privea pe Jacques de-a dreptul cu dispreţ. Ţintea mai sus.

— Venea dintr-o familie bogată? Din câte am văzut pe internet, familia Delachat e o familie de antreprenori de mare calibru.

— Aşa este, dar ea nu provenea din ramura respectivă a familiei. Tatăl ei avea o tutungerie. Trăiau destul de precar, iar averea „celorlalţi Delachat" era mereu prilej de suferinţă şi invidie. Mama ei nu înceta să vorbească despre rochiile şi pălăriile unei doamne Delachat care, din nefericire, nu era ea, de călătoriile ei exotice, de apartamentele de la Paris şi Cannes ale acesteia, de maşinile pe care le conducea. Între timp, ea copia tipare de rochii din revistele de modă şi cosea pe bani puţini ultimele modele apărute în capitală, visând la o partidă bună pentru fiica ei, care să o scoată şi pe ea din mizerie.

— Dar tatăl dumneavoastră avea, totuşi, propria firmă, iar Jacques urma să-l moştenească...

— Credeţi că un gater de la munte ar fi fost de-ajuns să satisfacă ambiţia doamnei Delachat?

— Jacques era conştient de toate acestea?

— Era îndrăgostit. Şi-a jurat să depăşească toate obstacolele. Parcă devenise misiunea lui: cu cât Aimée era mai inaccesibilă, cu atât mai înverşunat devenea el în a o cuceri.

— Asta i-a mai rămas din eroismul familiei...

— Posibil. Cert este că o curta asiduu. O vizita la Bonneville, îi oferea cadouri. Îşi cheltuia toţi banii pentru ea şi nimic nu putea să-l abată din drum.

— Cum a reuşit?

— Cred că dacă ar fi avut o variantă mai bună, familia Delachat n-ar fi cedat niciodată. Însă, în cele din urmă, mama lui Aimée şi-a spus că, dacă tot nu putea să obţină o partidă mai bună pentru fiica ei, un băiat bine-crescut, promiţător, maleabil putea fi pus la muncă şi condus pas cu pas pe treptele

averii şi succesului. Jacques era dispus să facă toate aceste lucruri de dragul fetei şi *pentru* ea.

— Aşadar, Aimée l-a ajutat în ascensiunea lui?

— Niciodată! Mama ei o instruise bine: să nu-şi murdărească mâinile, să refuze să joace rolul de gospodină, contabilă sau, Doamne fereşte! de menajeră sau bucătăreasă. Într-un cuvânt, Aimée nu trebuia să facă nimic, doar să accepte cadourile şi omagiile lui. Să se poarte ca o regină, ca o stăpână. Să transforme veniturile în lux, luxul în necesitate, iar necesitatea în exigenţă, astfel încât soţul ei să fie nevoit să muncească mereu mai mult pentru a o satisface.

— Şi i-a mers.

— Probabil că rezultatul le-a depăşit cu mult aşteptările. Jacques se făcea luntre şi punte pentru soţia lui. A început să muncească nebuneşte şi nu s-a mai oprit. Nimic nu era prea frumos pentru ea. Voia bani, case, servitori? El i le oferea. Iar dacă ea nu mai cerea nimic, el era cel care-i propunea...

Aurel închise ochii. Era un sentiment plăcut să-şi vadă astfel confirmate intuiţiile. Simţea fiorul de uşurare pe care un jucător de şah îl resimte atunci când un plan bine gândit cu multe mutări înainte se vede împlinit. Aurel se gândi la mătuşa lui, care susţinea că el avea calităţi de clarvăzător şi-l numea micul ei vrăjitor...

— Ce s-a-ntâmplat? Nu vă simţiţi bine?

Aurel îşi veni în fire şi, tulburat, rosti:

— Nimic, nimic, scuzaţi-mă. Tropicele sunt de vină... Se pare că am rămas cu anumite sechele de pe urma unui paludism mai vechi...

5.

Fuseseră nevoiţi să se grăbească, pentru a mai prinde deschis la morgă. Recunoaşterea cadavrului, aşa cum se aşteptase, fusese un moment greu. Jocelyne Mayères îşi exprimase dorinţa de a rămâne puţin singură după aceea, iar Aurel îi ceruse şoferului să o conducă la hotel.

Profitase de ocazie ca să treacă pe la birou înainte de lăsarea serii. Maşina îl lăsase la colţul străzii în pantă, iar el parcursese restul drumului pe jos. Era un bun prilej să-şi potolească emoţia, căci profitase de vizita surorii lui Mayères pentru a vedea şi el cadavrul. Prin comparaţie cu fotografia de pe monitorul său, chipul defunctului i se păruse aproape de nerecunoscut. În primul rând, era mult îmbătrânit, lucru firesc având în vedere că fotografia era veche. În al doilea rând, moartea îi relaxase muşchii feţei şi îi înlăturase,

astfel, de pe chip orice urmă de duritate şi ambiţie. Ar fi fost prea mult să afirme că văzuse un chip senin, dar cam asta îi inspirase Mayères. Cuvântul „împăcare” era cel mai potrivit care-i venea în minte.

Datorită credinţelor strămoşilor săi, Aurel era convins de persistenţa sufletului după moarte. La ţară, în România, se spunea că sufletul rămâne în preajma trupului neînsufleţit după moarte, atent la cei din jur, fie binevoitor, fie răuvoitor. Mama lui şi rudele ei nu dădeau doi bani pe aceste superstiţii. În schimb, familia paternă, amestec de români şi maghiari, se fereau să ia în glumă astfel de lucruri. Prin urmare, Aurel era acum convins că, aşa cum îl privise pe el Mayères atât de insistent în acea fotografie, pe parcursul ultimelor zile, astăzi răposatul fusese cel care îl privise şi îi adresase un zâmbet palid, încremenit, când băiatul de la morgă ridicase pentru câteva clipe cearşaful albastru care-l acoperea.

Răcoarea brizei de seară era foarte relativă, căci solul şi caldarâmul eliberau în întuneric căldura înmagazinată peste zi. Şi totuşi, în costumul său de tweed, cu jacheta încheiată până la ultimul nasture, Aurel tremura atunci când deschise uşa biroului său.

Aici îl găsi pe Hassan, care-l aştepta ghemuit lângă peretele opus uşii. Tânărul guineez sări în picioare. Aurel aproape că uitase că îi încredinţase o misiune.

— Pe unde ai umblat?

Aurel detesta obiceiul albilor care, foarte adesea, se adresau africanilor tutuindu-i, deşi aceştia continuau să li se adreseze cu pronumele de politeţe. Cu Hassan, însă, obiceiul se impusese din cu totul alte motive. Era cu douăzeci şi cinci de ani mai tânăr decât Aurel, iar această diferenţă îl îndreptăţea să îl considere ca pe un fiu.

— Acasă la Lamine.

— Ah, aşa e. Şi? Ce ai aflat?

— Ei bine, poliţia a ajuns acolo înaintea mea.

— Ia te uită, se pare că sunt totuşi destul de bine informaţi!

— Nu cred că ştiau de relaţia lui cu Mame Fatim. Am stat de vorbă cu vărul lui. Mi-a spus că-l căutau pe Lamine fiindcă e un golan. A fost condamnat de mai multe ori pentru furt şi, din când în când, mai face pe informatorul.

— L-au arestat?

— Nu. A reuşit să se facă nevăzut înaintea sosirii lor.

— Acest văr al lui tot golan e?

— Nicidecum. De altfel, nici măcar nu locuiesc în aceeaşi casă. Vărul e mult mai în vârstă. E un bărbat foarte credincios care lucrează la compania de apă a primăriei.

— Îl cunoşteai?

— E oarecum înrudit cu mama, se trag amândoi din acelaşi sat, la poalele masivului Fouta Djalon.

— Ţi-a spus ceva demn de luat în seamă?

— Nu chiar imediat. Ştiţi cum merg lucrurile la noi – trebuie să te aşezi, să accepţi să bei un ceai, să nu te grăbeşti. Ei bine, poliţiştii erau grăbiţi, aşa că lor nu le-a spus nimic.

— Ţie, în schimb...

Hassan zâmbi. Aurel era genul de om care poseda o înţelegere profundă a lucrurilor. Era unul dintre motivele pentru care-i era drag.

Aurel se aşeză în fotoliu şi îşi porni calculatorul. Se bucură să revadă chipul familiar al lui Mayéres, din vechea fotografie. Spera să-i alunge din minte imaginea de la morgă.

— Hai, spune-mi. Ce ţi-a zis?

— În primul rând, începu Hassan alene, imitând fără să vrea tonul confidenţial al vărului, Lamine a dispărut încă din noaptea dramei. Uşa e încuiată, dar camera sa are un balcon. Vărul l-a trimis pe nepotul lui ieri, ca să vadă dacă nu se poate pătrunde pe acolo în locuinţă.

— Ce anume l-a determinat pe văr să facă asta?

— Micul apartament în care locuieşte Lamine îi aparţine. Iar acesta îi datorează deja chiria pe mai multe luni.

— Aha, aşa mai înţeleg. Şi, ce-a descoperit puştiul?

— A intrat. A găsit locuinţa goală. Nici urmă de haine prin dulapuri, nicio pereche de Nike, nici măcar o şapcă. Se pare că acest Lamine e chitit să arate ca un american. Modelul lui e un rapper.

— Aha, făcu Aurel, oftând.

Încercase adesea să-şi imagineze cum ar putea arăta infernul. Ajunsese la concluzia că era un loc care semăna izbitor cu Conakry, mai ales în privinţa temperaturii, la care se adăuga muzica rap urlată nonstop din nişte difuzoare gigantice.

— Ai cumva idee unde s-ar fi putut duce?

— Nu cred că locurile în care s-ar putea ascunde sunt problema lui. Tipul face trafic de droguri. Are relaţii în lumea interlopă locală, dar şi în Guineea-Bissau, în Gambia şi mai ales în Sierra Leone.

— Poliţia a intrat în locuinţă?

— Au bătut la uşă şi, neprimind răspuns, au plecat. Vărul lui Lamine spune că e foarte probabil ca acesta să nu fie decât un nume pe o listă mai lungă.

— E bine, Hassan. Îţi mulţumesc.

Aurel avea o poftă nebună de un pahar de Tokay, dar nu voia să bea în prezenţa lui Hassan, care era musulman. Tânărul său coleg nu-şi terminase, însă, povestea. Se aplecă spre Aurel şi, cu voce scăzută, vorbi:

— Mai e ceva, domnule consul.

— Ce anume?

— Vărul lui Lamine mi-a vorbit despre fată, despre Mame Fatim.

— O cunoaşte?

— Da, se pare că-şi petrecea deseori noaptea împreună cu Lamine.

— Chiar şi în ultimul timp, de când a început să locuiască cu Mayères?

— Se pare că asta nu i-a schimbat deloc obiceiurile. Vărul se întreba chiar dacă nu cumva Lamine era întreţinut de ea şi de alte două fete care-l vizitau din când în când.

Hassan era, în mod limpede, şocat de acest comportament imoral. Istorisea toate aceste detalii cu privirea plecată şi, fără îndoială, adresa în gând rugăminţi de iertare lui Allah şi Profetului pentru vina de-a colporta asemenea grozăvii.

— Nu-i chiar atât de surprinzător, în cele din urmă. Probabil că majoritatea fetelor ăstora sunt întreţinute, la rândul lor, de către altcineva. Asta-i tot?

— Nu, reluă Hassan, cu ochii sclipind. Nu asta e interesant din ce-a spus vărul.

— Dar...?

— Mi-a povestit că fata era acolo, în locuinţa lui Lamine, în noaptea în care *toubab-ul* a fost asasinat.

— Poftim?

Aurel uită pe dată de vinul alb. Se aplecă peste birou şi-i vorbi de-aproape guineezului.

— Ce tot îndrugi acolo? Fata nu era pe iaht? Cum se face, atunci, c-a fost găsită la bord a doua zi în zori?

Hassan îşi îndreptă spinarea şi afişă o expresie ofensată.

— Nu vă spun decât ce mi-a spus şi mie vărul lui Lamine.

— Spune-mi *exact* ce ţi-a spus.

— În noaptea aceea, vărul lui Lamine n-a dormit. Omul are din când în când migrene şi din cauza asta visează urât şi se trezeşte. Pe strada lor mică se aude orice zgomot. Alături locuieşte o familie cu un copil mic, căruia tocmai îi ies dinţii şi care în noaptea aceea plângea.

— Scurtează povestea!

— Către miezul nopţii, vărul lui Lamine a auzit o maşină. Ca să ajungă până acolo, taxiurile trebuie să înainteze foarte încet, pentru că drumul e desfundat. Omul a văzut de departe maşina. A auzit cum se opreşte în faţa

casei lui şi, cum nu dormea, s-a dus la fereastră să vadă despre ce era vorba. Aşa că i-a văzut pe Lamine şi Mame Fatim coborând din taxi şi intrând în clădirea de vizavi.

— Şi e chiar atât de sigur c-a fost ea? Dacă Lamine are şi alte iubite...

— E cât se poate de sigur. Celelalte îşi poartă părul altfel. Şi-apoi, fata a coborât prima din maşină şi s-a întors către fereastra vărului, aşteptând ca Lamine să plătească şoferului cursa. Nu încape îndoială, ea a fost.

— Iar asta se întâmpla la miezul nopţii, zici?

— Cam pe-atunci.

— Şi au rămas acolo toată noaptea?

— Despre asta, vărul nu mai ştia nimic.

— Nu i-a auzit plecând?

— Nu, a luat un somnifer şi a adormit buştean, s-a trezit abia dimineaţă târziu.

Aurel se concentră. Privi portretul lui Mayères de pe ecran şi i se păru că discerne în privirea lui o durere ascunsă, o licărire resemnată pe care nu o remarcase până atunci. Oare ce-ar fi putut însemna?

— Îţi mulţumesc, Hassan. Ceea ce ai aflat e de mare valoare. Categoric, trebuie să ne lămurim cum s-au petrecut lucrurile. Fata a fost la bord, împreună cu Mayères, înainte de a se întâlni cu Lamine? Dacă da, de ce şi cum a plecat de pe iaht? Şi, mai ales, aş vrea să înţeleg cum se face că a doua zi dimineaţă se afla din nou la bord.

Hassan se gândea şi el, dar în minte nu-i venea niciun răspuns.

— Ascultă-mă, continuă Aurel. Aş vrea să te rog ceva. E un efort, ştiu, dar voi avea grijă să ai două zile de concediu suplimentare, ca să recuperezi. Uite despre ce e vorba: aş vrea ca în seara asta să mergi în portul de agrement. Observă cine e pe-acolo la sfârşitul unei zile obişnuite. Cu siguranţă există un paznic. Probabil sunt şi puşti care se joacă pe chei, nu ştiu... Du-te şi încearcă să afli tot ce se poate afla despre noaptea aceea.

Hassan se lăsase şi el prins în acest joc de-a ancheta paralelă. Acceptă cu entuziasm noua misiune.

— Uite nişte bani, să ai pentru un taxi şi pentru consumaţie, în port. Ia cina acolo, bea ceva la unul dintre barurile de pe plajă. În fine, te descurci tu.

Hassan luă banii şi se făcu nevăzut pe culoar.

Aurel scoase sticla de vin alb pe care o ţinea mereu la rece în mini-frigiderul pe care şi-l instalase în birou, pe cheltuiala proprie. Îşi turnă un pahar şi îl goli bâţâindu-se pe scaun.

Categoric, nimic nu era limpede în povestea acestui asasinat, dar tocmai asta făcea cazul atât de pasionant. Lui Aurel nu-i plăceau întâmplările simple. Îi plăcea să creadă mereu că lumea e mai complexă decât pare a fi la

prima vedere. Atunci când asculta un jurnal de actualităţi, îşi imagina mereu câte un complot în spatele fiecărei ştiri. De cele mai multe ori, ipotezele sale erau bizare. De data aceasta, însă, spre deplina sa încântare, avea de-a face cu un mister adevărat. De-acum avea să facă gimnastică mentală cu un scop, nu doar de dragul unor jocuri ale minţii. Îl privi în ochi pe Mayères cel de pe ecran şi ridică paharul.

— Îi vom găsi pe ticăloşii care te-au omorât!

Vinul îl făcea pe Aurel deopotrivă visător şi prietenos. Se aplecă să ia sticla ca să-şi mai toarne un pahar, pe care intenţiona să-l bea tot în memoria defunctului, dar ochii îi căzură pe ceasul din stânga jos a ecranului calculatorului. Era ora 19:30. O anunţase pe Jocelyne Mayères că urma să o ia de la hotel ca să cineze împreună. Un bun prilej pentru a continua conversaţia pe care o întrerupseseră când plecaseră la morgă.

Dădu o fugă până acasă. În întunericul care domnea peste Conakry, din pragul clădirilor pe lângă care trecea îi era dat să audă frânturi de conversaţii, iar de dincolo de ferestre se auzea larma televizoarelor. Prin pasajele înguste stăruia mirosul de grăsime arsă şi condimente. Toate acestea îi aminteau lui Aurel de copilărie, când îşi însoţea mama la piaţă în zilele de vară. Ţărani veniţi de prin împrejurimi îşi etalau pe tarabe brânzeturile şi carnea. Mama lui Aurel grăbea pasul şi spunea că toate erau scârboase. Fără îndoială, de aici provenea uşorul dezgust pe care i-l provocau lui Aurel mirosurile de mâncare în aer liber.

Ajuns acasă, goli toate sertarele şi răscoli toate dulapurile ca să găsească o ţinută potrivită. Avea o idee foarte precisă şi, la drept vorbind, cât se poate de desuetă cu privire la ce se cuvenea să îmbraci atunci când inviţi o femeie la cină. Fără îndoială, şi asta era o moştenire de la mama sa, iar mariajul lui durase prea puţin ca să-i schimbe ideile fixe. În cele din urmă, îşi puse o cămaşă albă care avea doar mânecile cam şifonate. Nu era, însă, ceva grav, pentru că nu avea nici cea mai mică intenţie să-şi scoată haina. Costumul negru pe care-l alesese era niţel uzat la coate. Ce-i drept, fusese cusut la Leipzig de unul dintre verii săi, cu două decenii în urmă. Aurel îşi lega întotdeauna singur papionul, convins că, dacă ar fi purtat un papion legat din magazin, ar fi arătat ca un chelner. Operaţiunea îl făcu să se enerveze preţ de cinci minute în faţa oglinzii. Butonii de fildeş erau, ca întotdeauna, de negăsit şi fu nevoit să se mulţumească cu cei banali, de fiecare zi, din aur galben. Se pieptănă în grabă şi se spălă pe dinţi, iar două minute mai târziu închidea poarta şi ieşea în stradă, făcând semn unui taxi.

O găsi pe Jocelyne Mayères în holul hotelului. Purta un pantalon de vară roz şi o cămaşă albă, lejeră. Ea cercetă din priviri îmbrăcămintea consulului dar, după ce-şi petrecuse ziua alături de el, nu se mai mira de nimic. Pe

drumul spre hotel, în taxi, Aurel reflectase şi ajunsese la concluzia că ideea de a cina la restaurantul hotelului Radisson era cât se poate de bună. Jocelyne Mayères era cu siguranţă obosită, iar el nu apucase să ceară nimănui o recomandare pentru un restaurant bun prin preajmă.

Ea îi aplaudă propunerea. Câteva clipe mai târziu erau aşezaţi la o masă pătrată, în apropierea piscinei. Cerul african era asemenea unui văl întunecat, străpuns din loc în loc de mii de luminiţe strălucitoare. Sfeşnicele cu luminări aprinse formau halouri de lumină, dezvăluind chipurile mesenilor.

— Încep să înţeleg de ce iubea fratele meu atât de mult această ţară. E atâta blândeţe aici, atât de multă senzualitate...

Aurel zâmbi strâmb.

— Mda...

— Se pare că nu sunteţi la fel de încântat ca şi mine.

— Căldura... căldura e de vină. O suport destul de greu.

— Înţeleg.

Ea îi privi costumul din stofa groasă, cămaşa încheiată până la ultimul nasture şi îi veni să-i sugereze că, poate, dacă s-ar fi îmbrăcat altfel, căldura s-ar fi dovedit mai uşor de îndurat. Înţelesese, însă, că starea nefericită a lui Aurel nu se datora doar disconfortului climatic. Curiozitatea o determină să-i pună întrebări despre trecutul său.

— Am să vă rog să-mi spuneţi dacă devin cumva prea indiscretă...

— Cu siguranţă nu va fi cazul.

— Aşteptaţi, încă nu v-am întrebat nimic, râse ea.

Aurel era atât de stânjenit şi previzibil în reacţii!

— Sunteţi de origine străină, din câte mi se pare.

— Sunt român. M-am născut în România.

— Dar pentru a deveni consul al Franţei...

—... trebuie să fii francez. Asta vă miră?

Bănuise că avea să ajungă la acest subiect. Invariabil, mai devreme sau mai târziu, toată lumea sfârşea prin a-i pune întrebări în această privinţă.

Se prefăcu a studia meniul de vinuri, deşi ştia foarte bine ce intenţiona să comande, apoi spuse:

— Pe vremea comuniştilor, unele ţări erau dispuse să-şi vândă cetăţenii.

— Să-i vândă?!

— Da. Dacă aveai rude în Occident, puteai obţine o viză ca să li te alături, în schimbul unei anumite sume de bani.

— Aşadar, aţi fost răscumpărat?

— Da, şi pot să vă spun care este valoarea mea exactă.

— Care?

— Douăsprezece mii de dolari.

— Chiar aşa?

— Vă surprinde suma? Înţeleg că n-aţi fi fost dispusă să plătiţi chiar atât de mult pentru mine...

— Ba da! De ce spuneţi asta?

Era o glumă pe care Aurel o făcea de fiecare dată când vorbea despre acest subiect. Râse, obosit.

— Glumeam, nu-mi daţi atenţie.

O chelneriţă veni să le preia comanda pentru băuturi.

— Ce-aţi spune de o sticlă de vin alb?

Apoi, aplecându-se peste masă, adăugă:

— Vinurile albe călătoresc mai bine decât cele roşii.

— De acord cu vinul alb. O să vreau şi o apă minerală, dacă se poate.

Chelneriţă se îndepărtă. Avea silueta senzuală şi mersul legănat al Mamei Fatim. O priviră amândoi şi, la unison, se gândiră la Jacques Mayères şi la moartea acestuia.

— Bietul Jacques, rosti într-un târziu Jocelyne Mayères. A avut o viaţă atât de tristă... Sper că a apucat să se simtă bine măcar în scurtul răgaz pe care l-a petrecut aici înainte de a muri.

— Credeţi că nu era fericit în Franţa?

— V-am spus, muncea ca un câine. Nu-şi lua niciodată concedii şi nici măcar vreo zi de odihnă.

— Avea vreo pasiune?

— Nu prea. Ba da! Colecţiona obiecte legate de războiul din Algeria. Ecusoane, uniforme, ziare din perioada respectivă, de-astea.

— O colecţie în memoria fratelui dumneavoastră?

— Cu siguranţă. V-am spus: nu se împăcase niciodată cu ideea că nu izbutise să fie şi el un erou, că fusese nevoit să-i calce pe urme tatei, cu afacerea, că fusese obligat să ducă o viaţă liniştită, după cum spunea chiar el. Cu timpul, pasiunea s-a transformat într-o chestiune în care era expert, ca în tot ceea ce alegea să întreprindă. Era o autoritate în materie, coresponda cu colecţionari din întreaga lume.

— Ce s-a întâmplat cu această colecţie?

— Înainte de a părăsi Franţa a donat-o Muzeului Armatei. A fost o mică ceremonie la saloanele de la Invalides. Militarii i-au mulţumit pentru donaţie.

— Presupun că i-a făcut plăcere, nu?

— A fost destul de ciudat. Am participat şi eu, împreună cu soţul meu. Am avut impresia că Jacques era chiar mai trist decât de obicei, cu toţi acei militari de rang înalt în jurul său. A ţinut un discurs în care n-a vorbit decât

despre fratele nostru. Iar în tot acest timp a părut că e gata să izbucnească în plâns.

Aurel îşi scosese carneţelul şi lua notiţe, cu un scris deformat, căci sfeşnicul de pe masă nu răspândea prea multă lumină.

— Avea şi arme în această colecţie?

— Destule, cred. Avea puşti de asalt, pumnale folosite de cei din forţele speciale, grenade... Genul acesta de lucruri.

— Şi le-a predat muzeului pe toate?

— Aşa cred.

— Chiar pe toate?

— N-am idee.

Aurel nu se gândise până acum la asta: de ce nu se apărase Mayères? Comisarul i-ar fi spus, cu siguranţă, dacă la bordul iahtului ar fi fost găsite arme.

— Aţi început să-mi vorbiţi despre soţia lui, azi-dimineaţă...

— Ce aţi vrea să mai ştiţi?

— O mai urâţi şi acum, nu-i aşa?

— Încerc să nu o judec. Ea este aşa cum este. Ceea ce n-am cum să uit e că l-a despărţit pe Jacques de familia lui. De mine, în mod special. Îl voia doar pentru sine.

— A trecut mult timp de când s-au despărţit?

— S-a întâmplat treptat, nu dintr-odată. El a cumpărat un apartament pe Coasta de Azur, iar ea a început să petreacă tot mai mult timp acolo. Mai aveau şi o casă la Paris, în apropiere de Saint-Augustin. Ei nu i-a plăcut niciodată Savoia Superioară şi până la urmă nu s-a mai întors niciodată acolo. Jacques era cel care o vizita. Şi-atunci, cu toată munca pe care o depunea el, s-au văzut din ce în ce mai rar.

— Ea îşi găsise vreun amant?

— El nu mi-a povestit niciodată despre aşa ceva. Dar nu m-aş mira să aflu că a existat cineva. Oricum, cred că era suficient de discretă. Nu voia să rişte un divorţ din vina ei. Iubeşte prea mult banii.

Zgomotele unei orchestre ajungeau din când în când la ei. Cu siguranţă veneau de la unul dintre barurile de pe plajă, probabil cel situat în dreptul colţului străzii în pantă.

— Atunci, riscă să cadă de sus de tot.

— De ce spuneţi asta?

— Bănuiesc că ştiţi că fratele dumneavoastră, după ce a obţinut o sumă frumoasă din vânzarea companiei către acei chinezi, şi-a lichidat toate conturile bancare.

— Da, ştiu. Şi ce-i cu asta?

— E destul de plauzibil ca el să fi luat toţi banii cu sine.

— I-a luat... adică la bordul iahtului?

— Da. Şi, după cum ştiţi, seiful a fost forţat şi golit.

— Dar e o nebunie! Cum să ia atât de mulţi bani la bordul unei ambarcaţiuni?

— E posibil să fi fost o nebunie. Dar, mai mult de atât, era o modalitate sigură prin care s-o lase fără un sfanţ pe soţia lui. Căsătoria lor a fost încheiată în comunitate de bunuri. Jumătate din sumă era a ei. Luând totul cu sine, avea să o ruineze şi, în eventualitatea unui deces, ea urma să fie dezmoştenită.

— Credeţi că ştie?

— Habar nu am. O să o sun mâine dimineaţă. Voi avea ocazia să aflu cum reacţionează la auzul veştii.

Jocelyne era încă sub imperiul surprinzătoarei dezvăluiri.

— Oricum, atunci când vă veţi întâlni cu comisarul francez care răspunde de anchetă, am să vă rog să nu-i vorbiţi despre acest subiect, se bâlbâi Aurel. Comisarul e un tip mai... tradiţional. Şi-ar da seama că informaţia vine de la mine şi va crede că sunt un ciudat.

Jocelyne Mayères îl privi pe Aurel, cu nodul papionului cam strâmb, cu cămaşa lui apretată şi insigna cu vulturul de pe stema României prinsă la reverul costumului cam jerpelit. Îşi ascunse zâmbetul sorbind din paharul de vin alb. În niciun caz nu intenţiona să contribuie la catalogarea lui drept un ciudat.

*

Aurel avusese o noapte agitată. Multă vreme se întrebase dacă băuse prea mult sau, dimpotrivă, nu îndeajuns. În cele din urmă, la trei dimineaţa, deschisese încă o sticlă.

Nu era în stare să se hotărască ce anume îl tulburase mai mult: să fi fost cele aflate peste zi şi perspectivele din ce în ce mai complexe pe care aceste revelaţii le deschideau pentru explicarea morţii lui Mayères? Sau de vină era mesajul lui Baudry, pe care-l găsise înregistrat în memoria telefonului fix la întoarcerea acasă? Consulul general aflase de la Lemenêtrier că Aurel îşi alocase cu de la sine putere dosarul crimei. Îl felicita, evident ipocrit, dar îi recomanda – adică îi ordona – să se limiteze strict la aspectele consulare ale afacerii.

„Imbecilul ăsta nu duce lipsă de intuiţie când e vorba să mă umilească”, îşi spuse Aurel.

Baudry mai adăuga că avea să revină la Conakry spre mijlocul săptămânii următoare (adică mai devreme cu două zile decât era prevăzut iniţial) şi că

avea de gând să-l convoace imediat după sosire să dea un raport detaliat asupra activităţilor sale.

Îi mai rămâneau, aşadar, doar cinci zile pentru a-şi duce ancheta la bun sfârşit. Dacă până atunci nu avea să obţină rezultate, urma să piardă accesul la dosar, iar această perspectivă îl bulversa. Desigur, entuziasmul său pentru această afacere se datora în bună măsură curiozităţii, dar şi orgoliului din pricina căruia refuza să admită că ar fi putut să dea greş. În ultimele zile, însă, la toate acestea se adăuga şi senzaţia unei stranii complicităţi cu Mayères. Avea impresia că-l cunoaşte, ba chiar mai mult, se simţea dator faţă de el. De parcă destinul i-ar fi încredinţat lui, Aurel Timescu, misiunea de a-i face dreptate acestui bărbat asasinat cu laşitate.

La opt dimineaţa, sări din pat, trezit brusc de bătăi puternice în uşă. Era Hassan, care venea să-i dea raportul despre misiunea nocturnă din portul de agrement. Cu o seară înainte, Aurel îi recomandase ca, pentru a păstra discreţia, să treacă pe la el pe acasă în loc să discute la ambasadă. Dimineaţa, acolo era destulă lume care pierdea vremea pe coridoare şi nu puteai şti niciodată cine trage cu urechea. Aurel îmbrăcă un halat brodat cu iniţialele sale, apoi îi deschise tânărului său coleg. Îl rugă să aştepte puţin şi apoi făcu rapid un duş rece, ca să se trezească.

Toată copilăria sa, Aurel visase la apa caldă. În Africa, însă, apa rece era cea după care tânjea cel mai puternic. Rezervorul de pe acoperiş se încălzea încă de la primele ore ale dimineţii. De atunci şi până către miezul nopţii, din robinete nu ieşea decât apă fierbinte.

Sfârşind cu duşul, Aurel se stropi din plin cu apă de colonie, din cea pe care o folosea doar la ocazii speciale (o folosise şi în ajun, înainte de-a ieşi la cină).

Îl invită pe Hassan în bucătărie. Refuza cu încăpăţânare să apeleze la serviciile unei menajere, o breaslă pe care o detesta sincer, din cauza nenumăratelor hârtii deranjate şi a obiectelor sparte cu care fusese blagoslovit de-a lungul timpului. Pe cale de consecinţă, bucătăria lui Aurel era într-o stare deplorabilă de dezordine şi mizerie. Cu toate acestea, stăpânul casei se descurca de minune chiar şi în acest mediu haotic. Scoase două pliculeţe de ceai din talmeş-balmeşul care ocupa blatul de lucru, umplu un ibric cu apă şi clăti două căni ciobite. Pe post de mic-dejun aprinse un muc de ţigară aflat la îndemână.

— Ei, cum a fost azi-noapte? Ai prins ceva?

Era limpede că nici Hassan nu-şi făcuse orele de somn. Privindu-l pe Aurel agitându-se în bucătărie, fusese gata-gata să aţipească.

— Ăăăă... da!

— Ai aflat lucruri interesante?

— E acolo un tip pe nume Seydou, un fel de om bun la toate. Locuieşte într-o cabană de lângă yacht-club.

— L-am întâlnit, dar nu i-am văzut cabana.

— E în lateral, la adăpostul unui pâlc de copaci. Cu toate astea, de acolo omul poate vedea perfect întreaga radă a portului şi aude absolut tot.

— Era acasă în noaptea crimei?

— Bineînţeles. Nu-şi părăseşte niciodată postul.

— A văzut ceva mişcare în noaptea aceea?

— S-a cam codit să-mi vorbească, pentru că şi poliţiştii l-au interogat, iar lor nu le-a spus nimic. Am stat de vorbă îndelung şi i-am dat de înţeles că avea mai multe de pierdut dacă alegea să tacă.

— De ce anume se temea?

— Aici e clou-ul: de când Mame Fatim s-a mutat cu Mayéres, fata a făcut o înţelegere cu Seydou. Aproape în fiecare seară acesta venea să o ia de pe iaht, iar ea îşi petrecea bună parte a nopţii la ţărm.

— Împreună cu Lamine?

— Da. Seydou se teme că Ravigot, patronul portului, l-ar da afară dacă ar afla că se ocupă cu asemenea şmecherii. Mai ales că nu e singurul caz, face afaceri de genul ăsta cu mai toţi proprietarii de ambarcaţiuni din port.

— Şi crezi că patronul lui nu ştie? Doar locuieşte şi el tot acolo...

— Da, dar e beat aproape seară de seară, aşa că habar n-are cu ce se ocupă Seydou.

— E-n regulă. Spune-mi ce ţi-a dezvăluit despre noaptea care ne interesează.

— În noaptea aceea, Mame Fatim i-a cerut să vină să o ia de pe vas cu iola lui la zece seara. Lamine o aştepta la intrarea în port, cu un taxi.

— Şi Mayères?

— Dormea.

— Beat mort, şi el?

— Nu. Potrivit lui Seydou, Mame Fatim îi punea un somnifer în pahar în fiecare seară.

— Chiar în fiecare seară?

— Cu siguranţă, de fiecare dată când voia să plece. Nu l-am întrebat mai multe pe Seydou.

— Aşadar, a luat un taxi împreună cu Lamine şi s-au dus la acesta acasă. Când s-a întors?

— În privinţa asta, Seydou n-a ştiut să-mi răspundă cu exactitate.

— N-a ştiut sau nu a vrut?

— Nu cred că ne ascunde ceva, explicaţiile lui au fost îndeajuns de clare.

Aurel intrase în baie şi se îmbrăca, în vreme ce Hassan continua să-i vorbească din salon. Auzind, însă, ultima propoziţie, dădu buzna afară din baie ca să nu piardă răspunsul.

— Cum adică?

— Seydou avusese o zi grea. În ajun plecase o navă din port. Seydou trebuise să rezolve toate demersurile necesare împreună cu echipajul. Apoi se bucurase de câteva ture de vâslit până la ţărm şi înapoi la ambarcaţiunea respectivă pentru a căra proviziile comandate din oraş de către cei de pe navă. Era epuizat. După ce a debarcat-o pe Mame Fatim, s-a dus la culcare şi n-a auzit când ea s-a întors. Abia dimineaţă, când a văzut cadavrul spânzurat de catarg, a remarcat faptul că peste noapte cineva se folosise de iola lui. Vâslele nu erau aşezate aşa cum obişnuieşte el să le lase.

— Aşadar nu ştim când s-a întors Mame Fatim?

— Nu.

— Crezi că Lamine a dus-o înapoi la bord cu barca lui Seydou?

— El asta crede.

Aurel reflectă o vreme în tăcere. Această informaţie venea să confirme ipoteza lui Dupertuis: Mame Fatim şi prietenul ei reveniseră la bord cât Mayères încă mai dormea. Totul părea să îi acuze. Şi totuşi, fără să ştie de ce, Aurel continua să aibă îndoieli.

— Ce altceva ai mai aflat? îl întrebă el într-un târziu pe Hassan, căruia i se închideau ochii de somn.

— De la Seydou doar atât. Apoi, însă, am făcut o plimbare prin împrejurimi. Pe-acolo sunt nişte barcagii care dorm lângă pirogile lor, pe plajă. Nu intră niciodată în port, dar trag cu ochiul într-acolo şi observă tot ce mişcă.

— Şi?

— Şi se pare că rada portului e o placă turnantă pentru traficul de cocaină.

— Cocaină? Droguri?

— Da. Marfa vine din Columbia, trecând prin insulele Bijagos şi Guineea-Bissau.

— Teoretic, toată lumea ştie asta...

— De-acolo există trei căi prin care drogurile ajung în Europa: pe calea aerului...

— Ştiu. Una dintre îndeletnicirile preferate ale localnicilor e să-i denunţe pe catârii, cum li se zice, care se pregătesc să urce la bordul curselor aeriene către Europa. Mai sunt şi curierii tereştri, care traversează Sahara pe jos sau cu camioanele.

— Da. Şi mai sunt şi iahturile...

— Mereu am crezut că-şi trimit marfa pe mare în cala cargourilor.

— Nu numai. O trimit şi pe veliere. Iar portul nostru e o oprire binecunoscută.

Aurel îl asculta cu atenţie pe Hassan şi, între timp, se bărbierea metodic. La drept vorbind, natura nu-l dăruise cu prea mult păr. Doar trei zone de pe faţă erau înzestrate cu pilozitate: cele două laterale ale bărbiei şi un pic de mustaţă. În rest, era cât se poate de spân. Şi totuşi, obişnuia să-şi pună-n palme ditamai norul de spumă de ras şi se rădea cu delicateţea unui profesionist, pe toată faţa.

— Crezi că Mayères se distra făcând trafic de droguri? Cu siguranţă n-o făcea pentru bani, era putred de bogat.

— Habar n-am, răspunse Hassan, uşor iritat. Eu doar v-am spus tot ce am aflat.

— Au mai fost crime de genul ăsta pe-aici? Reglări de conturi...

— Nu. Aici e linişte. Dar cei din partea locului spun că e ceva necurat acolo.

Aurel ieşi din baie, încheindu-şi cămaşa.

— E-n regulă, îţi mulţumesc! Ai făcut treabă bună!

Cu aceste cuvinte, se apropie de o cutie de metal aşezată pe o servantă, o deschise şi îi oferi lui Hassan o felie de prăjitură. Era preparată după reţeta pe care o făcea de Crăciun bunica sa din partea tatălui.

— Ia, te rog. E cozonac, l-am copt chiar eu.

Hassan privi prăjitura cu ochii mari de uimire. Deşi, la drept vorbind, nimic n-ar fi trebuit să-l mai surprindă la Aurel.

— Bun, tinere. Acum poţi să pleci la culcare.

Era nouă, ora la care Aurel îşi planificase să o sune pe Aimée Mayères în Franţa. Având în vedere tot ce aflase despre soţia defunctului, îi era mai mult ca oricând teamă de reacţia acesteia. Fără să-şi mărturisească nici măcar sieşi, amânase atât de mult momentul apelului în speranţa că altcineva îi va da vestea, iar el nu va fi nevoit să suporte consecinţele şocului iniţial. Oricum ar fi stat lucrurile, însă, nu mai putea să amâne.

Formă numărul primit de la notar. Prefixul era din departamentul Var. I se răspunse încă de la primul apel.

— Aş vrea să vorbesc cu doamna Aimée Mayères, dacă se poate.

Vocea de la celălalt capăt al firului avea un puternic accent maghrebian.

— Acum s-a trezit, tocmai serveşte cafeaua.

Aurel se uită la ceas. În Franţa era ora prânzului.

— E vorba de ceva important.

— Să văd. Din partea cui, dacă se poate?

— Sunt consulul Franţei în Guineea.

Se auziră şuşoteli, zgomotul unei căni aşezate pe o farfurioară, apoi paşi. Doamna nu se grăbea deloc.

— Da?

— Doamna Aimée Mayères?

— Chiar eu.

Vocea îi era uşor afectată, cu intonaţii snoabe, superioare.

Aurel se prezentă şi luă o seamă de precauţii oratorice înainte de a trece la subiect.

— Îmi revine neplăcuta însărcinare de a vă anunţa că soţul dumneavoastră, domnul Jacques Mayères, a decedat.

— Aha, pronunţă femeia de la capătul firului.

Niciun ţipăt, niciun hohot de plâns, ci o simplă constatare.

Din moment ce această primă salvă fusese lansată fără dificultăţi, Aurel hotărî să treacă la următoarea:

— A fost asasinat, la bordul ambarcaţiunii sale.

— Înţeleg.

Din nou, nicio urmă de emoţie.

— Eraţi la curent cu vestea, cumva?

— Nu. Aflu acum, de la dumneavoastră.

Aurel era uşor descumpănit.

— Veţi... veţi veni la Conakry?

— Sănătatea nu-mi permite să călătoresc.

După intonaţia cu care pronunţase aceste cuvinte, era cât se poate de evident că sănătatea nu constituia cu adevărat un impediment. Femeia pur şi simplu nu avea chef să se deranjeze şi nu încerca să ascundă acest lucru. Era limpede că n-avea rost să porţi o discuţie bazată pe emoţii. Aurel trecu, aşadar, la chestiunile concrete, de ordin practic.

— Ce intenţionaţi să întreprindeţi în privinţa funeraliilor?

— Care sunt uzanţele în astfel de cazuri?

— Doamnă, astfel de cazuri se ivesc destul de rar. Totul depinde de dorinţele familiei. Dacă veţi dori cumva să repatriaţi corpul...

— Ascultaţi-mă, domnule consul. Soţul meu a părăsit Franţa fără intenţia de a se mai întoarce. Doar dacă nu cumva notarul său are cunoştinţă de altfel de dispoziţii...

— Am discutat cu dumnealui. Nu mi-a pomenit nimic de existenţa unor dispoziţii speciale.

— În acest caz, să respectăm voinţa soţului meu. Să fie înmormântat acolo unde a murit.

— Cum doriţi. Ar mai fi ceva: pentru a organiza procesul de succesiune, trebuie să ştiţi că seiful domnului Mayères, cel pe care îl instalase pe vas, a fost golit de către cei care l-au atacat. N-au mai lăsat nimic.

— Aşa. Şi?

Vocea femeii nu trăda mai multă tulburare decât în momentul în care îi dăduse vestea că soţul ei fusese asasinat. Indiferenţa aceasta atât de făţişă îl intrigă pe Aurel. Reacţia ei contrazicea imaginea pe care şi-o alcătuise despre Aimée Mayères. Putea să înţeleagă lipsa oricărei emoţii când aflase de moartea soţului, dar se aşteptase la o reacţie mai puternică la anunţul dispariţiei averii acestuia.

— Şi...? Dar banii aceştia ar fi urmat să vă revină, din câte am înţeles.

— Ascultaţi-mă, domnule consul. Eu şi soţul meu am încetat orice fel de relaţii de mai mulţi ani. Ne-am reglat conturile. Am primit de la el ceea ce am considerat că este corect să-mi revină. Restul nu-mi aparţine. Mai mult chiar: nu mă interesează. Am ce-mi trebuie pentru a trăi şi nu mai am nevoie de nimic altceva. E clar?

— Cât se poate de clar, doamnă.

— Mai e ceva?

— Aş vrea să ştiu dacă intenţionaţi să vă constituiţi parte civilă în proces.

— Adică vreţi să ştiţi dacă intenţionez să depun plângere.

— Da. Atunci când un cetăţean francez are parte de o moarte violentă în străinătate, parchetul deschide o anchetă. Nu vă ascund că, de regulă, acest gen de anchete nu duc prea departe.

— Dar dacă familia depune plângere?

— Atunci ar fi şanse ca aceste cercetări să fie făcute cu mai mult zel. Ar putea fi instituită o comisie rogatorie. Judecătorul ar putea cere audierea unor martori... Durează ceva timp, desigur, şi nici măcar aşa nu puteţi fi sigură că veţi afla tot adevărul.

Urmă un minut de tăcere la celălalt capăt al firului. Nu se mai auzea nimic, nici măcar răsuflarea femeii.

— Adevărul... repetă într-un târziu Aimée Mayères pe un ton glacial. Într-o afacere precum cea de faţă, adevărul nu poate fi decât sordid, iar eu nu ţin morţiş să-l cunosc. Am rămas cu destule amintiri plăcute de pe urma soţului meu încât să nu-mi doresc să le pătez cu detaliile indiscrete referitoare la felul în care şi-a găsit sfârşitul.

— Aşadar, nu veţi depune o plângere?

— Nu. Vă mai pot fi de folos în vreun fel?

— Nu cred.

— În acest caz, vă mulţumesc că m-aţi sunat, domnule consul. Maestrul Hochard se va ocupa de toate detaliile. La revedere.

— Vă mulţumesc şi eu, doamnă. La revedere.

Aurel închise telefonul şi rămas un timp nemişcat, privindu-l. Chipul lui Mayères de pe ecran i se părea acum mai straniu ca niciodată. Crezuse că-l înţelege, îşi alcătuise nişte ipoteze şi, iată, acestea se prăbuşeau precum un castel din cărţi de joc. Femeia cu care tocmai stătuse de vorbă nu semăna cu cea din povestea pe care şi-o spusese în minte peste noapte. Nici vorbă de vampă însetată de avere, nicidecum o femeie fatală care să-şi subjuge soţul din dorinţa violentă de ascensiune socială. Tocmai discutase cu o persoană care avea un caracter roman, o femeie rece, demnă, mulţumită cu propria viaţă. Până la urmă, cele două imagini puteau fi combinate şi se putea trage concluzia că doamna Mayères devenise ceea ce era acum abia la urmă de tot, când ambiţiile îi fuseseră împlinite şi orice urmă de pasiune dispăruse. Şi totuşi, ceva nu se lega. Fie imaginea pe care şi-o formase despre acest cuplu era falsă, fie, dacă era adevărată, femeia de la telefon jucase un rol. Dar cu ce scop, oare?

Ceva mai târziu, Aurel ieşi din casă şi porni spre ambasadă.

În timp ce traversa curtea ca să ajungă în clădirea consulară, fu strigat de departe de un domn în vârstă îmbrăcat într-un costum albastru-azuriu. Era Marcelly, un avocat francez pensionar a cărui familie se stabilise la Conakry de generaţii şi nu părăsise ţara nici măcar în cei mai negri ani ai istoriei recente. Era membru în toate cluburile posibile, de la Comanderia Vinurilor de Bordeaux la Tovărăşia Rotiserilor, trecând prin societatea Cavalerilor de Armagnac. Îi era drag lui Aurel, căci avea maniere de modă veche şi era întotdeauna îmbrăcat la patru ace.

— Chiar venisem să vă văd, spuse Marcelly strângând cu căldură mâna lui Aurel. Am trecut pe la serviciul de acordare a vizelor şi Lemenêtrier mi-a spus că, în acest moment, dumneavoastră reprezentaţi consulatul în toate chestiunile oficiale.

Dacă Lemenêtrier chiar spusese una ca asta, însemna că problema lui Marcelly era una lipsită de interes. Dacă ar fi fost vorba de o reuniune a clubului Rotary, în mod sigur nu şi-ar fi cedat locul cu atâta uşurinţă.

— Despre ce e vorba, maestre?

— Iată: ştiţi, desigur, că sunt preşedintele Asociaţiei Membrilor Ordinului Naţional de Merit din Conakry.

În străinătate, dar mai ales în Africa, decoraţiile franceze au fost dintotdeauna la mare căutare. Unii nu ezită să asedieze autorităţile diplomatice ani în şir pentru a obţine aşa ceva. Asociaţiile de tipul celei prezidate de Marcelly au rolul de a perpetua, pentru membrii lor, amintirea eforturilor depuse pentru a fi demni de râvnitele decoraţii.

— În seara aceasta, urmă bătrânul avocat, vom organiza o mică ceremonie de omagiere a sărmanului Mayères, ucis mişeleşte la bordul iahtului său.

Aurel tresări.

— Credeam că membrii asociaţiei trebuie să fie rezidenţi în această ţară.

— Exact. Însă dacă cineva aflat în trecere doreşte să ni se asocieze pe perioada sejurului aici, e binevenit să ni se alăture: oriunde am merge, suntem consideraţi membri de drept ai asociaţiilor locale.

— E un privilegiu deosebit, rosti Aurel, mimând o admiraţie pe care era departe de a o nutri.

Detestase dintotdeauna acest gen de adunări. Oriunde s-ar fi aflat, el nu cerea decât un singur drept: acela de a fi lăsat în pace.

— S-ar cuveni ca ambasada noastră să fie reprezentată la acest eveniment. Fără îndoială, dacă domnul consul general ar fi fost aici...

— La ce oră va avea loc reuniunea şi unde?

— La ora nouăsprezece, la vechiul Cerc.

— Puteţi conta pe mine, maestre.

Era o bună ocazie să întâlnească oameni care avuseseră de-a face cu Mayères, se gândi Aurel în timp ce urca scările către biroul său. Dar ce căuta, oare, răposatul în această adunare de ramoliţi? Ei erau cei care îl abordaseră sau se prezentase el la ei? Aurel ştia că trebuie să se lămurească în această privinţă.

Ajungând în faţa uşii, găsi biroul încuiat şi avu o strângere de inimă. Poruncise oare Baudry să-i fie luate toate achiziţiile recente? Apoi îşi aminti că îl trimisese la culcare pe Hassan. Nimeni altcineva nu mai avea cheia biroului. Deschise uşa. Primul lucru pe care-l făcu fu să ridice receptorul telefonului interior şi să-i anunţe pe jandarmii de la poartă că urma să fie căutat de doamna Jocelyne Mayères în jurul orei zece. Îi rugă să-l anunţe, ca să poată să-i vină în întâmpinare şi să o conducă la comisarul Dupertuis.

Avea la dispoziţie două ore. Profită de răgaz şi deschise calculatorul ca să mai facă nişte cercetări în privinţa misterioasei Aimée. Peste noapte îi venise o idee pe care voia s-o verifice.

Aimée Mayères nu era greu de găsit pe internet. Adora cluburile de toate felurile şi colecţiona poziţii onorifice în tot soiul de asociaţii şi organizaţii. Cel mai mult păreau să-i fie pe plac cercurile de binefacere, dar nu dintre cele care solicitau muncă militantă de teren. Nu-i plăceau spitalele, căminele de bătrâni sau cantinele pentru săraci. În schimb, era adepta seratelor mondene de binefacere şi a cinelor de caritate unde se vorbeşte despre sărăcie în timp ce sunt exhibate toalete extravagante. Aurel găsi un număr mare de articole din ziarele locale, de pe site-urile asociaţiilor sau ale

municipalităţilor. În fotografii putea fi văzută Aimée Mayères, împopoţonată ca un pom de Crăciun, care dona cecuri supradimensionate din carton, primea buchete de flori sau cuvânta de pe scenă în faţa unui public simandicos. Se aşteptase la toate astea. Dar nu era ce căuta. Un articol din *Var-Matin* îl aduse pe calea cea bună. Ilustraţia însoţitoare o înfăţişa pe Aimée dând startul unei regate. Pornind pe acest fir, găsi foarte curând confirmarea unui fapt pe care îl intuise: ei i se datora existenţa iahtului lui Jacques Mayères. Raţionamentul său iniţial fusese simplu: Jacques Mayères, om de la munte, pasionat de vânătoarea caprelor sălbatice şi a păsăretului alpin, nu avea niciun motiv să-şi dorească să se afle pe puntea unui velier. În schimb, Aimée, care locuia pe Coasta de Azur, părea să fi fost dintotdeauna îndrăgostită de mare.

Într-un alt articol, publicat în *Le Dauphiné* cu zece ani în urmă, Mayères şi soţia sa vorbeau despre pasiunea pentru navigaţia de agrement. Îl primiseră pe reporter la bordul iahtului lor amarat în portul La Rochelle. Mayères se pregătea să traverseze Atlanticul, împreună cu un skipper. La întrebarea jurnalistului, răspunsese: „Soţia mea a fost cea care mi-a făcut cunoştinţă cu marea. În familia ei, yachtingul e o tradiţie”.

Mergând mai departe cu cercetările, Aurel descoperi că familia Delachat fusese proprietara unui iaht care navigase pe Mediterana în anii ’50. Fără îndoială, era vorba despre ramura bogată a familiei. În mod cert, se lăudau cu pasiunea pentru yachting şi acesta era un motiv în plus de invidie pentru ramura săracă a familiei.

Prin urmare, originea pasiunii pentru navigaţie a soţilor Mayéres putea fi reconstituită în felul următor: din dorinţa de a-şi imita rudele glorioase şi mult-detestate, Aimée considerase încă de la începutul mariajului lor că un iaht era semnul incontestabil al reuşitei. Îl împinsese, aşadar, pe Mayéres în această direcţie. După ce împărtăşiseră, cel puţin în aparenţă, această pasiune, fiecare dintre ei o cultivase în propria manieră: Mayéres continuase să navigheze sau cel puţin visase să o facă, pentru ca, până la urmă, să se îmbarce definitiv pe o navă după ce-şi vânduse compania; Aimée se mutase la malul mării şi devenise o participantă asiduă la manifestările nautice mondene de pe Coastă. Mai multe fotografii din articole o înfăţişau, mai mult sau mai puţin sub influenţa alcoolului, la diverse serate mondene desfăşurate la bordul unor veliere de lux sau în porturile Mediteranei. Era membră cotizantă a yacht-clubului din Cannes. Aceste documente aduceau la lumină o mare parte a poveştii, dar mai rămânea, totuşi, de verificat ceva. Dintre cei cu care se afişa Aimée în fotografii – cu unii chiar în ipostaze destul de intime –, se afla oare vreunul în Guineea? Printre petrecăreţii din poze se găsea oare veriga lipsă care ar fi putut să o lege pe Aimée de

Conakry? De îndată ce Hassan avea să ajungă la birou, urma să-i dea de lucru în acest sens. Trebuia cu orice preţ să afle cine erau cei care, în ultimele luni, ancoraseră în portul de agrement din Conakry. Dacă ar fi reuşit să obţină lista, urma o sarcină uriaşă care trebuia dusă la bun sfârşit: să cerceteze itinerariile navelor în cauză pentru a descoperi o posibilă legătură cu doamna Mayères. Era o probabilitate infimă, dar într-o anchetă nimic nu trebuie lăsat la voia întâmplării.

Însă Aurel nu avu timp să reflecteze mai profund asupra acestui subiect, pentru că fu apelat de la postul de gardă, care-i anunţă sosirea Jocelynei Mayères. Aurel închise calculatorul şi coborî în fugă treptele.

6.

În România, pe când era tânăr şi doar visa la Franţa, Aurel îşi alcătuise o anumită idee despre eleganţa franceză. Cea a femeilor, desigur, dar şi cea masculină. Rămăsese la nivelul noţiunilor extrase din romanele lui Maupassant, peste care se grefaseră imagini din filmele anilor ’30. De acord, bastoanele, pălăriile şi acele de păr nu mai erau la modă. Dar şi-i imaginase întotdeauna pe francezi îmbrăcaţi în costume elegante, croite din ţesături scumpe. Ceea ce descoperise la sosirea în Franţa îl înmărmurise. Nu reuşise nici până-n prezent să se obişnuiască cu pantalonii strâmţi, cu combinaţiile ciudate de culori, pantofii galbeni asortaţi la costume albastre şi cu tot soiul de alte erezii pe care-i era dat să le vadă zi de zi. De cum intrase în biroul comisarului Dupertuis în compania Jocelynei Mayères, Aurel regăsise acelaşi spectacol dezolant. Numai Dumnezeu putea şti unde găsise poliţistul vesta în carouri, atât de oribilă încât îl dureau ochii când o privea. Adjunctul său, convocat cu ocazia acestei vizite, purta un pantalon roşu – roşu! –, iar cel de-al treilea bărbat, probabil un asistent tehnic, se încălţase cu pantofi sport albi în combinaţie cu o banală pereche de blugi. Din acest punct de vedere, Aurel se simţea foarte solidar cu guineezii, care rămăseseră fideli unei eleganţe clasice. Fie că purtau costumele tradiţionale sau veşminte europene, africanii dădeau dovadă de bun gust în asortarea nuanţelor şi alegerea materialelor. Era un motiv în plus ca Aurel să se simtă stânjenit de dispreţul pe care compatrioţii săi francezi îl nutreau faţă de moştenirea culturală pe care ar fi trebuit s-o onoreze.

Comisarul o întâmpină pe sora defunctului cu efuziuni de o exagerată politeţe. Cu toate acestea, surescitarea lui era cât se poate de evidentă.

Îndată ce-şi încheie recitarea formulelor obişnuite de bun-venit, se grăbi să anunţe triumfător:

— Doamnă, avem noutăţi cu privire la anchetă. Tocmai m-a sunat comisarul Bâ. El este persoana care coordonează investigaţiile desfăşurate de poliţia guineeză.

Dupertuis îşi roti privirea victorioasă, iar colaboratorii săi se grăbiră să-i răspundă cu zâmbete servile.

— Prietenii noştri guineezi au făcut treabă bună.

Fu cât pe-aci să adauge „de data asta", dar se opri la timp.

— Iată ce au aflat: un valutist de la piaţa din Cayah i-a sunat ieri seară – indivizii care se ocupă cu schimbul de valută la negru sunt adesea informatori şi, probabil, colegii guineezi l-au avertizat în prealabil să fie cu ochii-n patru. Cineva a încercat să schimbe o bancnotă de 500 de euro. E un lucru neobişnuit prin părţile acestea, o sumă considerabilă pentru localnici.

— Unde se află această piaţă? a întrebat Jocelyne Mayères.

— Cayah e la ieşirea din Conakry, pe drumul spre Sierra Leone.

Pe un perete din biroul comisarului erau atârnate o hartă a ţării şi o imagine din satelit a capitalei. Dupertuis se deplasă în dreptul celei din urmă şi arătă cu degetul un punct anume.

— Aici e. Valutistul în cauză a anunţat poliţia şi, înainte de asta, i-a cerut clientului său să vină mâine, motivând că o sumă atât de însemnată necesită oarece timp pentru a fi adunată şi aşa mai departe.

Aurel îşi aminti de singura sa vizită la Cayah, împreună cu Baudry, cu prilejul unui incident sumbru care implicase un cetăţean francez. Era vorba despre un tânăr excursionist care fusese jefuit şi sechestrat de o bandă de golani. Cum tatăl acestuia ocupa o poziţie importantă la Banca Franţei, consulul general se simţise obligat să se deplaseze personal la faţa locului. Era un cartier rău famat şi, tot drumul, Aurel avusese senzaţia că Baudry îi ceruse să-l însoţească pentru a-i servi drept scut uman în cazul în care ar fi fost atacaţi. Până la urmă, întâmplarea se încheiase cu bine.

— Comisarul Bâ, cu care colaborăm îndeaproape...

Dupertuis rostise ultimul cuvânt în timp ce-şi strângea pumnul, ceea ce sugera mai degrabă control decât colaborare. De altfel, aceasta era ideea pe care şi-o făcea comisarul cu privire la cooperarea cu africanii: o relaţie amicală, paternalistă, în virtutea unei ierarhii implicite care plasa poliţia franceză deasupra celor pe care îi prezenta drept „omologi" şi „colegi".

— Comisarul Bâ, spuneam, a avut o idee foarte bună. E un om de valoare, a urmat cursurile prestigioasei şcoli de poliţie judiciară din Lyon. I-a întins o capcană individului care dorea să schimbe cei 500 de euro. În dimineaţa

aceasta, chiar în zori, la ora fixată de valutist pentru tranzacţie, Bâ şi oamenii săi şi-au ocupat poziţiile în cartier. Din păcate...

Jocelyne Mayères îl asculta cu sufletul la gură pe poliţist, în schimb, Aurel înţelesese deja ce urma să anunţe Dupertuis. Întoarse capul spre fereastră.

— ... a fost o dovadă de neîndemânare, probabil. Sau poate că individul a avut un complice care a reperat vreo mişcare ce i s-a părut suspectă. Atunci când a ajuns în dreptul dispozitivului poliţiei, ceva l-a determinat să se sperie. A bătut în retragere. Unul dintre membrii echipei lui Bâ a încercat să-i taie calea de scăpare. Individul a scos o armă şi a tras.

— Poliţistul a murit? strigă Jocelyne.

— E doar rănit. Dar destul de grav. A fost dus la Conakry la amiază şi operat. Un glonte în stomac. Tocmai am aflat că, din fericire, acum e în afara oricărui pericol.

— Agresorul a fost recunoscut? întrebă Aurel, fără prea mare entuziasm, pentru că începuse să-şi facă deja o idee despre cele întâmplate.

— Excelentă întrebare, domnule consul.

Felul în care comisarul îi pronunţa titlul, vădit ironic, era de fapt un semn de simpatie faţă de Aurel. Un mod de a-i transmite că între ei ierarhia nu conta prea mult dar, totuşi, fiecare era cazul să-şi vadă de propriul rol.

— E singurul aspect pozitiv din această acţiune ratată. Individul a fost identificat: e un golan mărunt care dă uneori informaţii poliţiei, aşa că mai mulţi dintre agenţi l-au recunoscut.

Aurel fusese gata să exclame „Lamine!", dar se abţinuse.

— Numele tipului n-o să vă spună nimic, rosti pe un ton doct comisarul. E un anume Lamine Toure. Dar nu acesta e lucrul cel mai important. Poliţiştii guineezi au mers la locuinţa lui. Mai fuseseră acolo imediat după crimă, când căutau eventuale indicii. Prima oară n-au găsit nimic. De data asta, au căutat mai bine. Şi au descoperit că...

— Că acest individ e iubitul fetei care trăia cu fratele meu la bordul iahtului.

Jocelyne Mayères, probabil bulversată de oboseala călătoriei şi de avalanşa de informaţii noi, nu făcea prea bine distincţia între cele aflate de Aurel pe cont propriu şi lucrurile pe care se presupunea că ar fi trebuit să le cunoască.

— Cum? Eraţi deja la curent?

O privire aruncată lui Aurel îi fu de-ajuns franţuzoaicei pentru a înţelege că făcuse o gafă. Acesta îşi trecea un deget pe lângă gulerul cămăşii, un gest nervos care semăna cu extragerea unui pneu de pe o jantă.

— Am aflat ieri după-amiază, se bâlbâi Aurel, privind către comisar. De fapt, tocmai venisem pentru a vă informa.

— Dar cum aţi aflat?

— Gura lumii... Tânărul funcţionar care lucrează cu mine... Îl ştii pe Hassan, sunt convins. El a auzit întâmplător o conversaţie în microbuz, în timp ce mergea spre casă. Oamenii vorbesc vrute şi nevrute în microbuzele de navetă. A fost vorba doar de un zvon. Voiam să ne spui dacă e cu putinţă...

Comisarul îl privi scrutător pe Aurel, cu acea privire aspră pe care o rezerva de obicei suspecţilor. Apoi, hotărând să se încreadă în onestitatea colegului său, cel puţin pentru moment, reluă, adresându-se Jocelynei Mayères.

— Sunt în măsură, cu totul confidenţial, desigur, să vă confirm acest zvon. Golanul acesta era într-adevăr amantul fetei.

Tuşi, căutând să-şi facă un pic de curaj, şi îşi privi pe rând colaboratorii.

— Doamnă, mă tem că suntem nevoiţi să intrăm în nişte detalii puţin jenante, ca să zic aşa, ale vieţii fratelui dumneavoastră.

— Daţi-i drumul, vă rog.

— Iată: femeia aceasta locuia împreună cu el de mai multe săptămâni.

— Ştiu.

— Şi aici intervine partea mai delicată căci, din câte ne-a spus domnul consul, fratele dumneavoastră e căsătorit...

— Era despărţit de soţia sa.

— Înţeleg. Oricum ar sta lucrurile, nu suntem aici pentru a-i judeca alegerile personale. În schimb, e important de ştiut că fata aceasta e ceea ce se numeşte o...

— O prostituată.

În încercarea de a-l ajuta pe comisar să continue, Jocelyne nu reuşise decât să-l facă să se simtă şi mai stânjenit, întrucât acesta căuta un cuvânt mai puţin direct.

— Ei, nu chiar aşa. Nu în sensul în care interpretăm acest termen noi, europenii. Să spunem doar că nu era... întru totul dezinteresată.

— Iar tipul care l-a rănit pe poliţist e peştele ei?

Adoptând o tonalitate interogativă, Jocelyne Mayères îi salva viaţa lui Aurel. Acesta îi aruncă o privire plină de recunoştinţă.

— Probabil. Chiar foarte probabil.

Comisarul îşi reluă locul la birou. Cu mâinile împreunate sub bărbie, zăbovi puţin înainte să continue, semn că se apropia de concluzie.

— Toate aceste informaţii noi confirmă ipotezele pe care le-am formulat strict pe baze logice. Avem de-a face, în mod limpede, cu o crimă comisă în vederea unui jaf de către un grup de localnici care au acţionat într-o manieră coordonată. Fata i-a câştigat încrederea nefericitului domn Mayères şi, după toate probabilităţile, a pregătit terenul. Iubitul ei i s-a alăturat pe iaht. Ştim

acum că acesta avea o armă. L-a ucis pe domnul Mayères, iar ea i-a dat cheia seifului. Apoi a simulat că fusese agresată.

Lui Aurel îi venea să strige: „Dar catargul? De ce l-au atârnat în vârful catargului?"

Tăcu, lăsând-o pe doamna Mayères să vorbească.

— Ce va urma acum?

— Ei bine, doamnă, să sperăm că omologii noştri guineezi se vor dovedi mai eficienţi în continuare. Semnalmentele individului au fost transmise tuturor unităţilor de jandarmerie şi la punctele de trecere a frontierei. Nu ne rămâne decât să aşteptăm.

— Şi fata?

— Tocmai sunt pe cale să o interogheze din nou. Nu cred că o vor menaja. Din acest punct de vedere, putem conta pe guineezi. Au cunoscut dictatura destui ani aşa că, în mod cert, ştiu să-i facă pe suspecţi să vorbească.

Jocelyne Mayères îi aruncă o privire uimită. Comisarul se întrebă dacă nu cumva femeia din faţa lui nu era doar sora îndurerată a celui asasinat, ci şi o militantă pentru drepturile omului. Se grăbi să-şi corecteze exprimarea.

— Vreau să spun că ştiu să obţină mărturisiri complete ale făptaşilor. Rămânând în limitele legalităţii şi respectându-le dreptul la apărare, desigur.

— Bineînţeles, încuviinţă Aurel.

Îi veni în minte, trecător, o imagine a închisorilor lui Ceauşescu, unde – trist privilegiu! – fusese reţinut de mai multe ori şi acuzat de „conduită antisocială".

Din punctul de vedere al lui Dupertuis, întâlnirea luase sfârşit. Dădu să se ridice, dar Jocelyne Mayères îl opri.

— Am două sau trei întrebări, domnule comisar, dacă-mi permiteţi.

— Vă rog... Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

— În primul rând, aş vrea să vizitez iahtul fratelui meu.

— Nu cred că va fi o problemă. Ambarcaţiunea e păzită şi acum. Comisarul să vă avea amabilitatea să se ocupe de acest lucru.

— Aş vrea ca domnul consul să mă însoţească.

Aurel, care nu ceruse nimic de genul acesta, se întoarse brusc spre Jocelyne Mayères. Era extrem de emotiv în relaţiile cu femeile. Pentru el, cel mai nobil sentiment era recunoştinţa. Numai Dumnezeu ştie cât îi reproşa fosta sa nevastă această atitudine de cavaler pe cal alb pe care o avea faţă de ea. Îl considera ridicol, dar el nu se putea abţine. Simţea nevoia să apuce mâinile unei entităţi feminine atotputernice şi să le umple de sărutări pline de recunoştinţă. Vaga simpatie pe care o nutrise până în acel moment

pentru sora lui Mayères se transformă brusc într-o datorie infinită care avea să facă din el, pentru vecie, sclavul şi apărătorul ei.

— Cum doriţi, spuse Dupertuis, aruncându-i o privire amuzată lui Aurel.

— Mulţumesc, domnule comisar. Însă mai e ceva.

— Vă rog.

— Aş vrea să o pot întâlni pe această femeie...

— Fata care era la bordul iahtului? Nu veţi afla nimic de la ea. E o târfuliţă cum sunt o mulţime pe aici, care dau târcoale europenilor. Banii, înţelegeţi...

— Nu mă interesează ce este. Vedeţi dumneavoastră, fratele meu a iubit-o.

— A iubit-o?!

Un zâmbet înflori pe feţele poliţiştilor, care schimbară priviri pline de subînţeles.

— În orice caz, a avut suficientă încredere în ea cât s-o aducă la bord şi să trăiască împreună. Aş vrea să-mi vorbească despre el, despre ultimele sale luni de viaţă.

Adjunctul şi celălalt asistent nu mai zâmbeau. O priveau cu atenţie pe această femeie înaltă şi cât se poate de serioasă, care le vorbea privindu-i pe rând cu ochii ei negri larg deschişi, fără măcar să clipească.

— Ştiţi, domnule comisar, au trecut mulţi ani de când am pierdut legătura cu fratele meu. Mi-aş dori să pot păstra ceva din ceea ce a fost, din viaţa lui, aş vrea să înţeleg mai bine...

— Voi discuta cu colegii guineezi, i-o reteză comisarul, care părea că se teme că va ceda emoţiilor. Maşina ambasadei vă va conduce la hotel şi vă voi anunţa personal de îndată ce voi reuşi să stau de vorbă cu comisarul Bâ.

Jocelyne Mayères se ridică, păstrându-şi atitudinea demnă. Îi întinse mâna poliţistului pe deasupra biroului. Acesta o apucă şi o păstră într-a sa în timp ce dădea ocol biroului, pentru a ajunge în faţa ei.

— Vă mulţumesc mult pentru colaborare, scumpă doamnă.

Se simţea că ar fi vrut să încheie această elegantă formulare sărutându-i mina, dar nu se pricepea la acest gest. Se îndreptă spre uşă, alături de vizitatoarea lui.

— Îmi permiteţi să-l mai reţin câteva minute pe domnul consul?

— Bineînţeles, am să-l aştept la intrare. Trebuie să-l sun pe soţul meu.

— Nu va dura mult, vă promit.

Comisarul închise uşa. Aurel se temu că avea să urmeze un potop de reproşuri provocat de apropierea sa de doamna Mayères. Mai presus de orice, se temea că Dupertuis avea să deschidă subiectul referitor la maniera în care Aurel intrase în posesia informaţiei despre cuplul Mame Fatim – Lamine.

Însă poliţistul avea cu totul altceva în minte.

— Spune-mi, Aurel... Având în vedere că tu deţii autoritatea în lipsa lui Baudry...

Autoritatea... Poate că ar fi trebuit să afle acest lucru şi Lemenêtrier. Ei, ghinion, asta e, gândi Aurel.

— Uite care-i treaba: vrem să i se facă odată autopsia lui Mayères, dar deocamdată acest lucru nu s-a întâmplat. Am stat de vorbă cu guineezii. În cele din urmă, mi-au spus că nu au mijloacele necesare pentru a face acest lucru din propriul buzunar. Ştii, desigur, care le sunt constrângerile bugetare. Au nevoie de ajutorul nostru. Autopsia în sine nu e neapărat necesară, dar ar permite o analiză toxicologică şi, eventual, o expertizare a proiectilului, dacă acesta a mai rămas în corp. Va trebui făcută o comparaţie cu glontele care-a fost scos din stomacul poliţistului rănit. La Conakry nu există un laborator specializat. Ar trebui transportat corpul la Dakar. Iar asta presupune anumite cheltuieli. Crezi că ambasada ar putea aloca o anumită sumă? La urma urmei, e vorba de un cetăţean francez.

— Desigur, desigur.

Aurel răsuflă uşurat în sinea sa. Se dovedea că nu era nimic grav. Avea să găsească fără prea mari dificultăţi fondurile necesare în bugetul consulatului, care păstra mereu o rezervă pentru astfel de situaţii. Şi, preluând rolul de finanţator, rămânea în joc. N-ar fi trebuit să-i refuze accesul la informaţiile privind rezultatul investigaţiei.

— Mă informez chiar acum.

Aurel era deja la uşă. Telefonul începu să sune, iar el se opri.

— Ah, tu eşti, Bâ! exclamă comisarul în receptor.

Ascultă mai întâi ce-i spunea omologul său guineez, iar Aurel consideră că era mai prudent să mai aştepte înainte de a ieşi.

— Tocmai a plecat de la mine din birou sora mortului, doamna Jocelyne. Da... Ar vrea să viziteze iahtul fratelui ei. Îl anunţi, te rog, pe omul tău? Poate să meargă chiar acum? E perfect! Nu, n-am s-o însoţesc. Va fi cu Aurel, consulul. L-ai întâlnit la mine. Mulţumesc. Dar tu, când treci pe la mine? Am veşti bune în privinţa autopsiei. Chiar acum? Te aştept.

Închise şi-i făcu semn lui Aurel.

— N-o lăsa pe frumoasa doamnă să te aştepte. Puteţi merge chiar acum în port.

Aurel îi mulţumi şi puse mina pe clanţa uşii capitonate.

— Craiule! îl alintă comisarul, făcându-i cu ochiul.

Aurel roşi şi dădu bir cu fugiţii, spre amuzamentul celor trei poliţişti.

*

— Sunteţi amabilă că mi-aţi permis să vă însoţesc. Vă mulţumesc.

Înghesuit pe bancheta din spate a micului Clio al consulatului, Aurel aşteptase aproape până în momentul sosirii la destinaţie pentru a rosti această frază, într-atât era de emoţionat. Jocelyne Mayères ridică din umeri.

— Nu trebuie să-mi mulţumiţi, spuse ea. Am încredere în dumneavoastră, asta-i tot.

Complimentul îl şocă pe Aurel, alungându-i orice urmă de curaj pentru a răspunde. Lăsă să treacă vreo câteva secunde înainte de a redeschide discuţia, abordând, însă, un subiect mai puţin sensibil.

— Am sunat-o pe cumnata dumneavoastră.

— Şi? Cum a reacţionat?

— Mi-a spus că nu are niciun fel de pretenţii. Părea să nu fie deloc interesată de succesiune.

— Glumiţi? Chiar a spus Aimée asta?

— Vă asigur, exact asta a spus. A avut o atitudine foarte demnă şi mi s-a părut că am de a face cu o femeie mulţumită de propria soartă şi care nu are niciun fel de aşteptări.

— Iertaţi-mă, dar v-a jucat pe degete. După cum o cunosc, ar fi în stare să-şi ucidă mama şi tatăl ca să poată pune mina pe averea strânsă de Jacques.

— Credeţi c-ar fi fost în stare să îşi ucidă şi soţul?

Se priviră îndelung, în tăcere.

— Dacă dispariţia averii nu-i trezeşte niciun fel de emoţie, rosti Aurel gânditor, poate că ştie unde se află banii în prezent. Şi ştie că vor ajunge la ea, în cele din urmă.

— Credeţi că, pentru a pune mina pe bani, ar fi putut...

— Nu cred nimic.

— Nu văd cum ar fi putut să-şi ucidă soţul, de pe Coasta de Azur de unde e...

— Nici eu nu-mi dau seama cum ar fi putut face asta.

— Mi se pare complet neverosimil.

— „Cel care crede în miracole e un imbecil; cel care nu crede, e ateu". Bunica mea spunea chestia asta în idiş.

Jocelyne izbucni în râs. Aurel nu-şi mai încăpu în piele de bucurie.

Maşina înainta destul de încet. Era ora la care zeci de ambuteiaje enorme paralizau capitala.

— Cumnata dumneavoastră nu pare deloc nerăbdătoare să afle rezultatele anchetei. Nu intenţionează să depună plângere. Dumneavoastră o veţi face?

— Soţul meu e avocat şi m-a sfătuit să depun plângere. Dar se pare că, pentru moment, asta nu va fi de prea mare ajutor. Cu excepţia cazurilor de terorism, Ministerul francez al Justiţiei nu se grăbeşte să-şi mobilizeze

efectivele şi, oricum ar fi, ar putea dura luni întregi. Iar dacă e să descoperim adevărul, n-o putem face decât acum, la cald. Prin urmare, dacă există o cât de mică şansă să aflăm ce s-a petrecut cu Jacques...

Se întoarse către Aurel şi, din privirea ei, acesta înţelese că ea conta pe el. Îşi feri privirea pentru a-şi ascunde emoţia.

Din fericire, maşina tocmai ajunsese la intrarea în port. Şoferul îi lăsă în dreptul aleii, la marginea trotuarului. Aici, căldura era cât de cât atenuată de umbra copacilor. Jocelyne îşi scoase sandalele şi le luă în mină, ţinându-le de barete. Nisipul aleii era fin şi cald sub tălpi.

— E un loc frumos.

— Bănuiesc că da, pentru cei care iubesc marea.

— Mă faci să râd, Aurel. Îmi dai voie să îţi spun pe nume? Acum suntem, oarecum, complici. Am devenit şi eu parte din mica ta anchetă...

Aurel încercă un soi de reverenţă mută şi se împiedică de o rădăcină.

Jocelyne, care o luase puţin înainte, se opri în locul unde aleea domina întreaga radă a portului.

— Aşadar, aici e locul?

Îşi pusese mâinile-n şolduri. Sandalele îi atârnau de-a lungul coapsei. Lumina soarelui arzător se reflecta în oglinda apei. Aurel îşi puse ochelarii de soare, iar Jocelyne zâmbi.

— Aveţi nişte ochelari foarte amuzanţi. Parcă aţi fi Yves Montând în *Mărturisirea...*

Aurel roşi şi, cu un gest nervos, vârî ochelarii înapoi în buzunar.

— Scuzaţi-mă, se bâlbâi el.

Velierele ancorate abia se legănau în radă. Pe punţile acestora, pânzele întinse între catarge aruncau umbre colorate. Sub o astfel de copertină, patru persoane îşi luau prânzul. Un bărbat în costum de baie, cu pieptul acoperit de păr negru şi des, stătea rezemat de catarg şi fuma. Locul acesta mirosea a vacanţă, dar o vacanţă mai aparte, lipsită de obişnuita nerăbdare. O vacanţă fără sfârşit.

— Mi se pare ciudat că Jacques a rămas atâta vreme într-un astfel de loc. El, care era un om atât de activ...

— Să mergem să-l vedem pe proprietar, sugeră Aurel, cu vocea gâtuită de emoţii.

Se îndreptară spre clădirea yacht-clubului. Trei dintre mesele de pe terasă fuseseră aşternute pentru prânz. Pe două dintre acestea rămăseseră farfurii folosite şi două sticle de vin rosé aproape goale, rămăşiţe ale unui prânz încheiat nu demult. În jurul celei de-a treia mese, două cupluri între două vârste îşi aşteptau cafelele. Patronul ieşi din bucătărie şi, la vederea lui

Aurel şi a femeii care-l însoţea, se strâmbă. Aşează ceştile de cafea în faţa ultimilor să-i clienţi şi veni, fără să se grăbească, în întâmpinarea consulului.

— Doamnă Mayéres, daţi-mi voie să vi-l prezint pe domnul Ravigot, proprietarul acestui local.

Apoi, întorcându-se spre patron:

— Doamna Jocelyne Mayéres, sora defunctului. A sosit ieri din Franţa.

— Bună ziua, doamnă. Daţi-mi voie să-mi exprim condoleanţele cele mai sincere.

Ravigot nu făcea niciun efort să pară amabil. Întreaga afacere Mayéres îi aducea prejudicii. Abia aştepta ca totul să se termine şi viaţa să revină la normal. Toată această poveste îi displăcea profund.

— Am venit să vizitez iahtul, spuse Jocelyne.

— Vă rog să vă simţiţi ca acasă. Presupun că poliţistul aflat la bord a fost anunţat, nu-i aşa?

— Da, sigur.

— În cazul acesta, Seydou o să vă conducă la bord. Seydou!

Patronul răcni, încântat că avea ocazia să o facă, pentru a-şi da frâu liber proastei-dispoziţii. Din nefericire pentru el, guineezul se afla probabil chiar în spatele clădirii, iar capul i se iţi la fereastră. Ravigot nu mai avu plăcerea să răcnească şi a doua oară.

— Scoate iola şi condu-i pe oamenii ăştia până pe *Tlemcen.*

Jocelyne şi Aurel îl urmară spre chei.

— Iahtul se numeşte *Tlemcen*?

— Da, doamnă, confirmă Seydou.

Urcară în barcă, iar paznicul vâsli către velier.

La nivelul mării, zgomotul oraşului se estompa. Se auzea mai mult clipocitul apei în contact cu etrava de lemn a bărcii. Suprafaţa apei radia răcoare. Aşezată la prova, Jocelyne privea ţintă corpul iahtului, tot mai de-aproape.

— Unde e poliţistul? întrebă Aurel întorcându-se spre Seydou.

Ajunseseră în dreptul bordului velierului, iar pe punte nu era nimeni.

— Mi-a cerut să-l aduc la ţărm acum o oră. Când a aflat că urmează să sosească nişte vizitatori, a profitat de ocazie ca să plece la o plimbare. Sunt doi poliţişti care stau de pază la bord, se schimbă între ei la fiecare douăsprezece ore. Oricum nu-s de niciun folos şi nu cred că o să-i mai ţină multă vreme pe-aici.

Seydou manevră iola până în dreptul unei scări de aluminiu fixată la pupa velierului. Jocelyne urcă la bord, fără grabă. Aurel, cu impermeabilul pe umeri, ezită o clipă înainte să păşească peste spaţiul dintre cele două ambarcaţiuni. Piciorul drept îi alunecă şi, preţ de o clipă, se cufundă în apă.

Aurel îşi înăbuşi un ţipăt, văzând cum pielea fină a pantofului se îmbibă cu apă sărată.

După ce trecu o parâmă printre barele scării, Seydou urcă şi el la bord. Velierul era mai mare decât părea de la distanţă, de pe terasa clubului. Măsura aproape cincisprezece metri în lungime şi era mai lat în partea de mijloc, astfel încât cabinele de sub punte să fie cât mai spaţioase. Pe punte era ordine, cu excepţia parâmelor catargului, care fuseseră desprinse în grabă când cadavrul fusese coborât pe punte.

— Aşadar, aici s-a petrecut... murmură Jocelyne.

Seydou îi arătă spre înaltul catargului, iar Aurel îşi răsuci gâtul ca să privească în sus.

— Da, doamnă. Avea picioarele la nivelul scripetelui ăla mic din vârf.

— Asta-nseamnă că putea fi văzut de foarte departe? întrebă Aurel.

— În timpul fluxului, când apa urcă până la nivelul digului, vârfurile catargelor pot fi văzute de pe toată coasta, în afara portului. De altfel, în dimineaţa când l-au descoperit, au fost nişte inşi dubioşi care au venit de foarte departe după ce l-au văzut pe spânzurat când şi-au deschis ferestrele.

Jocelyne asculta neatentă explicaţiile. Se apropiase de zona înălţată a punţii şi mângâia cu vârful degetelor podeaua de tec într-un loc unde se zărea urma unei pete de sânge uscat de soare. Era cuprinsă de o puternică emoţie. Aurel crezu că e pe cale să-i dea lacrimile.

— Eu o să mă aşez aici, zise Seydou. Puteţi să intraţi şi în cabine. Totul este descuiat.

— Vreţi să mergeţi singură sau doriţi să vă acompaniez?

Aurel nu era sigur cât de mult putea să participe la tulburarea de care era cuprinsă Jocelyne.

— Nu, veniţi cu mine, Aurel. Pe aici, nu-i aşa?

Printr-o deschizătură largă se putea zări o scară şi cabinele întunecate. Coborâră unul după altul.

În cabina centrală nimic nu fusese clintit din loc. Era limpede că Mayères nu-şi aşteptase moartea. Micuţa chiuvetă era plină de vase nespălate, iar pe masă, alături de ochelarii de citit cu lentile în formă de semilună pe care îi purtase defunctul, era plin de cărţi şi de ziare. Înaintară spre cabinele dispuse de-o parte şi de alta a unui culoar strâmt. Şi aici, totul arăta că ar fi fost locuit. Nu era chiar dezordine, ci doar se simţea că aici trăise cineva. În cea mai mare dintre cabine, patul era acoperit cu o cuvertură albastră peste care fusese azvârlit un cearşaf fin, şifonat. Două perne erau amplasate la capul patului, dar numai una arăta ca şi cum ar fi fost folosită. Jocelyne se aşeză pe marginea patului, iar Aurei înţelese imediat că ea îşi dorea să se reculeagă puţin şi atunci continuă vizita. Cea de-a doua cabină, alături, era

vădit mai dezordonată. Pe podea şi chiar pe pervazul hubloului erau aruncate piese de lenjerie de damă. Aerul închis mirosea a trandafiri şi mosc. Aurel se grăbi să închidă uşa, de parcă ar fi comis un sacrilegiu atunci când pătrunsese neinvitat în acest sanctuar feminin. Vizavi, o altă uşă se deschidea spre o cabină goală. Aici cuvertura de pe pat nici măcar nu fusese deranjată. În sfârşit, în extremitatea de la prova a coridorului, Aurel apăsă clanţa unei ultime uşi, şi constată că aceasta fusese forţată. O deschise şi descoperi o cabină triunghiulară situată la prova, amenajată ca un birou. Pe rafturi erau aranjate hărţi marine şi cărţi despre navigaţie. Masa era goală. Asta putea însemna fie că proprietarul păstra o ordine desăvârşită, fie că poliţia adunase obiectele de pe masă drept posibile probe. Sub birou, de-a lungul peretelui din stânga, se afla un seif masiv, cu cifru şi cheie. Uşa era larg deschisă. Aurel se aşeză în patru labe şi-şi apropie faţa de deschiderea seifului. Nu văzu mare lucru în semiîntunericul de sub birou, aşa că pipăi în interior. Seiful era încăpător şi avea două etajere. Pe etajera de sus nu era nimic. Pe cea de jos, cel ce golise seiful împinsese către fund nişte hârtii care, cel mai probabil, nu prezentaseră niciun interes. Aurel le adună, metodic, se ridică şi le aşternu pe birou. Erau nişte pachete de scrisori împărţite pe ani şi legate cu sfoară sau cu fir de rafie, în jur de treizeci de plicuri. Hoţul şi poliţia le ignoraseră în egală măsură. Aurel le strânse şi le vârî în buzunarul trenciului.

Mai rămase preţ de câteva clipe în mica încăpere. Ceva i se părea bizar aici, dar n-ar fi putut spune limpede ce anume. Privi în jur, încercând să înţeleagă ce îl intrigase.

Biroul era luminat de un hublou pătrat ce se deschidea spre punte. Peste zi, încăperea era scăldată în lumina puternică care pătrundea prin el. Aurel îşi roti privirea, studiind atent obiectele, pixurile, caietele şi cartuşele de cerneală aflate pe marginea biroului. La prima vedere, nimic neobişnuit. Brusc, se apropie de perete. Aici, etrava navei curba peretele, iar marginea biroului urma forma acestuia. La aproximativ cincizeci de centimetri de tavan, pe peretele convex, era fixată o mică ramă foto, cu margini de alamă. În ramă se afla o fotografie a iahtului *Tlemcen,* într-un port. Era singurul obiect decorativ din cabină. Aurel se apropie, încercând să distingă siluetele aflate pe puntea iahtului, fotografiate în timp ce-şi fluturau mâinile. Părea că instantaneul fusese făcut în ziua lansării iahtului. Căută printre chipurile destul de neclare, încercând să o identifice pe Aimée. Tabloul era slab luminat, iar Aurel dădu să-l încline, cu un gest reflex, pentru a mai prinde un pic de lumină. În acel moment, cu totul neaşteptat, rama de alamă se desprinse cu totul de perete şi îi rămase în mină. Fusese prinsă doar cu o agrafă de o placă orizontală de cupru, fixată cu şuruburi de coca navei, cu

scopul de a o masca. Motivul din spatele unei astfel de instalaţii, realizată în mod evident ulterior construcţiei iahtului, era un mister. La ce ar fi putut servi un hublou orizontal, îngust, de acest fel? Să ofere mai multă lumină? Dar încăperea era suficient de bine luminată şi, oricum, acesta era acoperit. Pentru aerisire? Hubloul din tavan putea fi deschis larg, deci aerul proaspăt nu era o problemă. Aurel încercă să desfacă cele patru şuruburi masive care fixau placa. Reuşi fără mari eforturi, deoarece nu fuseseră strânse. Trase de placă şi realiză că aceasta era bine înfiptă în grosimea cocii. După ce o scoase, în locul ei rămase o deschizătură orizontală, aflată aproape la nivelul apei. Aurel se aplecă şi privi pieziş prin aceasta. Putea să vadă aproape toată suprafaţa radei portului. Soarele începuse să coboare spre asfinţit, iar echipajele yachturilor aflate la ancoră adunaseră velele care îi protejaseră de soare. Pe o punte, o femeie întindea rufele la uscat. Doi bărbaţi stăteau aplecaţi asupra motorului unei ambarcaţiuni anexe. Aurel astupă la loc deschizătura, strânse şuruburile şi puse la loc fotografia înrămată.

Reveni apoi lângă Jocelyne, care nu părăsise cabina fratelui său. Ea deschisese uşile dulapurilor, fără să mute însă vreun obiect, doar pentru a se impregna de atmosfera aparte a camerei al cărei ocupant părea că avea să se întoarcă dintr-o clipă în alta.

— Aţi văzut? întrebă ea, întinzându-i lui Aurel o fotografie. E fiica lui Jacques, pe când avea şase ani. Biata fată... Iar el e Robert, fratele nostru mai mare. Eroul războiului din Algeria, cel care-a fost ucis la Tlemcen.

În fotografia un pic mişcată, un tânăr militar arunca o privire sfidătoare spre obiectiv. Purta un chipiu aşezat uşor într-o parte, semn că-i era confortabil şi se simţea bine în uniformă. Aurel constată cu surprindere că în trăsăturile sale nu se regăsea nici chipul lui Jacques Mayères şi nici al Jocelynei. Acel soldat hărăzit unei morţi iminente avea o expresie plină de blândeţe, aproape angelică. Faţa îi era încadrată de bucle blonde şi, în ciuda calităţii îndoielnice a fotografiei, era limpede că avea un ten fin, cu piele delicată.

— E plin de amintiri de la Robert. Am găsit petliţele uniformei lui, iar acolo, în cutie, e o scrisoare de la el, înrămată. Şi ia priviţi ce-am găsit sub pat!

Ţinea în mână o cască militară, cu cureluşe de piele. O întoarse, iar Aurel putu să distingă limpede o gaură mică şi rotundă, locul unde fusese străpunsă de un glonte.

— Unul dintre camarazii săi ne-a adus-o după moartea lui Robert. Nu mai ştiam nimic de casca asta oribilă, credeam că s-a pierdut. Cel mai probabil, Jacques a găsit-o printre lucrurile părinţilor noştri.

Aurel percepea emoţia din glasul Jocelynei şi-ar fi făcut orice să n-o podidească din nou lacrimile. Îi luă casca din mâini.

— Vreţi să o păstraţi?

— Nu, spuse ea. Lăsaţi-o aici, sub pat sau oriunde altundeva.

Se întoarse şi deschise uşa cabinei.

— E îngrozitor cât de mare e povara pe care o lăsăm uneori pe umerii copiilor. Am doi şi încerc să-i feresc de toate acestea.

Fără să dea atenţie celorlalte uşi, Jocelyne se îndreptă spre cabina principală şi urcă apoi pe punte, unde îi aştepta Seydou.

— Mai vreţi să vedeţi şi altceva? îl întrebă acesta pe Aurel.

— Nu, mulţumesc. Ne putem întoarce.

Urcară în iolă. Seydou desprinse legătura şi apucă vâslele.

— Înainte să ne întoarcem la ţărm, aş vrea să dăm ocol iahtului, dacă nu vă deranjează.

Jocelyne era prea pierdută în gânduri pentru a se opune acestui mic capriciu al lui Aurel. Seydou manevră iola pentru a înconjura ambarcaţiunea. Se îndepărtă de provă şi ocoli lanţul ancorei, apoi se apropie din nou de iaht, de cealaltă parte. De jur-împrejurul corpului navei, o dungă portocalie despărţea partea aflată deasupra apei, vopsită în alb, de cea cufundată, vopsită în negru, într-un fel, dunga portocalie marca linia de plutire.

— Apropie-te încă puţin.

Conformându-se, Seydou lipi iola de coca velierului. Doar aşa, de foarte aproape, în spaţiul dungii portocalii putea fi distins conturul micului hublou orizontal pe care Aurel îl descoperise în interior, în cabina-birou. Capacul pe care Aurel îl pusese la loc acoperea complet hubloul şi, necunoscând existenţa acestei deschideri, nimeni n-ar fi ştiut că el există, de fapt, acolo.

Când terminară ocolul, Seydou îndreptă iola spre debarcader.

— Spune-mi ceva, Seydou: de ce şi-a ancorat domnul Mayéres barca atât de departe de celelalte veliere?

— Nu ştiu, dar el a ales locul. Patronul a încercat o dată să-l convingă să mute iahtul, fiindcă aşteptam sosirea unui *sloop* foarte lung, dar a refuzat şi patronul a trebuit să se descurce altfel.

Coborâră din barcă şi urcară în maşina ambasadei fără să mai treacă pe la club. Jocelyne ceru să fie dusă la hotel. Voia să se odihnească puţin şi, fără îndoială, să se reculeagă după emoţiile vizitei la bordul iahtului. Pe drum, Aurel îi împărtăşi descoperirea pe care o făcuse în birou.

— Nu ştiu nimic despre ambarcaţiuni. N-o fi ceva obişnuit, o astfel de deschizătură?

— Nu cred. Şi apoi, e limpede că fratele dumneavoastră voia ca micul hublou să treacă neobservat.

— Şi ce credeţi că înseamnă asta?

— Că se temea.

— De cine?

— *Tlemcen* era ancorat în aşa fel încât să poată ţine sub observaţie celelalte ambarcaţiuni din port prin deschizătura aceea mică.

— Şi care ar fi concluzia?

— Aş spune că pericolul care-l pândea nu se afla în interior.

7.

La hotel erau aşteptaţi de un mesaj transmis de comisar, care îi anunţa că întâlnirea cu Mame Fatim fusese aprobată. Jocelyne avea timp până la ora optsprezece să se prezinte la comisariatul central. Ulterior, tânăra avea să fie transferată la tribunal unde avea să compară în faţa unui judecător.

— Am să vă conduc chiar acum la comisariat, spuse Aurel.

— Aş vrea să veniţi cu mine, vă rog.

— Mi-e teamă că asta nu va fi pe placul comisarului...

— Nu vă faceţi griji. Am să mă ocup eu de asta. Veniţi!

Aurel fu bulversat de această nouă dovadă a încrederii pe care Jocelyne i-o acorda. De-acum, era limpede: era o anchetă dusă în tandem. Se strecură, emoţionat din cale-afară, pe bancheta din spate a micului Clio. Un singur lucru îi umbrea buna-dispoziţie: murea de sete. Ar fi dat orice pentru un pahar mare de vin alb, rece ca gheaţa. La asta se gândise tot drumul din port şi până la hotel iar acum, când porneau din nou la drum, setea refuza să-i iasă din minte.

Comisariatul era situat în centrul capitalei. Trotuarele din zona aceea erau înţesate de tarabe improvizate, printre care circulau vânzători ambulanţi, oferind câte-n lună şi-n stele, de la uscătoare de păr la costume de Spiderman, de la colaci gonflabili pentru copii la truse de scule auto.

Aurel îi croi drum Jocelynei până la intrarea în clădire. Cei doi poliţişti care străjuiau intrarea îi lăsară să treacă fără vreo întrebare. Interiorul era un labirint de coridoare, scări şi ascensoare; pentru a ajunge la biroul comisarului Bâ, fură nevoiţi să ceară indicaţii de cel puţin şase ori.

Ierarhiile administrative africane îşi au regulile proprii. Una dintre acestea, posibil cea mai importantă, e cea legată de temperatură. Cu cât funcţia unui personaj e mai importantă, cu atât mai răcoros îi va fi biroul. Pe

culoare domneşte o căldură cumplită, venită nu doar de afară, ci şi de la instalaţiile de aer condiţionat, care refulează aici, în locurile destinate circulaţiei subalternilor, tot aerul cald extras din birourile superiorilor. Jocelyne Mayères era leoarcă de transpiraţie. Pete de sudoare îi întunecau bluza la subţiori şi în jurul gâtului. Aurel, cu impermeabilul încheiat până sus, resimţea, în ciuda rezistenţei sale ieşite din comun la căldură, o uşoară senzaţie de neplăcere, care nu avusese drept rezultat vizibil decât o minusculă picătură de sudoare ce i se prelinse pe tâmplă.

În sfârşit ajunseră la secretariatul comisarului. Două femei, purtând rochii tradiţionale albastre identice, tastau de zor în faţa unor monitoare antice. Un aparat de aer condiţionat de mică putere cobora temperatura cu câteva grade în raport cu cea de pe culoar. Atunci când comisarul, anunţat de sosirea lor de către secretarele sale, îi invită pe vizitatori în biroul său, aceştia avură, dintr-odată, senzaţia că fuseseră teleportaţi pe un alt continent. O briză glacială bântuia încăperea, scuipată din gurile uriaşe ale celor trei aparate de climatizare.

Bâ era un bărbat înalt şi zvelt, aşa cum sunt majoritatea celor din neamul său. Persoana sa emana simplitate, chiar limpezime, s-ar putea spune, care se regăsea în decorul auster. Încăperea era zugrăvită în alb, iar biroul de acaju fusese golit de hârtii. Pe pereţi erau agăţate fel de fel de diplome înrămate, emise de cele mai bune şcoli de poliţie din Franţa, Statele Unite şi Qatar. Un alt perete era decorat cu un drapel al Guineei.

Comisarul care, în sediul Ambasadei Franţei, îşi arătase o faţă umilă şi timidă în prezenţa omologului său Dupertuis, se comporta acum ca un stăpân al locurilor. O invită pe Jocelyne să se aşeze pe o canapea de piele. În mod vădit, nu prea ştia ce să creadă despre prezenţa lui Aurel. Se aşteptase ca acesta să se retragă, de îndată ce o adusese pe compatrioata sa la locul potrivit. Văzând însă că viceconsulul se instalase confortabil într-unul dintre fotoliile care înconjurau măsuţa scundă, nu îndrăzni să mai deschidă subiectul.

— Nu v-aţi răzgândit, doamnă? Tot mai doriţi să staţi faţă în faţă cu această femeie despre care avem acum certitudinea că a contribuit la asasinarea fratelui dumneavoastră?

— Mai mult ca oricând, domnule comisar.

— În acest caz...

Bâ se ridică şi se apropie de biroul masiv. Apăsă pe o tastă a telefonului şi dădu un ordin. Apoi reveni şi se aşeză alături de oaspeţii săi.

— Sper că se va comporta aşa cum se cuvine cu dumneavoastră. Înţelegeţi, desigur, că e o persoană cu moravuri dubioase, chiar dacă domnul Mayères...

Nu găsi cuvintele potrivite pentru a continua fără să riște să-l jignească pe răposat. Tăcură cu toții o vreme, ascultând fără să vrea zumzetul aerului condiționat. În sfârșit, cineva bătu la ușă. Comisarul dădu ordin să intre.

Doi polițiști mărunței își făcură apariția, încadrând o fată înaltă care înainta fără prea mare entuziasm. Purta o rochie tradițională prea largă, care-i dezvăluia umerii și unduirile sânilor. Bâ se ridică grăbit și-i aranjă îmbrăcămintea.

— Așază-te, ordonă el, arătând spre fotoliul de piele rămas neocupat, față în față cu cele ale vizitatorilor.

Mame Fatim se așeză timidă pe partea din față a fotoliului.

— Încearcă să răspunzi corect la ce vei fi întrebată.

Fata ridică din umeri. Privirea-i era pierdută în gol.

— Doamna este sora lui Jacques Mayères, anunță Bâ, arătând spre Jocelyne.

Auzind aceste cuvinte, privirea fetei se lumină. O privi îndelung pe franțuzoaică, încercând parcă să descopere pe fața ei trăsături comune cu ale fratelui său.

În acel moment avu loc un mic incident. Mame Fatim se aruncă în genunchi la picioarele lui Jocelyne. Încercă să o apuce de mâini, dar încheieturile sale erau imobilizate de o pereche de cătușe. Realizând acest lucru, începu să-și agite mâinile în toate direcțiile, înfuriată. Bâ și cei doi polițiști se repeziră asupra ei.

— Nu l-am ucis eu, doamnă! Sunt degeaba aici!

Mame Fatim urla, în timp ce era târâtă înapoi.

O imobilizară cu spatele lipit de fotoliul ei. Pieptul îi tresălta în ritmul hohotelor de plâns. Fu rândul lui Jocelyne să se apropie și să-i apuce mâinile într-ale ei.

— Te cred. Povestește-mi.

Bâ începea să regrete că acceptase această întâlnire. Toubabi erau categoric de o naivitate extremă, iar fata asta era în stare, iată, să-i facă să înghită orice baliverne pe nemestecate.

— De cât timp îl cunoșteai pe Jacques?

— De aproape două luni.

Jocelyne studia chipul lui Mame Fatim. Avea obrajii rotunzi, buze senzuale, un nas fin desenat și o piele arămie, mată și catifelată.

Se întrebă ce anume, din toate acestea, îi plăcuse mai mult lui Jacques. Nu era pregătită să admită faptul că fratele ei ar fi putut s-o considere pe fata aceasta doar o bucată de carne, bună de cumpărat și exploatat după bunul său plac. Era un bărbat prea sensibil pentru așa ceva.

— N-aveam niciun motiv să-i fac rău, şopti Mame Fatim, ca un ecou la gândurile Jocelynei. A fost întotdeauna foarte drăguţ cu mine.

Începu din nou să plângă, iar Jocelyne, cu un genunchi rezemat de perna fotoliului, începu să-i mângâie părul. Bâ schimbă priviri şocate cu oamenii săi.

Aurel asista la întreaga scenă cu toate simţurile în alertă. Reacţia Jocelynei îl emoţionase, desigur, dar făcea eforturi uriaşe de concentrare, observând fără să clipească chipul lui Mame Fatim, pândindu-i expresia, gata să surprindă cel mai mic semn de ipocrizie sau duplicitate.

Deodată, fata se îndreptă de spate, apucă mâna Jocelynei şi îşi aţinti asupra ei privirea umedă de lacrimi.

— Vă jur, doamnă, nu eu l-am ucis.

— Ştiu că ai plecat cu prietenul tău în seara aceea. Când te-ai întors?

— Ah, ştiţi despre asta... Ei bine, da, am fost să dau o tură prin oraş cu Lamine, mărturisi liniştită Mame Fatim, spre surpriza lui să şi a celor doi oameni ai săi.

Fata nu le povestise, se pare, despre această escapadă.

— Ieşeai des în oraş?

— De mai multe ori pe săptămână.

— Presupun că asta depindea de momentele când Lamine era liber, nu-i aşa?

Comisarul era din ce în ce mai surprins de câte fapte cunoştea Jocelyne.

— Da, făcu Mame Fatim, trăgându-şi nasul.

— Jacques ştia?

— La început nu i-am spus nimic. Dar şi-a dat seama.

— Şi accepta acest lucru?

— Vedeţi dumneavoastră, Jacques era un om bun. Nu voia să locuiască singur şi era încântat să adăpostească pe cineva la bordul iahtului. Voia să mă ajute.

Îşi şterse lacrimile şi se îndreptă de spate.

— Avea planuri pentru mine, rosti ea, cuprinsă de un elan de mândrie emoţionant. Voia să îmi continui studiile. Seara îmi dădea lecţii de matematică, de engleză. De multe ori nu prea înţelegeam mare lucru, dar el era răbdător.

Fu scuturată de un scurt acces de râs.

— Cred că mă considera un pic ca pe fiica lui.

— Am înţeles că-i puneai somnifere în băutură în serile în care ieşeai...

— Seydou v-a zis asta, nu-i aşa? I-am îndrugat povestea asta fiindcă ştia că plec cu Lamine. Dacă i-aş fi spus că Jacques ştia de plecările mele, n-ar fi înţeles. L-ar fi dispreţuit. Nu cunoaşteţi codul de onoare al poporului Peul...

— Deci nu-i dădeai somnifere? Şi totuşi, am găsit pastile de genul ăsta în cabina lui...

— Foarte rar. Trăsese o mică sperietură, cu inima. Seara îi pregăteam medicamentele pentru tensiune. El le lua şi pleca la culcare, după ce-mi spunea noapte bună. E adevărat, atunci când îl simţeam prea încordat, îi mai dădeam şi câte un somnifer. Deşi ştia că urmează să plec, dormea mai liniştit dacă lua un somnifer.

— I-ai dat somnifere în seara zilei în care a murit?

— În ziua aceea, nu ştiu de ce, a fost agitat de dimineaţă până seara. Nu l-am mai văzut niciodată aşa. Era de-a dreptul panicat, încerca să telefoneze cuiva şi, se pare, respectiva persoană nu-i răspundea. Se plimba într-una din birou pe punte şi înapoi.

— Ştii ce făcea acolo, în birou?

— Nu. Nu intram niciodată acolo.

— Aşadar, înainte să pleci, i-ai dat să bea ceva ce l-a adormit.

— V-am spus, era foarte încordat. Încă din noaptea dinainte nu pusese geană pe geană. A rămas închis în biroul lui. Sincer, mi-a cam fost frică. Mă temeam ca, nu cumva, în ultimul moment, să nu aibă o reacţie... Mă înţelegeţi? Mi-era teamă că n-o să mă lase să plec. Lamine mă aştepta şi, dacă n-aş fi venit, ar fi fost în stare să vină după mine. Ce-ar fi ieşit atunci? De fapt, voiam să-l protejez pe Jacques. Aşa că nu i-am spus nimic, dar i-am pus ceva în pahar.

Bâ era din ce în ce mai stupefiat. Mame Fatim răspunsese fără ezitare la toate întrebările, dar poliţistul realiza abia acum că el nu pusese întrebările potrivite.

— De ce i-ai furat banii, dacă tot îl respectai aşa de mult? interveni comisarul.

Deşi refuza să recunoască orice amestec în crimă, Mame Fatim mărturisise că Lamine fusese cel care deschisese seiful, cu ajutorul ei. Ridică din umeri şi continuă să i se adreseze lui Jocelyne.

— Dacă aţi şti, doamnă... De când l-am cunoscut pe Jacques, Lamine m-a bătut întruna la cap să-i spun cifrul de la seif. Lamine e un golan. Şi e încăpăţânat. Când îşi doreşte ceva, nu se mai lasă până nu reuşeşte să-l obţină. Ne-am certat mult. M-a şi lovit. Pentru el, Jacques nu era decât un toubab ca toţi ceilalţi, o grămadă umblătoare de aur. Atât. Eu tot încercam să-l fac să înţeleagă...

— Şi în cele din urmă ai cedat şi l-aţi ucis amândoi, spuse comisarul.

— Nu!

Mame Fatim se întorsese brusc spre el şi strigase. Cei doi poliţişti se repeziră s-o imobilizeze.

— Lăsaţi-o să ne explice, interveni Jocelyne. Aşadar, ai ieşit în noaptea aceea. Ce-a urmat?

— La mine m-a adus înapoi în port către cinci dimineaţa. Ne-am apropiat de iaht. Nu apăruse luna, era o noapte foarte întunecată. N-am văzut cadavrul decât în ultima clipă. A fost cât pe ce să strig, dar Lamine mi-a astupat gura cu mâna.

— Ţi-ai dat seama din prima clipă că era vorba de Jacques?

— Nu. Lamine a făcut o manevră ca să se lipească de iaht. A pus una dintre vâsle în barca noastră şi s-a folosit de cealaltă ca să avanseze încet. Am stat mai mult timp ţinându-ne răsuflarea şi privind în sus, încercând să înţelegem.

— Nu mai era nimeni altcineva la bord?

— Asta încercam să aflăm. Dar nu, nu se mai auzea niciun fel de zgomot. Când ochii ni s-au obişnuit cu întunericul, am văzut că era Jacques, spânzurat acolo sus, de catarg, şi că era mort.

— De ce nu ne-ai povestit de la bun început toate astea? o întrerupse comisarul.

Apoi, întorcându-se spre Jocelyne, adăugă:

— Ne-a spus că Lamine a venit la bord şi a obligat-o să-i dea cifrul seifului, iar apoi a plecat şi a legat-o, fără să-l trezească pe Mayères.

Mame Fatim se făcu mică, precum o pisică ce simte o ameninţare.

— Habar n-aveaţi că eu ieşeam nopţile cu Lamine! scuipă ea. Doar nu era să vă spun eu?!

Era limpede că, în decursul anchetei, fata mărturisise cât mai puţin posibil, pentru a-şi minimaliza rolul în întreaga afacere. Iar poliţiştii se mulţumiseră cu puţin. Oricum, erau deja convinşi de propriul adevăr. Nu dădeau doi bani pe mărturia fetei.

— Continuă, o îndemnă Jocelyne, cu blândeţe.

— Când am înţeles că Jacques era mort şi că asasinii lui nu mai erau acolo, La mine mi-a zis: „Vezi, s-au găsit alţii mai deştepţi decât tine!" Era sigur că alţii îl uciseseră pe toubab ca să-l jefuiască.

— Dar tu? Tu ce-ai crezut?

— Mie mi s-a făcut frică. M-am gândit că o să fiu acuzată. I-am propus lui Lamine să fugim.

— Te-a refuzat?

— Mi-a zis aşa: „Aşteaptă. Hai să fim siguri că l-au jefuit". Am urcat la bord şi ne-am dus în cabina unde e seiful. Acolo am descoperit că era neatins.

— Şi l-aţi deschis, completă Jocelyne.

— Cum puteam să-l refuz pe Lamine? Jacques era mort. Lamine era acolo, în faţa seifului.

— Cunoşteai cifrul?

— Era un seif destul de simplu, aşa spunea Lamine. Se deschidea cu o cheie, iar eu ştiam unde ţinea Jacques cheia.

— Ce aţi găsit în seif?

— Nu ştiu exact. La mine m-a trimis pe punte, să stau de şase. Când s-a întors, părea cam nemulţumit. Mi-a zis aşa: „Eşti sigură că nu e decât seiful ăsta?"

— Ce se aşteptase să găsească acolo?

— Noi vorbeam des despre Jacques. Lamine îmi punea mereu întrebări. Voia să afle cum îşi vânduse compania, cu cât o vânduse, dacă avea titluri de valoare la bancă... toate astea. Ajunsese la concluzia că, în mod cert, Jacques îşi luase cu sine averea.

— Şi? insistă comisarul.

— Lamine a pus tot ce-l interesa într-o pungă de plastic. Nu era prea voluminoasă.

— Bancnotele de 500 de euro nu-s chiar aşa voluminoase, făcu Bâ, ironic.

— Mai erau şi un pistol şi două cutii de muniţie. Lamine şi le-a băgat în buzunarele de la blugi.

— De ce n-ai plecat cu el? întrebă Jocelyne.

— Am vrut să plec, eram moartă de frică. Dar Lamine a spus că nu vom reuşi să scăpăm dacă fugim împreună. De fapt, cred că spera să scape singur.

— Şi ai acceptat asta?

— Nu mi-a dat de ales. M-a împins spre cabină şi m-a luat la palme. Am fost gata să-mi pierd cunoştinţa. M-a legat de pat şi mi-a spus să zic că am fost violată. Am început să urlu. S-a dus în bucătărie, a luat o rolă de scotch şi mi-a lipit o bucată peste gură. Asta a fost.

Mame Fatim îşi încheiase mărturia şi în încăpere se aşternuse o tăcere adâncă.

Jocelyne n-o scăpa din ochi pe fată. Nu-şi putu stăpâni un gest tandru şi îi mângâie bărbia. Comisarul nu mai suportă atâta credulitate şi izbucni:

— Să nu ţineţi prea mult cont de poveştile pe care vi le îndrugă fata asta, doamnă! Vrea să-şi acopere prietenul şi să-şi salveze propria piele. Avem toate motivele să credem că nu există doi vinovaţi în această afacere. Crima şi furtul au fost comise de aceleaşi persoane.

Continuă să-şi expună argumentele, dar nimeni nu-l mai asculta. Cele două femei se priveau în tăcere, iar Aurel, aplecat în faţă, continua să observe concentrat chipul fetei.

*

— Ce părere aveţi?

Aurel îşi primise, în sfârşit, paharul cu vin alb. Îşi permitea chiar să fumeze, pentru că Jocelyne observase că se juca cu portţigaretul din buzunar, fără să aibă curajul să-l folosească. Erau aşezaţi în curtea unui mic restaurant ţinut de-o franţuzoaică. Fascinată de Maroc şi cultura marocană, proprietara întinsese pânze mari, triunghiulare, deasupra meselor, zugrăvise pereţii într-o nuanţă de ocru-roşiatic şi agăţase oglinzi berbere pe toţi pereţii. Locul acela era o oază de calm şi relativă prospeţime, chiar în mijlocul centrului vechi. Acum, la început de după-amiază, clienţii plecaseră deja. Jocelyne şi Aurel, aşezaţi la o masă de colţ, lângă o fântână murală care bolborosea în surdină, puteau să povestească liniştiţi, fără teama de a fi auziţi.

— Cred că spune adevărul. Cât timp aţi stat de vorbă, n-am scăpat-o din ochi. Viaţa m-a învăţat să evaluez sinceritatea oamenilor. În anumite perioade, a fost o chestiune de viaţă şi de moarte pentru mine. Ei bine, în fata asta am încredere.

— Şi eu.

Rămaseră o vreme tăcuţi, contemplând restul de vin din paharele masive, acoperite cu un strat ca de rouă.

— Spuneţi-mi, Aurel...

— Da?

— Ce anume v-a determinat să porniţi această anchetă pe cont propriu?

— Nu sunt singur, după cum puteţi vedea. Suntem împreună.

Era o frază care-i scăpase prea devreme. Roşi, de teamă că spusele sale vor fi interpretate greşit. Pasiunea pe care o nutrea faţă de Jocelyne era alcătuită din admiraţie, recunoştinţă şi respect. În ochii săi, ea era aidoma unei domniţe din sufletul unui cavaler din vechime. S-ar fi simţit cumplit de stânjenit dacă ea ar fi crezut altceva.

Reluă, vorbind foarte repede:

— Când am ajuns în Franţa, visam să mă fac poliţist. E o idioţenie, ştiu că veţi spune asta. Se prea poate să fie aşa, dar trebuie să înţelegeţi că acolo, în România comunistă, singurele filme care veneau din Occident erau fie cele de aventuri, fie cele poliţiste. Eram hrăniţi cu Belmondo şi Delon. Mi-am dat seama că n-aveam nicio şansă să devin un aventurier precum *Omul din Rio.*

— De ce nu?

— Sunteţi foarte amabilă, Jocelyne. Dar nu mă puteţi convinge că nu aţi remarcat.

— Ce să fi remarcat?

— Că nu am câtuşi de puţin fizicul lui Belmondo.

— Vi se pare că semănaţi mai degrabă cu Delon?

Râseră amândoi, deşi, în forul său interior, Aurel se simţi puţin iritat de această întrebare.

— Ca să fii poliţist, nu-i aşa, contează alte lucruri: să ai logică, să posezi capacitatea de a judeca anumite persoane şi să pătrunzi în medii cât mai variate.

— Şi-atunci, de ce nu v-aţi urmat visul, până la urmă?

Aurel îşi termină vinul din pahar şi-i făcu semn unui chelner să mai aducă încă două.

— Când am sosit în Franţa, rudele mele, cele care m-au răscumpărat, nu deţineau mijloacele necesare să mă întreţină. A trebuit să-mi câştig traiul încă din prima zi. Am încercat să dau lecţii de pian, dar nu prea se puteau face mulţi bani din asta. Iar eu nu am o educaţie formală în ceea ce priveşte muzica clasică. Aşa că am început să cânt prin baruri.

— În baruri?

Aurel percepuse expresia Jocelynei. Femeia îi ghicise mica minciună.

— În sfârşit, un fel de baruri, sunt sigur că înţelegeţi. Cluburi de noapte, cu fete, şampanie şi clienţi care nu vin în mod special pentru muzică.

— Înţeleg.

— Prin urmare, atunci când mi-am luat inima în dinţi şi m-am prezentat la un comisariat ca să-i anunţ că doream să lucrez în cadrul poliţiei, n-a fost nevoie de un interogatoriu prea lung pentru ca tipul care mă primise să înţeleagă cu cine avea de a face. Un imigrant român, care cânta noapte de noapte în...

— ... bordeluri?

Aurel era cu adevărat distrus că o dezamăgise pe Jocelyne, domniţa sufletului său, istorisind asemenea trivialităţi.

— Pe scurt, asta nu-i o poveste potrivită pentru urechile unei doamne ca dumneavoastră.

Jocelyne zâmbi, privindu-l pe acest mic personaj atât de tulburat cum se bâţâie pe scaun, schimbându-şi poziţia încercând să găsească alt subiect de discuţie. Se hotărî să-l tachineze un pic.

— Aşadar, dacă pricep eu bine, nu te poţi face poliţist atunci când eşti pianist de bordel. În schimb, poţi oricând să devii consul al Franţei.

Lui Aurel îi venea să intre-n pământ de jenă, iar această senzaţie se manifesta la el printr-un rânjet forţat şi bâţâieli repetate pe scaun.

— Vă răpesc din timp cu istoria vieţii mele.

— Nicidecum. Chiar mă interesează.

— Serios?

Aurel îşi făcu curaj şi sorbi ultimele picături de vin de pe fundul paharului. Chelnerul, care-i observa de la distanţă, îi aduse un pahar plin din proprie iniţiativă.

— E destul de simplu, de fapt. Totul a început în seara în care... cum să vă spun?... În seara în care am închis pianul.

Rostise aceste cuvinte cu atâta seriozitate încât Jocelyne nu se putu abţine şi izbucni în râs.

— Vedeţi, nu-i ceva prea serios, spuse Aurel, cu o mutră ofuscată.

— Nu, scuzaţi-mă. De vină e felul în care spuneţi ceea ce spuneţi. Aşadar, aţi închis pianul...

— Da, într-un bar de noapte. Era trei dimineaţa şi cântam o piesă a lui Duke Ellington. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Trei tipi beau şi fumau în jurul pianului. Mai era şi o fată, care trecea de la unul la altul. Eu aveam ordin să cânt fără să mă opresc, ca şi cum n-aş fi remarcat nimic din ce se întâmpla în jur. Asta şi făceam dar, dintr-odată, unuia dintre tipii respectivi i s-a făcut rău şi a început să vomite. Îmi cer scuze, povestea asta e oribilă...

— Continuaţi. Deocamdată, însă, nu văd nicio legătură cu diplomaţia.

— Bineînţeles că nu, spuse Aurel, străduindu-se să zâmbească. Am început cu acea seară fiindcă e importantă pentru ceea ce a urmat...

— Înţeleg.

Lui Aurel îi veni s-o lase baltă. În mod evident, ea nu înţelegea. N-avea cum să înţeleagă. Nimeni nu putea înţelege. Se hotărî să scurteze povestea.

— Sigur, în locul acela era ceva obişnuit. Şi totuşi, atunci a început totul. M-am oprit din cântat şi am rămas nemişcat. Toţi cei din bar aveau privirile aţintite asupra mea. Încremenisem şi... plângeam.

— Plângeaţi?

— Nu ştiu ce s-a petrecut în mintea mea. În momentul acela, m-am simţit pierdut. Până atunci îndurasem tot fără să-mi pierd speranţa: comunismul, puşcăria, exilul, sărăcia, toate slujbele mărunte... Pierdusem legătura cu familia, eram departe de ţara mea, aşa groaznică cum era şi... la ce bun toate astea? Ca să sfârşesc aici? În cloaca aceea? Puteţi înţelege cum mă simţeam, Jocelyne?

Oboseala, emoţia şi vinul alb îi sfărâmaseră reţinerile. I se adresase Jocelynei pe numele mic şi, dacă n-ar fi apărut chelnerul, cu felurile de mâncare pe care le comandaseră, probabil i-ar fi luat mâna şi-ar fi început să plângă.

— Pe scurt, am decis atunci să-mi schimb viaţa, continuă el, revenindu-şi în fire. Am închis pianul, m-am ridicat şi am plecat. N-am mai revenit niciodată în acel bar sau în vreun altul ca acela. Am reînceput să dau lecţii de

pian la domiciliu, hotărât ca mai bine să crăp de foame dacă trebuia, dar să nu îmi pierd cinstea.

— Ce vârstă aveaţi atunci?

— Douăzeci şi şapte de ani.

— Şi... diplomaţia?

— Am avut pur şi simplu noroc. Am răspuns la un anunţ de la mica publicitate şi am cunoscut o familie minunată. Am dat lecţii de pian unei tinere minunate. Mă rog, nu mai era tocmai tânără. Era mai în vârstă decât mine, avea spre patruzeci de ani, dar era pură, inteligentă şi sensibilă.

— Era frumoasă?

— Pentru mine, da. Alţii v-ar fi spus că era cam plinuţă şi e adevărat că nu prea făcea eforturi să se îmbrace elegant. Avea şi nişte negi pe bărbie şi pe nas, pe care ar fi trebuit să-i opereze. Dar ea nu ţinea cont de aceste lucruri şi nici eu.

— Aţi cerut-o în căsătorie?

— Eu? N-aş fi îndrăznit. Era atât de sus în ochii mei, atât de inaccesibilă...

— Şi atunci?

— Într-o zi, tatăl ei m-a reţinut după lecţie ca să stăm de vorbă. M-a întrebat dacă aş fi fost dispus să mă însor cu fiica sa. M-a tulburat peste măsură.

— Nu aveaţi nicio prietenă la vremea aceea?

— Nicidecum, replică Aurel, de-a dreptul indignat.

— Dar în România?

— Acolo am avut parte de mai multe experienţe nu tocmai plăcute. Vedeţi, pentru mine femeile sunt nişte fiinţe supranaturale, infinit de preţioase. Am avut două modele în viaţă, mama şi bunica mea: în jurul lor se mişca întregul univers. Erau temelia familiei şi eu credeam că aşa e peste tot, că lumea se învârte în jurul acestor atomi plini de graţie şi bunătate care sunt femeile.

— Mai credeţi şi acum asta?

— Din păcate, am înţeles că lumea e alcătuită altfel. Ştiu că femeile excepţionale sunt rare. Dar n-am încetat niciodată să le caut şi ştiu că există.

Cu aceste cuvinte, de teamă ca nu cumva Jocelyne să le considere drept o aluzie prea îndrăzneaţă, Aurel se simţi din nou tulburat şi se grăbi să-şi continue povestea, cu o voce răguşită.

— Viitorul meu socru era diplomat. Tocmai se pensionase, dar dispunea încă de multe relaţii la Ministerul Afacerilor Externe. Mi-a spus că, din momentul în care aveam să fiu căsătorit cu fiica sa, urma să se facă luntre şi punte ca să-mi obţină cetăţenia franceză. Apoi, trebuia să dau un concurs

care urma să fie o simplă formalitate. După mai puţin de trei ani, obţineam primul meu post într-un consulat.

— Şi... soţia dumneavoastră?

— E în Franţa, răspunse Aurel, pe un ton trist.

— Nu vă urmează la post?

Aurel luă o îmbucătură de mâncare, o mestecă cu demnitate, apoi se şterse la gură înainte să răspundă.

— Ar fi destul de mult de explicat. Să spunem că n-am avut niciodată o viaţă conjugală în sine. Suntem două personalităţi foarte diferite. Pentru ea, mariajul a intervenit cam târziu. Părinţii ei ţineau ca ea să facă acest pas, dar ea doreşte să-şi păstreze obiceiurile de persoană solitară. Iar posturile la care am fost trimis n-au atras-o deloc. Prima misiune a fost în Sahara nigeriană, mai exact la Zinder. Nu ştiu dacă ştiţi ceva despre zonă?

— Nu.

— Ei bine, daţi-mi voie să vă scutesc de o vizită prin părţile acelea. E doar nisip, praf, o căldură strivitoare şi, mai nou, teroriști...

— Aţi divorţat, în cele din urmă?

— Da.

Aurel oftă. Vreme îndelungată mâncară în tăcere. Comandaseră *thiof*[4] şi oasele se cereau alese cu grijă. Jocelyne consideră că ar fi fost lipsit de compasiune faţă de Aurel să mai continue conversaţia pe acest subiect, aşa că reluă discuţia despre caz.

— Având în vedere noile informaţii, cum stăm cu ancheta noastră? Dacă fata spune adevărul, înseamnă că la bord s-a aflat altcineva, înaintea sosirii ei. Cine ar fi putut fi?

— V-am spus, fratele dumneavoastră se temea de ceva. De ceva sau de cineva din afară. Şi-atunci apare o întrebare: de ce se încăpăţâna să rămână într-un loc unde se simţea ameninţat? Sau se simţea ameninţat oriunde s-ar fi dus, iar asta ar explica existenţa dispozitivului de urmărire permanentă pe care îl instalase în coca navei.

— La ce vă gândiţi?

— Trebuie să reflectăm. Nu avem încă îndeajuns de multe elemente. Să ne imaginăm, totuşi, că soţia sa şi-ar fi dorit să recupereze averea pe care consideră că a pierdut-o şi că, din acest motiv, l-a pus sub urmărire. Aş spune că acesta poate fi un pericol permanent.

— Cunoscând-o, n-aş spune că e imposibil, spuse Jocelyne, gânditoare.

— În acest caz, însă, de ce nu s-au atins agresorii de seif, câtă vreme scopul era clar să pună mina pe banii lui?

---

[4] Peşte din familia Serranidae, numit în zona Africii Centrale şi de Vest thiof. (n. trad.)

— E o întrebare pertinentă. Poate că n-au avut timp? Sau e posibil să-i fi deranjat sosirea lui Mame Fatim şi a lui Lamine.

— N-au avut timp să ia banii, dar au avut timp să-l atârne de catarg?

— Ăsta e detaliul cel mai de neînţeles.

Reflectară în tăcere, în timp ce îndepărtau oscioarele de peşte rătăcite.

— Să nu uităm, portul e un loc unde se face trafic de stupefiante, reluă Aurel. Să facem o altă presupunere: fratele dumneavoastră a observat ceva ce n-ar fi trebuit să vadă. Poate că se temea de represalii? Cei care deranjează sunt eliminaţi repede în mediile de genul ăsta. Aş numi asta un risc local.

— Atunci, de ce n-a plecat de aici?

— Mafioţii care se ocupă de traficul de droguri au baze pe toată coasta. Poate că se simţea mai în siguranţă într-un port care-i era familiar decât în largul mării sau într-un port necunoscut.

— Ce intenţionaţi să faceţi acum?

— Voi continua să cercetez, răspunse Aurel.

Se uită la ceas.

— De altfel, trebuie să plec la consulat. Adjunctul meu a aflat, cu siguranţă, noutăţi. Iar apoi o să merg la cina Legiunii de onoare.

— Aşadar, mă abandonaţi aici?

Aurel roşi până în vârful urechilor, iar Jocelyne se amuză copios în sinea ei: era atât de uşor să-l tulburi!

8.

Hassan făcuse treabă bună. La îndemnul lui Aurel, vizitase serviciul de afaceri maritime, situat în apropierea portului. Bântuind pe culoarele instituţiei, sfârşise prin a se întâlni cu o altă rudă îndepărtată. În Africa, legăturile de rudenie alcătuiesc o reţea invizibilă, sub decorul de butaforie al instituţiilor oficiale. Un director sus-pus şi un curier pot avea o legătură de rudenie foarte apropiată şi, astfel, îşi pot face reciproc nişte servicii de neimaginat dac-ar fi să te iei doar după poziţiile ierarhice vizibile. Şi invers, doi demnitari în aparenţă egali se pot dovedi separaţi de antagonisme sociale străvechi, unul continuând să-l considere pe celălalt drept vasal sau descendent din sclavi. Hassan, în ciuda poziţiei sale modeste de la ambasadă, aparţinea unei familii nobile din neamul *peul,* ai cărei membri erau foarte solidari. Vărul său, care lucra la Afaceri Maritime fu deopotrivă uimit şi bucuros să-şi întâlnească ruda pe culoarele instituţiei.

Instrucţiunile pe care Aurel i le dăduse colaboratorului său erau să afle cât mai multe despre mişcările navelor din portul de agrement, de la sosirea lui Mayères, cu şase luni în urmă. La întrebările lui Hassan, vărul acestuia îi dezvălui că informaţiile furnizate de porturile din întreaga Guinee erau digitalizate încă din 2008. Toate navele înregistrate în ţară erau notate într-un fişier centralizator, cu proveniența şi destinaţia lor, precum şi datele de intrare şi ieşire. Velierele din portul de agrement făceau obiectul unei clasificări separate în cadrul acestui fişier. Toate aceste informaţii nu aveau nimic secret, iar vărul său îi imprimase lui Hassan o copie a fişierului, pe care el o luase cu sine, încântat de reuşită.

Trecerea lui Aurel pe la consulat se dovedi fructuoasă şi din alt punct de vedere. În afara preţioasei liste aduse de Hassan, obţinu de la comisarul Dupertuis câteva informaţii interesante. Analiza proiectilelor dovedise că glontele tras asupra poliţistului de către Lamine şi cel care îl ucisese pe Mayères erau diferite. Cel de-al doilea proiectil avea calibrul de 9 mm, clasic, în vreme ce proiectilul pornit din arma utilizată de către golan părea să provină dintr-o armă destul de veche şi relativ rară, probabil un pistolet aflat în dotarea trupelor franceze în timpul războiului din Algeria.

În opinia lui Aurel, această informaţie venea să confirme spusele lui Mame Fatim. Lamine găsise arma în seiful lui Mayères, împreună cu câteva cartuşe. N-ar fi avut niciun motiv să ia pistoletul, dacă ar fi avut asupra lui arma cu care fusese asasinat francezul, un revolver modern de calibrul 9 mm, mult mai uşor de mânuit.

În ceea ce priveşte autopsia, raportul legistului consemna faptul că Mayères ingerase un somnifer puternic în seara aceea, dar într-o doză perfect normală. Ora morţii era dificil de precizat cu exactitate şi nu era de natură să aducă vreo informaţie concludentă.

Aurel îşi notă mental toate informaţiile pe care le aflase, fără ca în conversaţia neoficială avută cu comisarul Dupertuis să aibă aerul că îi păsa prea mult. Poliţistul era într-o dispoziţie excelentă. Primise veşti din Franţa, unde fiul său se afla la studii. Acesta îşi luase cu brio toate examenele şi îşi anunţase tatăl că intenţiona să intre, la rândul său, în poliţie.

— Ştii, Aurel, dintotdeauna m-am gândit că-mi seamănă foarte mult.

Cu un atare recrut, lumea interlopă avea de ce să se teamă.

— Ne vedem la ceremonia de la asociaţia Ordinului de Merit, în curând, da? întrebă Aurel, cu o nuanţă de respect în glas.

Dupertuis era mândrul posesor al gradului de ofiţer al Legiunii de Onoare. Acest fapt îl situa cu mult deasupra celorlalţi membri care se străduiseră să obţină Ordinul de Merit sau, în cel mai bun caz, panglica roşie de cavaleri ai Legiunii de Onoare.

— Mă calcă pe nervi Marcelly, cu asociaţia lui cu tot. Şi-apoi, dacă vin la reuniune, o să-mi sară toţi în cap să le spun cum stăm cu investigaţia. Aşa că prefer să rămân aici, să lucrez. Tu ai de gând să treci pe acolo?

Întrebarea comisarului era însoţită de un dram de indignare în glas. Nu-şi amintea ca Aurel să fi fost distins cu vreuna dintre decoraţii. Oricâtă prietenie ar fi nutrit pentru el, nu reuşea să nu-şi spună că viceconsulul nu era demn să participe la ceremonie.

— Marcelly mi-a cerut personal să reprezint consulatul. N-am de ales, trebuie să fac act de prezenţă. Dar n-am de gând să stau prea mult.

— În cazul ăsta, să-mi povesteşti cum a fost. Distracţie plăcută cu gaşca de papiţoi.

Aurel plecă, chicotind. Ieşi din încăpere aproape mergând cu spatele. Ştia că Dupertuis adora să-l vadă umilindu-se astfel.

*

Clădirea colonială cunoscută sub numele de Vechiul Cerc fusese construită cu simţul pentru confort şi măreţie cultivat de militari la finele secolului al XIX-lea. La vremea edificării sale, clădirea fusese probabil înconjurată de terenuri virane şi, ici-colo, de vreo cocioabă. Eleganta colonadă a faţadei, dominând incontestabil împrejurimile mizere, fusese concepută cu scopul de a simboliza autoritatea Franţei şi belşugul pe care promitea să-l aducă în aceste ţinuturi primitive.

Din nefericire pentru arhitecţii săi, vremea romanilor trecuse demult şi monumentul îmbătrânea urât. Coloanele erau tencuite cu ciment fisurat, picturile de pe faţadă se cojeau, iar de pe frontispiciu se desprinseseră bucăţi mari din stucatură. Clădirea îşi pierduse, în bună măsură, aura de măreţie. Acum slujea doar drept sală de banchete şi reuniuni pentru diverse organizaţii. Întâlnirile aveau loc, în marea lor majoritate, după lăsarea întunericului, iar la lumina slabă a lămpilor electrice clădirea îşi recăpăta un dram de solemnitate. Nostalgicii epocii coloniale aveau astfel ocazia să respire parfumul gloriei trecute.

Atunci când Aurel îşi făcu apariţia, aperitivele fuseseră deja servite. Militari în retragere, diverşi albi care rămăseseră pe loc după decolonizare, pensionari refugiaţi din calea fiscului şi cupluri mixte se amestecau pe terasă, ţinând în mâini pahare cu vin spumant rozé. De jur-împrejurul Cercului, oraşul crescuse, reducând spaţiul odinioară larg din preajma bătrânului edificiu. Odinioară, de pe terasă se putea vedea marea şi îţi puteai imagina că dincolo de valurile oceanului, dincolo de orizont, se aflau coastele înspumate ale Franţei. Acum, la cinci metri distanţă se afla un zid, care nu reuşea să blocheze însă mirosurile de prăjeală care urcau din stradă.

Aurel nu cunoştea prea multă lume dintre cei prezenţi. Dacă apariţia sa atrăsese privirile mai multor oameni, acest lucru se datora coroanei de plete creţe care îi înconjura creştetul pleşuv şi care, acum, după mai multe nopţi nedormite, explodase dându-i lui Aurel înfăţişarea unui nebun scăpat în libertate. Realiză care era problema atunci când trecu prin dreptul unei oglinzi şi încercă să o remedieze trecându-şi degetele prin coama rebelă. Schimbă câteva cuvinte cu un medic militar pensionar pe nume Poubeau. Ce căuta acesta în Guineea? Nimeni n-ar fi putut s-o spună, iar Aurel nici nu simţea nevoia să afle. Avusese de-a face cu el din cauza unei unghii încarnate care trebuia incizată. Doctorul Poubeau nu-şi mai practica meseria, dar îşi păstrase instrumentarul cu care mai făcea din când în când câte un serviciu membrilor comunităţii franceze care nu voiau să aibă de-a face cu sistemul de sănătate guineez.

Ajungând cu întârziere, Aurel sperase că avea să scape de discursuri. Din nefericire, tocmai când intrase în sală, Marcelly ceru să se facă linişte şi puse mâna pe un microfon prost reglat, care-l aşteptase pregătit într-un colţ al terasei.

Timp de un sfert de oră lung peste măsură, acesta se dedică unui discurs liric şi patriotic în memoria defunctului Mayères, presărat cu formule înflorite. Nu era mare lucru de reţinut din discursul-omagiu, în afara faptului că Mayères se apropiase de societate încă din urmă cu şase luni, imediat după sosire, şi că îi încântase pe membrii organizaţiei cu o strălucitoare conferinţă pe tema realităţii militare a războiului din Algeria. Marcelly reţinuse că răposatul apăra o teză foarte dragă foştilor colonişti: războiul fusese pierdut din pricina trădării intelectualilor şi a ticăloşiei generalului de Gaulle. Acesta afirma că armata, dacă ar fi fost bine susţinută şi ar fi avut destul timp la dispoziţie, ar fi sfârşit prin a înăbuşi rebeliunea, păstrând Algeria în zona de influenţă a Franţei.

Pentru marea majoritate a celor prezenţi, această opinie se alinia unor convingeri politice bine înrădăcinate. Arborau zâmbete aprobatoare. Aurel îşi spuse că la mijloc era, cu siguranţă, o neînţelegere. Apărând armata franceză din Algeria, Mayères omagia eroismul inutil al fratelui său. Asta nu însemna că fusese convins de necesitatea acelui război. Desigur, susţinuse şi el că victoria era posibilă, dar considera, oare, că aceasta ar fi fost şi de dorit? Cum oare ar fi putut fi Mayères, patron şi om de stânga, de acord cu nostalgicii coloniilor şi ai Algeriei franceze? E adevărat că în mintea oricui pot apărea contradicţii de natură ideologică, căci fiinţa umană e o sumă de ambiguităţi. Dar întrebarea privind ideile politice ale defunctului rămânea, totuşi, deschisă.

Pierzând firul discursului, Aurel începu să-i observe pe cei din public. Încerca să şi-l imagineze pe Mayères printre aceşti oameni şi nu reuşea să se descotorosească de un anumit sentiment de inadecvare. Poate că se înşela în privinţa personajului, dar crezuse că descoperă în el o anumită sinceritate, o formă de altruism şi, prin urmare, un soi de nebunie care nu cadrau cu morga burgheză a tuturor notabilităţilor strânse aici. Ce căutase oare Mayères printre toţi ăştia?

Discursul lui Marcelly luă sfârşit, iar publicul începu să se retragă spre interiorul Cercului, unde fusese pregătit un bufet. Aurel făcu semn unuia dintre chelnerii pe care-i cunoştea şi încercă să negocieze, cerând un pahar de vin alb în loc de spumant. Apoi aşteptă pe terasă sosirea comenzii.

Doar câţiva fumători mai rămăseseră pe terasă. Unul dintre ei, rezemat de o coloană, îl recunoscu pe Aurel şi îi făcu un semn. Aurel se apropie. Era unul dintre funcţionarii care conduceau serviciul vamal al ambasadei. Avea în subordine o mică unitate compusă din doi francezi şi un stagiar guineez. Consulatul avea uneori treabă cu el pentru tot felul de chestiuni legate de împrumuturi. Dar ceea ce se ştia despre el era că în principal făcea trafic de droguri.

— E atât de trist, nu-i aşa? spuse bărbatul.

Era destul de scund, iar părul îl avea des şi negru, în ciuda faptului că depăşise, în mod cert, pragul celor şaizeci de ani. Avea ochi cenuşii, prizonieri în adâncul orbitelor întunecate, şi buzele strânse ale celor care duc lungi bătălii tăcute sau, poate, sunt permanent hăituiţi. Aurel nu reuşea să-şi amintească cum se numea.

— Da, răspunse Aurel într-un târziu. Îl cunoşteaţi bine pe acest Mayères?

— Destul de bine.

— Faceţi parte din Cerc?

— Vin în mod regulat aici, în ultima vreme. Nu e un oraş cu prea multe distracţii.

Aurel n-ar fi ales cuvântul „distracţii” pentru a califica activităţile Cercului. Dar, desigur, „fiecare cu plăcerile lui” rămânea zicala potrivită în acest caz.

— Faceţi parte, într-o oarecare măsură, din poliţie, spuse mieros Aurel. Ce părere aveţi, cine ar fi putut să îl ucidă?

Vameşul trase adânc din ţigară şi păru să reflecteze.

— Nu ştiu nimic şi, oricum, nu-s poliţist. Dar se spune că avea o grămadă de bani cu el. Nu-i cel mai prudent lucru, atunci când stai într-un loc cum e portul de agrement.

În timp ce vameşul pronunţa această frază, Aurel îşi aminti: „Cortegiani!” Acesta era numele pe care căutase să şi-l amintească. Vameşul se numea Cortegiani.

— Aşa e. Sunteţi unul dintre cei care trebuie să ştie cât de cât ce se petrece în port. Am auzit că ar fi un soi de placă turnantă pentru traficanţii de droguri.

Cortegiani îşi strivi ţigara pe jos. Aurel se temu vreme de-o clipă că interlocutorul său avea să evadeze în direcţia bufetului. Acesta însă îşi aprinse aproape imediat o nouă ţigară, deşi fumatul era interzis în interiorul clădirii, o interdicţie încă rară în Guineea, dar care le dădea membrilor Cercului senzaţia că se aflau pe teritoriu francez.

Două fotolii din răchită albă se aflau la capătul terasei.

— Bem ceva aici? întrebă vameşul, făcând semn unui chelner.

Atunci când Aurel pomenise de portul de agrement, vameşul îi aruncase o privire bănuitoare. Dar fusese probabil un gest reflex, o deformaţie profesională. Aurel presimţea că, dincolo de aparenţa de sălbăticie, omul era doar un singuratic cu chef de vorbă.

— Da, e adevărat, rosti Cortegiani.

Vameşul aparţinea categoriei de interlocutori cu digestie lentă. Răspunsese fără nicio tranziţie la întrebarea pe care i-o adresase Aurel înainte să se fi instalat la capătul terasei.

— Ce e curios, spuse Aurel, încercând să-l tragă de limbă, e că nu prea s-a auzit de capturi de droguri pe-aici.

Vameşul trase îndelung din ţigară, iar Aurel aşteptă zadarnic să-l vadă expirând fumul.

— Guineezii sunt cu curul în două luntri, spuse el într-un târziu.

— Da?

Chelnerul le adusese două pahare pline. Vameşul îşi potoli setea înainte să-şi continue ideea.

— Ne lasă să ne facem treaba câtă vreme nu-i arestăm pe traficanţi pe teritoriul lor. Se poate spune că au şi pâinea, şi cuţitul.

— Ce înţelegeţi prin „a vă face treaba”?

O nouă privire întunecată din partea lui Cortegiani îl făcu pe Aurel să se teamă că poate fusese prea direct în exprimare. Vameşul trase din nou îndelung din ţigară.

— Vămile fac tot, anunţă el cu mândrie.

Ţinea ţigara între degetul mare şi arătător, ca şi cum ar fi fost un parazit pe care tocmai îl prinsese.

— Poliţia, serviciile secrete, jandarmeria – toţi se laudă că luptă împotriva drogurilor. E fals.

Cele două degete striviră complet filtrul ţigării, pe care o duse apoi la buze ca să tragă ultimul fum.

— Vămile fac tot, repetă el, întărindu-şi spusele de mai devreme.

Aurel se gândi că, poate, individul uitase ultima lui întrebare şi se pregătea să o reformuleze, când vameşul vorbi, făcându-l să tresară.

— Vreţi să ştiţi în ce constă treaba noastră? Ei bine, sunt destule pe care trebuie să le facem. Multe. Nu ştiu câtă treabă aveţi voi acolo la consulat, dar serviciul meu e veşnic aglomerat. Noi n-avem nici weekenduri, nici vacanţe. Momentele de destindere ca acesta sunt rare. Foarte rare.

Pentru Aurel, conversaţia chinuită era orice, numai destindere nu... Putea, însă, să înţeleagă că acest Cortegiani avea puţine ocazii în care să-şi permită să vorbească liber şi să se pună în valoare. Descoperise în Aurel interlocutorul ideal. Era suficient de neştiutor în privinţa subiectului şi, în egală măsură, era el însuşi funcţionar al ambasadei, ceea ce îi permitea să lase deoparte prudenţa impusă în mod normal de păstrarea secretului profesional.

— Nu scăpaţi din vedere faptul că noi trebuie să luptăm pe toate fronturile: cel terestru, cel aerian, cel maritim. Ticăloşii ăştia nu ştiu ce să mai inventeze ca să-şi treacă marfa peste graniţe.

Îşi golise paharul cu mult înaintea lui Aurel, deşi nici el nu era deloc leneş la acest capitol. Chelnerul, care-l cunoştea probabil pe vameş, se grăbi să-i aducă un pahar plin şi un bol cu arahide.

— Ca să vorbim numai de graniţa dinspre mare... Trebuie să strângem informaţii despre încărcătura navelor, să ţinem sub observaţie mişcările ambarcaţiunilor suspecte. Asta înseamnă „să ne facem treaba”: să observăm tot ce fac şi ce spun echipajele, să supraveghem transferurile de marfa, să amplasăm balize...

Rostise ultimele cuvinte cu glas scăzut, aproape în şoaptă. Imediat, privirea lui paranoică se aţintise asupra lui Aurel, de parcă acesta ar fi fost vinovat fie şi numai fiindcă îi provocase confidenţele. În acelaşi timp, se simţea din vocea lui că acesta era unul dintre cele mai mari secrete, iar Cortegiani încerca o plăcere aparte în a-l dezvălui.

— Balize? insistă Aurel.

— Da, mici emiţătoare pe care le amplasăm sub coca unei nave şi care ne permit să-i urmărim prin satelit toate mişcările, chiar şi atunci când îşi opresc toată aparatura şi se cred invizibile...

— Şi cum anume se amplasează balizele acestea? întrebă Aurel, făcând cu naivitate ochii mari.

— Cu scafandri, desigur.

— Aveţi scafandri în sistemul vamal?

— He-he!

Odată cu acest chicotit, Cortegiani îşi lansă chiştocul ţigării hăt departe, în grădină. Scoase tacticos un pachet nou, sfâşie atent folia de plastic care îl acoperea şi îl deschise. Contemplă micile cilindre albe aliniate unul lângă altul, părând că nu se poate hotărî pe care să-l aleagă. Apoi îi veni brusc o idee şi întoarse pachetul deschis către Aurel.

— Vedeţi ţigările acestea alăturate? Eu o voi lua pe cea de care am nevoie. Eu sunt cel care decide. Ei bine, sistemul vamal e la fel. Imaginaţi-vă că aveţi aici toate serviciile statului: diferitele ramuri ale poliţiei, agenţiile de informaţii, armata, scafandrii de luptă, forţele speciale, jandarmeria, aviaţia... Noi le utilizăm pe toate în funcţie de necesităţi.

„În funcţie de necesităţi". Ca toţi funcţionarii publici, vameşul adora expresia, dar pentru el nu era doar un artificiu de limbaj, ci însăşi esenţa serviciului pe care îl conducea. Trebuia să i se dea ascultare „în funcţie de necesităţi". Care necesităţi erau imposibil de pus sub semnul întrebării, desigur. Obscurul vameş găsea în această expresie o recompensă pentru toate sacrificiile sale. Umilinţa sa se transforma, „în funcţie de necesităţi", în atotputernicie.

Aurel înţelese că nu-i putea răspunde decât într-un singur fel: cu admiraţie. Era un răspuns pe care îl exersase încă din copilăria petrecută sub stăpânirea lui Ceauşescu, astfel încât ştia exact expresia pe care trebuia să o afişeze. Uimirea, aprobarea, supunerea şi teama erau ingredientele care trebuiau să fie clar perceptibile de către interlocutor, pentru ca acesta să aibă certitudinea propriului triumf absolut.

Acorduri muzicale se făcură auzite din interiorul clădirii, mai puternice atunci când chelnerii deschideau uşa care dădea spre terasă. Marcelly dăduse probabil semnalul convenit, iar bătrânul guineez care servea la bufet strecurase un CD în combina muzicală. În decursul unei reuniuni recente a asociaţiei se hotărâse înlocuirea şansonetelor cântate la acordeon cu muzică rock. Era o muzică mai puţin patriotică, însă dansantă, pentru cei din noile generaţii, cele care avuseseră douăzeci de ani în anii '70.

Cortegiani, care fumase şi băuse fără încetare, era turtit rău. După victoria asupra lui Aurel, căruia îi demonstrase importanţa capitală a misiunii sale invizibile, se închisese din nou în sine şi-şi rumega gândurile.

Aurel se întrebă dacă mai putea oare să-i smulgă vreo informaţie interesantă, dar vameşul nu mai părea să-i audă întrebările.

— Şi care-i treaba lui Mayères în toate astea? L-aţi cunoscut aici, la asociaţie, sau în port?

Publicul ceruse un tango, astfel că ritmul senzual al muzicii latine invadă terasa, afundându-l pe Cortegiani şi mai adânc în melancolia sa.

Deodată, uşile vitrate care dădeau spre terasă se deschiseră larg şi muzica se revărsă în exterior. Chelnerii îndepărtaseră scaunele risipite sub colonadă, iar terasa se transformase într-un ring de dans.

Aurel şi vameşul rămaseră aşezaţi, fiind la margine, dar era limpede că liniştea de care se bucuraseră până acum luase sfârşit şi că, în curând, urmau să fie obligaţi să dea bir cu fugiţii. Aurel se împăcase cu ideea că n-avea să mai scoată nimic de la vameş când acesta se întoarse brusc spre el, cu aceeaşi privire rea în ochi:

— Pe Mayères l-am cunoscut aici, rosti el cu glas scăzut, dar atât de aproape de faţa lui Aurel încât acesta îl auzi cât se poate de limpede. Aici, mă înţelegi? N-are nicio treabă cu portul. M-ai auzit?

Îşi aţinti îndelung privirea asupra consulului, ca şi cum s-ar fi aflat într-un ring de lupte şi-ar fi aşteptat încheierea numărătorii arbitrului pentru a se asigura că adversarul său era knock-out.

Apoi îşi vârî pachetul de ţigări în buzunar şi, mormăind un „Bună seara!" la care nu aşteptă răspuns, se pierdu în întunericul din grădină.

*

Aurel plecă de la Cerc destul de ameţit, deşi nu băuse decât jumătate din cantitatea îngurgitată de către vameş. În astfel de momente regreta cel mai mult că nu se afla în Europa. La Paris, s-ar fi întors acasă pe jos şi plimbarea l-ar fi trezit. Mersul îl ajuta şi să gândească mai limpede, iar el simţea nevoia, mai mult ca oricând, să-şi pună ordine în gânduri. Pofta de plimbare era atât de mare încât decise să pornească pe jos, măcar până în momentul în care avea să întâlnească un taxi liber, deşi instrucţiunile consulare erau să nu iasă niciodată singur după căderea nopţii.

Aurel nu parcursese nicio sută de metri când auzi voci şi reveni pe dată cu picioarele pe pământ.

— Hei, albule, încotro?

— Dă-mi nişte bani, toubab.

— Fiţi atent, domnule, e periculos să vă plimbaţi pe aici. Vă pot ajuta cu ceva?

Dintre ziduri se iviră umbre, păşind pe urmele sale. Doi puştani se apucară să-l tragă de mâneci. Pe măsură ce se îndepărta de Cerc, strada nu mai era luminată. Aurel grăbi pasul. Curios lucru, nu se gândea la sine, ci la Mayères. Şi-l imagina singur pe iaht, în bezna nopţii, cu toţi acei bani în seif. De ce oare alesese acest mod de viaţă? De ce îşi asumase un asemenea risc? Şi ce anume pândea, oare, prin deschizătura cea strâmtă din biroul său?

Deodată, un grup de siluete ameninţătoare se adună undeva în faţă, în lumina unui felinar. Banda îl observa atent pe Aurel, care înainta cu o şleahtă întreagă de cerşetori după el. Pe măsură ce se apropia, începu să

distingă chipurile personajelor care alcătuiau grupul. Erau tineri africani purtând maiouri de baschet şi şepci cu cozoroc lung. Neliniştea îi alungă brusc oricare alte gânduri. I se păru că vede lucind o lamă. Se mai aflase într-o situaţie similară demult, pe când lucra în barurile din Montmartre şi se întorcea pe jos acasă, la Saint-Ouen. Atunci le dăduse agresorilor tot ce avea la el, dar cum aceştia nu se arătaseră mulţumiţi de pradă, îi spărseseră doi dinţi. Aurel îşi duse mâna la buzunar şi-şi pipăi portofelul. Îşi aminti că uitase să treacă pe la bancă şi că nu mai avea acolo decât ceva mărunţiş. Instinctiv, privi în urmă. Cercul era deja departe, iar din direcţia aceea se apropia o pereche de faruri. Se opri, sperând să vadă luminiţa galbenă pe capotă care ar fi indicat că era vorba de un taxi. Însă era o maşină oarecare. Probabil avea să treacă în goană pe lângă el, aşa cum li se recomandase tuturor străinilor în instrucţiunile de la consulat. Aurel se întoarse spre grupul de africani. Aceştia se urniseră din loc şi se îndreptau spre el, în linie, ocupând întreg trotuarul, ca şi cum ar fi vrut să fie siguri că nu o să scape cu fuga. Catolicii au un sfânt pe care îl invocă în situaţiile cu adevărat disperate, iar acum Aurel se străduia să-şi amintească numele acestuia. Asta îl făcea să evite să se gândească la dinţii pe care avea să-i piardă.

Pe neaşteptate, atunci când ajunse în dreptul său, maşina care venea din urmă încetini şi se opri. Geamul portierei coborî şi o voce de bărbat lătră în franceză:

— Urcaţi repede!

Aurel deschise portiera şi se aruncă pe banchetă. În aceeaşi clipă, doi dintre golani, probabil cei mai iuţi, săriră să-l apuce. Acum rămăseseră agăţaţi de caroserie. Şoferul apăsă butonul care bloca uşile din interior. Pe acoperişul maşinii răsunară loviturile de pumn ale atacatorilor. Maşina demară, iar golanii se risipiră din calea ei, pentru a evita să fie loviţi.

— Dumneavoastră?! exclamă Aurel, surprins, văzând faţa şoferului în oglinda retrovizoare.

Era Cortegiani, cu mâinile încleştate pe volan, privind ţintă înainte.

— Vă mulţumesc. Cine ştie cum aş fi sfârşit dacă n-aţi fi ajuns la timp.

Vameşul înălţă din umeri.

— Ce v-a venit să vă întoarceţi pe jos?

— Credeam c-o să găsesc un taxi.

— Aţi avut noroc că m-am rătăcit.

— V-aţi rătăcit?

— La cât sunt de întunecate blestematele astea de uliţe... Adineauri, ieşind de la Cerc, mi-am luat maşina parcată în faţa clădirii şi-am pornit în direcţia greşită. Până la urmă, a trebuit să fac cale întoarsă.

— Spre norocul meu...

— E-n regulă. Unde vreţi să vă las? Eu mă întorc la ambasadă.

— E perfect, eu locuiesc chiar alături.

Ajunseseră pe bulevardele centrale. Cortegiani conducea încet, făcând eforturi serioase pentru a se concentra la drum. Aparent, suporta destul de bine alcoolul, dar reflexele îi erau destul de încetinite şi, din vreme în vreme, mintea părea să-i zboare aiurea. Aurel se temu ca nu cumva să adoarmă. Începu să-i vorbească, pentru a-l ţine treaz. Nu mai putea fi vorba de o conversaţie serioasă, aşa că Aurel se limită la enunţuri simple.

— N-a fost chiar de lepădat vinul alb de la Cerc, nu-i aşa?

— Mie, de fapt, nu-mi place decât whisky-ul.

— Ah, vă înţeleg prea bine, îi replică Aurel, deşi nu suporta băutura cu pricina.

Însă găsise un subiect la care Cortegiani avea multe de spus, ba chiar părea că se pricepe de-adevăratelea. Vameşul se apucă se enumere tot soiul de mărci de single malt de care Aurel n-auzise niciodată. Sonorităţile celtice i se împleticeau pe limbă şi se acordau de minune cu elocinţa-i îngreunată.

Când ajunseră în centru, un camion cu remorcă fu gata să-i izbească într-un sens giratoriu. Emoţia stăvili brusc inspiraţia de sorginte scoţiană a omului de la volan. Ajunseră la destinaţie în tăcere.

Acasă, Aurel porni ţintă spre trusa de medicamente şi înghiţi o aspirină. Aventurile de la întoarcere alungaseră aburii alcoolului, dar îi lăsaseră în urmă o migrenă tenace.

Se dezbrăcă, îşi puse un soi de vestă de lână şi încălţă papucii cu broderie. Intră în bucătărie şi scoase din frigider o jumătate de pui fript şi un borcan de muştar. După ce-şi potoli foamea, luă o sticlă de vin alb de la rece. Gata cu poşirca de la Cerc, spumantul sau apa de foc scoţiană. Revenea la esenţele fundamentale.

9.

Se aşeză la pian şi, timp de o oră, cântă doar Mozart. Pregătirea sa într-ale muzicii clasice lăsa de dorit şi era departe de nivelul unui concertist. Cu toate acestea, Mozart fusese dintotdeauna pentru el soluţia de rezervă, un balsam care-i liniştea toate angoasele, alungându-i urâţenia cotidianului din suflet şi introducându-l în lumea pură a ideilor abstracte. Atunci când închise capacul claviaturii, Aurel se simţea perfect lucid şi gata să ducă la bun sfârşit sarcina pe care şi-o asumase.

După ce adunase atâtea date despre Mayères, venise vremea să asambleze toate piesele, departe de tumultul zilei. Aurel deschise calculatorul şi, cât timp sistemul de operare se punea în funcţiune, scotoci prin sertare şi găsi o cutie cu pioneze. Branşă imprimanta şi tipări din nou portretul victimei, de data asta în culori. Îl fixă cu o pioneză la înălţimea unui stat de om, pe peretele salonului. Se dădu un pas în spate pentru a studia amplasarea, apoi luă o cariocă şi desenă sub fotografie conturul unui corp. Se afla acum faţă în faţă cu Mayères în mărime naturală şi i se putea adresa de la egal la egal.

Apoi aduse documentele pe care le găsise în seiful de pe vas. Printre acestea se afla un plic de plastic transparent care conţinea fotografii. Fără vreun fel de explicaţii, fotografiile înfăţişau persoane sau grupuri de persoane pe care Aurel nu putea să le identifice. Tot în seif găsise şi un teanc de scrisori scrise de mână. Acestea erau de două feluri, legate în două pachete separate.

În cel dintâi se aflau vreo zece file. Despături una. Purta data de 11 februarie 2012. Aurel o descifră cu destulă dificultate. Scriitura era nervoasă, eliptică, iar literele – şchioape. Textul începea cu „Draga mea". Fu nevoit să citească mai multe paragrafe şi să privească semnătura de pe verso înainte să înţeleagă. Această scrisoare, la fel ca restul din pachet, fusese scrisă de Mayères însuşi. Cărei femei îi fuseseră oare adresate? Descifrând conţinutul scrisorilor, întotdeauna scurte dar dense, scrise înghesuit, Aurel se convinse încet-încet de un adevăr evident. Nu erau scrisori de dragoste sau, mai degrabă, dacă la mijloc era dragoste, nu era o iubire carnală între un bărbat şi o femeie. În textul scrisorilor era vorba mai ales de suferinţă, de vină, de viitor şi de copilărie. Deodată, o frază îi limpezi tot: „Mama ta şi cu mine ne-am simţit răniţi de faptul că ai ales să înduri toate acestea fără să ne chemi". „Mama ta şi cu mine"... Scrisorile erau adresate fiicei lor. Din formula de adresare de la începutul unei scrisori, Aurel reţinu că fata se numea Cleo. Toate scrisorile erau încărcate de regrete şi de întrebări privind greşelile comise. Mayères mărturisea că petrecuse prea mult timp muncind şi nu fusese îndeajuns de prezent de-a lungul copilăriei fiicei sale. Restul textelor făceau referire la chestiuni legate de bani. Reieşea că orice relaţie între Cleo şi tatăl ei fusese ruptă, iar singura lor legătură o constituiau veşnicele cereri de bani. Era la fel de clar că aceşti bani alimentau un consum tot mai mare de droguri. Mayères îi răspundea cu dragoste şi îi trimitea sumele solicitate. În felul acesta, însă, iubirea lui se transforma într-un instrument al morţii. Scrisorile făceau referire la internări în spital, accidente, agresiuni, tot atâtea opriri dureroase pe drumul crucii parcurs de tânăra toxicomană. Urmă apoi cea din urmă

scrisoare, aproape incoerentă, imploratoare, scrisă după toate probabilităţile sub imperiul lacrimilor şi, spre sfârşit, ilizibilă. „Răspunde-mi, te implor, răspunde-mi! Am greşit atunci când am refuzat să-ţi dau ce mi-ai cerut. Spune-mi unde te-aş putea întâlni. Răspunde-mi, Cléo! Nu mai păstra tăcerea asta insuportabilă! Te iubesc infinit de mult".

Aurel se şterse la ochi. Apoi privi din nou chipul lui Mayères, descoperind acolo o expresie nouă. Duritatea aparentă a trăsăturilor se datora unei eroziuni lente, sub influenţa chinurilor, a nopţilor nedormite, a veştilor aşteptate zadarnic şi în acelaşi timp cu teamă.

Scrisorile pe care Aurel le ţinea în mână fuseseră probabil recuperate după moartea fetei. Ea lăsa să se înţeleagă că tatăl, în disperare de cauză, încercase fără doar şi poate o altă metodă, arătându-se mai dur şi refuzându-i suma de bani solicitată. Numai Dumnezeu putea şti cum reacţionase tânăra. Cert e că murise şi vina pe care probabil că o resimţise Mayères era strivitoare.

Aurel reveni la teancul de fotografii. Într-una dintre acestea apărea o copilă de cel mult opt ani, îmbrăcată într-o rochiţă cu volănaşe roşii şi un guler cu floricele. Avea părul drept şi ochi negri, uşor asimetrici. Afişa un zâmbet împietrit, forţat, dureros. Aurel îşi imagină cu câtă nostalgie privea tatăl ei această imagine din trecut. Îl transporta, probabil, în momentul în care totul era încă posibil, când sămânţa nefericirii şi a morţii nu încolţise încă. Încercă s-o identifice pe Cléo ajunsă la vârsta maturităţii în vreuna dintre celelalte fotografii. Reuşi doar să-şi închipuie prezenţa ei într-o imagine a unei familii aşezate la o masă, în plin soare. Una dintre femei era Aimée. În faţa ei se afla un cuplu necunoscut şi, la capătul mesei, cu chipul ascuns de o şapcă cu cozoroc şi ochii dincolo de o pereche de ochelari de soare, o fată ţinea un pahar într-o mână şi o ţigară în cealaltă. Probabil era Cléo, venită să îşi viziteze părinţii doar ca să le ceară bani. Scena părea stăpânită de o încordare mută. În ciuda soarelui, a sticlelor de vin şi a veselei provensale, tabloul avea ceva funebru. Aurel se întrebă dacă nu cumva aceasta era ultima imagine pe care Mayères o avea cu fiica sa. Se apropie de peretele pe care fixase portretul lui Mayères şi fixă cele două fotografii la dreapta acestuia.

Scrisorile din cel de-al doilea teanc nu erau la fel de numeroase. Erau scrise foarte citeţ, cu stiloul, cu o cerneală azurie. Fără a fi grafolog, putea să recunoască din prima o scriitură feminină, în simetria caligrafiei era ceva admirabil şi totodată înspăimântător. Simţeai că persoana care scrisese aceste rânduri înainta prin viaţă asemeni stiloului între liniile hârtiei, fără a se lăsa tulburată de nimeni şi nimic, ducându-şi planul la îndeplinire,

urmându-şi obiceiurile şi metodele, fără să permită să-i fie spulberate sau schimbate intenţiile.

Scrisorile erau semnate doar cu un „A”, iar Aurel nu avu nicio îndoială: fuseseră scrise de Aimée.

Erau mesaje reci, lipsite de suflet sau tandreţe, dar impregnate de un respect asemenea celui dintre părţile unui contract reciproc avantajos. În cea mai recentă, Aimée scria: „Am luat notă de proiectul pe care mi l-ai împărtăşit. Nu am niciun fel de obiecţii de formulat. Doar tu poţi judeca cursul pe care intenţionezi să-l dai de-acum înainte existenţei tale. Sunt cu adevărat bucuroasă că am putut ajunge la o înţelegere şi îţi mulţumesc”.

Această formulare a recunoştinţei, seacă şi lipsită de orice alte explicaţii, era singura concesie pe care Aimée părea să o fi făcut sentimentelor. La ce făcea oare aluzie? Care era înţelegerea la care ajunseseră ea şi Mayères? Scrisoarea fusese scrisă cu puţin timp înaintea datei la care velierul părăsise definitiv Franţa. Aurel căută o altă fotografie a lui Aimée, nu găsi niciuna şi, în cele din urmă, o scană pe cea în care femeia se afla alături de fiica ei. Reîncadrând fotografia pe calculator, reuşi să imprime un clişeu în care Aimée se afla în prim plan şi îl fixă pe perete, alături de poza lui Mayères.

O altă fotografie îl înfăţişa pe defunct în compania unor bărbaţi şi femei, probabil angajaţi ai săi. Dincolo de ei putea fi zărită o clădire modernă, fără îndoială sediul companiei. Aurel fixă şi această imagine pe perete. Ultimele două fotografii, cu margini dantelate, erau alb-negru. Una dintre imagini era cea a unui tânăr soldat în picioare, în uniformă şi cu echipamentul complet, cu siguranţă genul de clişeu pe care-l fac ostaşii înainte de plecarea la război. În ultima fotografie, acelaşi soldat, fără chipiu şi cu vestea descheiată, ţinea de mină un puşti în vârstă de vreo zece ani. Era, fără îndoială, Jacques Mayères, împreună cu fratele său Robert, eroul. Copilul plesnea de mândrie, avea nările dilatate şi ochii strălucitori. Părea de-a dreptul electrizat de mâna cea mare pe care o strângea între degetele sale prea scurte. Aurel putea să îşi imagineze descumpănirea pe care o încercase copilul în momentul în care acea mână mare avea să dea drumul mâinii celei mici şi avea să urmeze singurătatea. Urma să se adâncească destul de curând, când copilul va afla că n-o să mai poată strânge niciodată mâna fratelui său, care zăcea undeva sub pământ, fără viaţă, fără voinţă, fără memorie. Aurel prinse şi această poză pe perete. Acum avea în faţă tot ceea ce îi privea pe membrii familiei lui Mayères. Pe internet găsi o fotografie a lui Mame Fatim, publicată de un ziar local. O printă şi pe aceasta şi o lipi pe perete.

Apoi se dădu înapoi. Mayères se afla în mijlocul lumii sale. Toţi ceilalţi erau sateliţi care se roteau în jurul său. Exercitau asupra defunctului influenţe contrare. La o primă vedere, era limpede că forţele se grupau în

perechi opuse. Fratele şi compania. Aurel trase o linie groasă, cu negru, între cele două imagini. Pe de-o parte eroismul, de cealaltă – afacerile. Familia mamei şi cea a tatălui. Aimée şi fiica sa, o altă linie neagră: cuplul ambivalent şi morbid alcătuit dintr-o mamă dominatoare şi o copilă îndrăgostită de tatăl său. Aimée şi Mame Fatim, o altă linie, o altă opoziţie. Fiica şi compania, un cuplu în aparenţă ambiguu, dispariţia celei dintâi determinând vinderea celei din urmă. Aurel găsi şi alte legături posibile. Toate traversau portretul lui Mayères, care semăna de-acum cu un bondar uriaş prins în pânza unui păianjen.

Toate aceste personaje şi legături păreau inextricabile. Era o viaţă întreagă acolo, în acele câteva imagini. Iar într-o viaţă se pot găsi, în măsură diferită, relaţii, opoziţii, contradicţii. Şi totuşi, la un moment dat, una dintre ele căpătase un ascendent asupra celorlalte şi retezase nodul gordian. Un glonte fusese de-ajuns pentru a deznoda toată încrengătura. Dar cine trăsese acel glonte?

Aurel se apropie de pian şi cântă lent, aproape acord cu acord, o sonată de Chopin. Brusc, se ridică de pe scaun, căută pe calculator o imagine a iahtului *Tlemcen,* o imprimă şi o puse pe perete lângă fotografia lui Mayères.

— Iată prima ruptură.

Mayères tăiase toate firele care-l legau de lumea sa ca să plece la bordul acestei ambarcaţiuni.

Aurel se aşeză pe braţul unui fotoliu şi reflectă. Poate că greşise, întreţesând în jurul lui Mayères toate amintirile şi dramele. La urma urmei, acesta venise la Conakry pentru a lăsa totul în urmă. În această afacere nu existau decât o ambarcaţiune într-un port şi un om fără trecut, faţă în faţă cu toţi cei care, pe neaşteptate, îl înconjuraseră şi îl ameninţau.

Era ora două dimineaţa când Aurel porni într-o direcţie nouă. Reflectase adânc la acest om legat de trecut prin multiple fire şi iată că-l descoperea, eliberat. De ce să-l încarce cu toate cele de care fugise? Soluţia nu se găsea, mai degrabă, într-o radicală *tabula rasa*? Un port în Africa; ambarcaţiuni; un bărbat şi averea sa.

Aurel desprinse fotografia iahtului şi o aşeză departe de celelalte clişee. Din toată pânza de păianjen pe care o ţesuse în jurul lui Mayères, doar Mame Fatim era prezentă la faţa locului. Mută, aşadar, fotografia acesteia alături de cea a velierului. Apoi adăugă o siluetă desenată pe o bucată de hârtie, pe care inscripţionă numele lui Lamine. Cine altcineva îşi mai avea locul aici?

Pentru a-şi păstra luciditatea, Aurel avusese grijă să nu bea prea mult. Totuşi, ajungând în acest punct şi constrâns să-şi revizuiască ideile, îşi permise să guste un pic. Luă o sticlă de vin alb, clăti un pahar şi sorbi fără

grabă Chablis-ul uşor maderizat pe care-l găsise în colecţia de vinuri a predecesorului său.

Din moment ce raţionamentul său îi adusese în gând ambarcaţiunile, căută în memoria calculatorului lista obţinută de Hassan.

Era un tabel în Excel, destul de lung, în care figurau numele şi pavilionul tuturor navelor ancorate în portul de agrement în ultimele şase luni, numele membrilor echipajelor şi naţionalitatea acestora, proveniența şi destinaţia navelor şi, în fine, data de intrare şi ieşire din apele teritoriale guineeze.

Parcurgând rapid lista, Aurel observă că activitatea navelor de agrement era destul de redusă. Puteau fi identificate trei tipuri de vizitatori în port: cei care se opreau doar pentru o scurtă escală, pornind mai departe fără întârziere. În general, acestea erau nave care făceau cabotaj de-a lungul coastelor Africii. Opririle lor erau scurte şi nu cereau pregătiri speciale. Altele zăboveau mai mult în port, de la câteva zile la câteva săptămâni. Majoritatea acestora erau veliere care se îndreptau ulterior spre Brazilia, Conakry fiind prima lor oprire africană. Aveau de făcut pregătiri destul de laborioase şi îndelungate în vederea unei traversări transatlantice care avea să dureze mai multe zile. În sfârşit, alte nave, destul de puţin numeroase, se instalau în port pentru mai multe luni, aşa cum făcuse şi Mayères. Aurel observă, studiind caracteristicile echipajelor, că era vorba de pensionari sau, dimpotrivă, de familii cu copii, adesea originare din Olanda sau Scandinavia. Erau, fără-ndoială, nişte de familii care aleseseră acest stil de viaţă nomad şi care zăboveau mai mult timp la Conakry deoarece se simţeau bine aici.

Majoritatea navelor înregistrate erau sub pavilion străin. Mulţi englezi, germani, câţiva italieni şi, din nou, scandinavi şi olandezi. Francezii erau destul de puţini la număr. Aurel studie atent ultima parte a listei: ultimele patru nave înscrise erau cele aflate încă în port, care fuseseră aici şi în momentul crimei. Două dintre ele erau engleze şi veneau din acelaşi port, Dakar. La bord se aflau două cupluri de septuagenari. Se putea presupune că cei patru călătoreau împreună, întrucât sosiseră în aceeaşi zi, cu o lună în urmă. Comisarul confirmase faptul că în noaptea crimei cele două cupluri se aflau într-o excursie într-o rezervaţie naturală situată la şaizeci de kilometri de Conakry. Prezenţa lor fusese consemnată într-un hotel de la marginea rezervaţiei. Cea de-a treia ambarcaţiune naviga sub pavilion maltez. La bord se aflau un cuplu, ambii la treizeci de ani, şi copiii acestora, în vârstă de cinci şi şapte ani. Bărbatul era de naţionalitate americană, iar femeia era originară din Australia. Sosiseră cu puţin timp înaintea lui Mayères. Adesea, genul acesta de familii îşi înscriau copiii la una dintre şcolile din oraş şi rămâneau în port până la finele anului şcolar. După toate aparenţele, era şi cazul acestei familii, căci sosiseră în port în august, chiar înainte de

începerea şcolii. Familia era greu de bănuit fără vreo dovadă. În plus, spaima lui Mayères părea să fie de dată mai recentă, iar cuplul cu copii îi fusese acestuia vecin de la sosirea sa la Conakry şi nu avuseseră niciodată vreun incident. Ultimul velier îi aparţinea unui italian, un singuratic. Avea undeva spre patruzeci de ani. Aurel îl văzuse de departe pe puntea iahtului său. Era un tip arătos, care trăia la bustul gol şi-şi arăta cu mândrie tatuajele de pe umeri. La sosire, în urmă cu cinci zile, indicase drept port de proveniență Lanzarote. Individul părea suspect din mai multe motive. Dacă uciderea lui Mayères fusese pusă la cale de fosta lui soţie, genovezul ar fi putut constitui veriga-lipsă. Probabil îşi făcea veacul pe Coasta de Azur, unde ar fi avut posibilitatea să o întâlnească pe Aimée. De altfel, proveniența fondurilor sale era necunoscută. De unde avusese bani pentru frumoasa sa goeletă? Era foarte posibil să aibă legături cu mafia şi să facă parte dintr-o reţea de traficanţi. Totuşi, italianul dispunea de un alibi pe cât de caraghios, pe-atât de solid: îşi petrecuse noaptea cu fiica ministrului Sănătăţii publice. Acest lucru se întâmplase chiar în apartamentul demnitarului, care era plecat într-o vizită oficială în China. Bâ făcuse o aluzie la această întâmplare atunci când îl întâlnise pe Aurel în biroul comisarului Dupertuis. Între timp, un ziar de scandal aflase de această afacere şi publicase mărturiile mai multor membri ai personalului, care, la rândul lor, îi confirmaseră alibiul. Aurel tindea să nu pună la îndoială această versiune şi nu credea în implicarea unui atare personaj în moartea lui Mayères. În ochii săi, italianul era prea suspect pentru a mai fi şi vinovat. Totuşi, nu trebuia exclusă nicio ipoteză. Aurel desenă o altă siluetă pe o bucată de hârtie şi notă numele italianului: Gian-Carlo. Apoi o afişă pe perete, alături de portretul lui Mame Fatim şi de hârtia care-l reprezenta pe Lamine.

Parcurse din nou lista, de la coadă la cap, studiind ultimele luni. Dacă era adevărat că portul era o placă turnantă a comerţului cu droguri, era necesar ca echipajele să fie implicate. Lăsând la o parte unul sau două personaje dubioase cum era acest Gian-Carlo, toţi ceilalţi păreau oameni cinstiţi. Ceea ce conducea la o întrebare relativ simplă: cine să fie parte într-un astfel de trafic? Dacă s-ar fi pus în locul traficanţilor, devenea evident că ar fi preferat să folosească persoane mai presus de orice bănuială pentru a-şi acoperi urmele. Aurel îşi aminti că citise pe undeva un articol despre un cuplu de bătrânei simpatici, la vreo optzeci de ani, care transportau pe ascuns cocaină cu furgoneta lor...

Privind astfel lucrurile, lumea îşi schimba înfăţişarea şi un abis i se deschidea sub tălpi. Frumoasele veliere aflate la ancoră în port, pe oglinda apei, cu echipajele lor nonşalante şi preocupate doar de plăcerile proprii, căpătau brusc chipul înspăimântător al traficanţilor şi al mafiei. Pe când

trăia în România, Aurel avusese destul timp să se obişnuiască cu acest mariaj permanent între respectabilitate şi crimă. Demnitarii comunişti aveau mereu aerul că-s desprinşi din opera utopică a lui Marx. Dar sub această mască se ascundeau corupţia, minciuna şi violenţa. Ajungând în Occident, îşi îngăduise să creadă că se afla de-acum în ţara adevărului, unde cei răi au înfăţişarea care li se cuvine celor răi, iar oamenii cinstiţi sunt demni de încredere. În sinea sa, ştia că nu e adevărat. Dar îşi dorea să poată crede asta. Mayères, după toate probabilităţile, nu-şi făcuse niciodată astfel de iluzii.

Din curiozitate, Aurel căută pe internet data la care avusese loc ultima captură de droguri din Guineea. Singura afacere care lăsase urme în spaţiul online era interceptarea unui velier de către un avizou[5] francez în apele internaţionale din largul Coastei de Fildeş. Se întâmplase cu vreo patru luni în urmă. Căutând mai aprofundat, află şi numele vasului capturat: *Cork.* La bordul său se aflau două femei de aproximativ şaizeci de ani, văduve, de naţionalitate irlandeză. Una dintre ele fusese profesoară de matematică, iar cealaltă – infirmieră. Se apucaseră de navigat cu câteva luni mai devreme, din pură plăcere. Aurel cercetă lista de la căpitănie. Întorcându-se în timp până la perioada în cauză, descoperi şi iahtul *Cork.* Cele două femei sosiseră într-o marţi şi rămăseseră la Conakry până duminica următoare. Numele lor figurau în tabel, cu toate datele. Cum de fuseseră depistate? Iată cum merg lucrurile: nimeni nu era mai presus de orice bănuială. Demnii pensionari, favorizaţii sorţii care duceau o viaţă de farniente la soare, sfintele familii, toţi, absolut toţi erau potenţiali traficanţi. Nimeni nu putea fi exclus din cercul suspecţilor.

Aurel luă o foaie de hârtie şi desenă familia americano-australiană. Socotea că o eliminase prea devreme din cercul suspecţilor. Fixă foaia de hârtie pe perete. După un moment de reflecţie, adăugă încă o foaie, cu numele celor patru septuagenari englezi. Toată lumea, în acest univers închis, era suspectă. Inclusiv Mayères.

Aurel se pripise să tragă concluzia că banii săi îl scuteau pe defunct de implicarea în astfel de jocuri murdare. Dar, până la urmă, ce ştia el? Cine ar fi putut să-i garanteze că Mayères nu era, la rândul său, implicat în traficul de droguri? Cine ar fi putut să jure că acesta nu avea legături periculoase? Aurel imprimă din nou fotografia lui Mayères şi o plasă alături de imaginea iahtului. Se dădu un pas înapoi şi studie efectul alăturării. Reconstituise tabloul aproape complet al portului de agrement. Lipseau doar Seydou şi patronul său. Îi adăugă şi pe aceştia, apoi se amuză mutând şi rearanjând

[5] Vas de război de tonaj mic şi cu viteză mare. (n. trad.)

foile pe perete, astfel încât să se potrivească cu locurile ocupate în port de fiecare în parte. Adună toate navele într-un colţ şi o plasă pe a lui Mayères singură, în partea opusă a radei. Amplasă clădirea clubului la un capăt al peretelui şi prinse de ea cu o pioneză hârtia cu numele patronului. Îl aşeză pe Seydou pe mal, iar pe Lamine şi Mame Fatim între acesta şi iahtul lui Mayères. Apoi, mulţumit, se servi cu un pahar de vin.

Compusese, aşadar, două tablouri pe perete: Mayères în pânza de păianjen a familiei sale şi Mayères în portul din Conakry. Trase de canapea şi o aşeză mai aproape de perete, faţă-n faţă cu cele două tablouri, apoi se prăvăli pe aceasta. Pentru Aurel, procesul de gândire căpăta uneori, de bunăvoie, forma unei aţipeli. Mulţi dintre şefii sau torţionarii săi se păcăliseră în această privinţă. Îl credeau adormit, în vreme ce el jongla în minte cu tot soiul de gânduri, surprinzându-i apoi cu concluziile sale neaşteptate.

Timpul se scurse. Din când în când, Aurel deschidea ochii, întindea mâna să ia sticla cu vin alb, sorbea din aceasta, apoi se trântea din nou pe perne cu ochii întredeschişi. La un moment dat îl cotropi somnul şi se trezi tresărind violent. Se temea. El, Aurel, se temea? Nu, îşi spuse venindu-şi în fire, nu lui îi era frică, ci lui Mayères. Nu trecuse mult timp de când i se făcuse teamă. De cine îi era teamă? Metoda sa onirică îi permitea să se identifice complet cu personajul. Adora aceste mici reprezentaţii în care el însuşi juca toate rolurile. Sfârşea mereu prin a vedea lumea prin ochii celor în locul cărora năzuia să se pună. Cu ochii răposatului, le vedea pe Aimée şi Cléo şi toată încrengătura vieţii sale anterioare: pericolul nu venea din această direcţie, ci dinspre port. Dar de unde, din partea cui? De mai multe ori se lăsă să alunece în vis, doar pentru a-şi reveni brusc, cu privirea aţintită asupra hărţii micului port. De fiecare dată, neliniştea era prezentă, o simţea vibrând în sine ca pe un pendul, dar fără să se fixeze asupra cuiva anume.

Orele treceau. Întunericul nopţii începea să se risipească şi o geană rozalie se iţea printre frunzele vegetaţiei care-i bloca ferestrele.

Deodată, Aurel sări în picioare, cu un ţipăt. Văzuse! Ştia *ce lipseşte.* Nu hârtiile care purtau numele celor potenţial implicaţi erau esenţiale, ci gaura pe care o conturau toate acestea.

Acum, că înţelesese, întreg mecanismul se răsturnase şi se reordonase în jurul piesei lipsă. Trecutul lui Mayères, faptele şi gesturile făcute de acesta de la sosirea la Conakry, mărturiile unora şi altora, totul se reorganiza. Ca prin minune, acolo unde înainte domneau incoerenţa şi misterul, locul acestora fusese luat de armonie, logică şi adevăr. Aurel era în picioare şi se freca la ochi, nevenindu-i să creadă.

Rămase aşa mai mult timp, încremenit, surprins el însuşi de simplitatea deducţiei sale. Se simţea de parcă şi-ar fi revenit după o febră prelungită. Fu cât pe-aci să iasă din casă fără să mai aştepte vreo clipă, într-atât de clar ştia de-acum ce avea de făcut. Asemeni lui Adam când fusese pedepsit de Creator, deveni conştient de propria nuditate. Se repezi la dulap şi îmbrăcă ce-i veni în mână pe moment: un pantalon vechi de catifea pe care-l purta de obicei duminicile, pe terenul clubului de golf. Îi adăugă un pulover albastru cu gât răsfrânt şi, pe deasupra, o vestă. Instinctiv, îşi puse şi o cravată la gât, apoi răscoli în partea inferioară a dulapului, în căutarea unei perechi de încălţări. Le luă pe cele dintâi pe care le găsi, nişte mocasini bordo, şi se încălţă fără să-şi mai dea osteneala să caute şosete. Îşi luă portofelul şi cheile de pe o servantă şi ieşi în stradă.

Vecinul care locuia la două case distanţă era şofer de taxi. Îl găsi în faţa casei, spălându-şi maşina. Se îndreptă ţintă spre taxi şi, fără vreun cuvânt, se aşeză pe bancheta din spate. Bărbatul nu avusese câtuşi de puţin intenţia să înceapă lucrul atât de devreme şi nici nu sfârşise de clătit clăbucii de pe vechiul Renault. Dar îl cunoştea pe Aurel şi ştia că era greu să discuţi cu acesta. Prin urmare, îşi lăsă găleata în pragul casei şi urcă în maşina de pe care spuma se prelingea din abundenţă. Avea mâinile ude, aşa că mişca volanul cu încheieturile.

— Du-mă în port! rosti Aurel sec.

10.

În zori, oraşul părea invadat de pietoni, pentru că săracii, potrivit unei legi universale de la care Conakry nu făcea excepţie, se trezesc întotdeauna înaintea celor avuţi. Grupuri de bărbaţi şi femei, purtând pe cap saci sau ligheane din plastic, înaintau într-o direcţie sau alta. Printre aceştia se zăreau şcolari în uniforme colorate şi funcţionari în costume europene, cu încălţările pline de praf, dar cu cămăşi albe impecabile. Căldura începea deja să se facă simţită, rotindu-se deasupra lumii ca o pasăre de pradă.

Deocamdată, acest du-te-vino al mulţimii profita de răcoarea umbrei nocturne care nu se evaporase încă întru totul. La un colţ de stradă, soarele se ivise între două clădiri, zugrăvindu-le în nuanţe roşiatice. În mai puţin de o oră, praful şi lumina orbitoare aveau să se înstăpânească, dar deocamdată lupta între umezeala nopţii şi uscăciunea incandescentă a zorilor se purta cu şanse aproape egale.

Poarta de intrare în port se închidea în fiecare seară. Era o precauţie inutilă: zidul de incintă, care avea pretenţia că înconjura grădina, era prăbuşit în mai multe locuri, oferind tot atâtea posibilităţi de intrare în port. Acum, poarta era întredeschisă, iar Aurel pătrunse fără nicio dificultate. Lăsă în stânga clădirea yacht-club-ului, ale cărei ferestre erau acoperite de obloane de lemn. Patronul nu se trezise încă, dormea în fiecare zi până către ora zece. Aurel se îndreptă spre rada portului şi reperă, în extremitatea dreaptă a grădinii, coliba lui Seydou.

Tânărul se trezise deja şi stătea aplecat deasupra unei cratiţe de aluminiu care se încălzea, sprijinită pe doi bolovani, la un foc de lemne ce fumega alene. La vederea lui Aurel, se frecă la ochi, vrând, parcă, se verifice dacă nu cumva încă mai visa. De cum înţelese că diplomatul venea ţintă către el, fu cuprins de panică şi se ridică în picioare. Până în acel moment, Seydou stătuse de vorbă îndeosebi cu Hassan. Sigur, îl văzuse pe Aurel la prima sa vizită, în ziua crimei, şi îl condusese pe iahtul lui Mayères împreună cu Jocelyne. Îi cunoştea reputaţia şi ştia că toţi albii îşi băteau joc de el. Cu toate acestea, apariţia lui la o oră atât de matinală era de natură să îl înspăimânte. Sigur, o parte din vină o purta şi îmbrăcămintea sa, care-i dădea aerul unui nebun. Dar în special privirea sa de fiinţă posedată era de natură să-l sperie pe un tânăr ca Seydou, pentru care spiritele şi capacitatea acestora de a pune stăpânire pe sufletul celor vii constituiau o realitate palpabilă.

— Tu eşti Seydou, nu-i aşa?

— Da.

— Am să-ţi pun câteva întrebări.

La fel ca în cazul lui Hassan, tinereţea interlocutorului său îl determinase instinctiv să-l tutuiască.

— N-aţi vrea să luaţi loc? se grăbi Seydou să-l invite, arătându-i un scăunel de lemn. Tocmai pregăteam cafeaua...

În cultura africană, nimic nu e mai deranjant decât să abordezi direct un subiect. Tradiţia ospitalităţii cere ca oaspetele să fie mai întâi omenit, iar gazda să nu se grăbească să-i afle scopul vizitei. Aurel era însă mai presus de toate aceste consideraţii. Efectul alcoolului nu dispăruse încă şi consulul se afla sub imperiul revelaţiilor sale onirice. În lumea lui, a lua loc şi a face schimb de banalităţi nu erau opţiuni valabile.

— Ai spus că o aduceai la ţărm pe Mame Fatim atunci când pleca de pe iaht pentru a se întâlni cu prietenul ei, Lamine.

— Aşa e, confirmă Seydou.

Regreta acum confesiunile pe care i le făcuse lui Hassan. Aurel avea să trâmbiţeze pretutindeni ceea ce aflase, iar patronul său avea să afle, la rândul său.

— De obicei, ţie îţi revenea sarcina de a o aduce la ţărm. Tot tu erai cel care o aducea înapoi pe iaht, la întoarcere?

Seydou reflectă puţin înainte de a răspunde. Cunoştea răspunsul, desigur, dar încerca să-şi dea seama care dintre variante ar fi avut consecinţe mai grave, în cazul în care ar fi devenit publică.

— Să fiu sincer, depindea de la o zi la alta. Dacă nu se întorcea foarte târziu, venea la mine s-o duc la bord. Dacă nu, o ducea Lamine cu barca.

— Cu barca ta o ducea de fiecare dată?

— Cum adică?

— Dacă tu dormeai, de pildă, foloseau barca ta pentru a ajunge înapoi pe iaht?

— În general, da. Dar, dacă eram cumva plecat cu barca, puteau să ia alta. Aţi văzut că-s multe bărci amarate de-a lungul cheiului.

— Iar barca ta e asta, da?

Aurel arăta către mica iolă legată în dreptul colibei.

— Doar ştiţi, cu asta v-am dus pe iaht...

— Şi o faci să înainteze cu o prăjina? insistă Aurel, care îşi urmărea ideea.

Seydou ridică din umeri, într-atât era de evident răspunsul.

— Cu o vâslă?

— Nu ştiu de ce mă mai întrebaţi, doar vedeţi şi dumneavoastră vâsla.

— Şi nu mai există alta înăuntru?

— Aţi văzut cât e de mică barca? Unde să mai ascund încă o vâslă? Şi la ce mi-ar folosi?

Aurel nu mai asculta răspunsurile. Adulmeca o anumită urmă, ca un copoi de vânătoare. Iar acum tocmai descoperise un prim indiciu: era pe drumul cel bun. Ridică privirea.

— Mame Fatim s-a întors la bordul iahtului într-o barcă cu *două vâsle.*

— De unde ştiţi?

— Muzica, băiete, muzica, răspunse Aurel bătându-l pe umăr pe Seydou Aud muzica, ştii? O aud ca Teresa Berganza în aria îngerilor din *Rigoletto.*

Fredonă câteva măsuri, desenând arabescuri în aer. Apoi, pe neaşteptate, schimbă registrul şi imită vocea lui Mame Fatim.

— *A pus una dintre vâsle în barca noastră şi s-a folosit de cealaltă ca să avanseze încet...*

— A zis ea asta?

— Cum adică, dacă a spus-o? Chiar *ea* a vorbit adineauri!

Aurel o imită din nou pe fată, mieunând şi răsuflând chiar în nasul lui Seydou. Mirosul puternic de alcool îl făcu pe acesta să se dea un pas înapoi.

— Asta înseamnă că au luat altă barcă, concluzionă Seydou.

— Exact. Şi totuşi, barca ta a fost mişcată din loc. Eşti sigur de treaba asta?

— Sunt sigur. Eu acostez întotdeauna în acelaşi sens, invers, dacă vreţi, ca să fiu gata de plecare oricând e nevoie.

— Iar când ai găsit-o nu era în sensul în care o laşi tu.

— Aşa e.

— Şi asta înseamnă că acela care a pus-o la loc nu ştia cum obişnuieşti tu s-o laşi?

— Fără îndoială.

— Sau... continuă Aurel cu un deget ridicat în aer, din ce în ce mai entuziast. Asta ar putea însemna că persoana respectivă era grăbită şi nu avea timp de pierdut cu asemenea manevre.

Seydou îşi spuse în sinea lui că, fără îndoială, sărmanul consul era niţel dus cu sorcova. Îi venea să râdă, văzându-l cum se agita în jurul bărcii, ca un mim. Se întoarse la micul lui foc, scoase capacul de pe ibric şi-şi turnă cafeaua fierbinte într-un pahar din sticlă groasă.

— Sunteţi sigur că nu vreţi o cafea?

Aurel se întoarse spre el şi păru să descopere pentru prima oară coliba şi mica vatră care fumega în faţa acesteia.

— Ba da, e o idee bună, spuse el, apropiindu-se. O cafea caldă n-ar strica.

Zărind un scăunel, se aşeză, ridicându-şi manşetele pantalonilor de catifea.

— Zahăr?

— Niciodată, mulţumesc.

Aurel luă paharul întins de Seydou şi îşi aţinti privirea asupra suprafeţei negre a cafelei în care irizau reflexe uleioase.

— Să trecem la altceva. I-ai spus lui Hassan că te-ai ocupat de o altă ambarcaţiune. Un iaht care a plecat din port spre sfârşitul după-amiezii în preziua crimei.

Asta era piesa care lipsea, gaura din schema fixată-n pioneze pe perete...

— Aş vrea să-mi spui câte ceva despre ambarcaţiunea cu pricina.

— Dacă doriţi...

— La ce oră a plecat, mai exact?

— Aş spune că era în jur de ora cinci. Oricum, înainte de căderea nopţii.

— Mayères era pe puntea velierului său în acel moment?

— Da, l-am văzut.

— Era viu?

— Nu vă bateţi joc de mine, domnule consul...

— Se mişca? Asta voiam să ştiu. A salutat ambarcaţiunea care pleca? Din câte am înţeles, e o practică obişnuită, mai ales în porturile mici, ca acesta.

— Se mişca, bineînţeles. Se plimba pe punte. Nu ştiu dacă a salutat sau nu.

— Unde a fost ancorat velierul ăsta?

— Acolo.

Seydou îi arătă un punct în zona în care erau celelalte ambarcaţiuni aflate în prezent în port.

— Era lângă celelalte, aşadar?

— Nu chiar. Printre ele era şi iahtul domnului Mayères. De fapt, chestia asta mi s-a părut destul de bizară.

— Şi de câtă vreme era acolo?

— De două zile.

— Prin urmare, fusese înregistrat de patronul tău, dar nu şi de cei de la Afacerile Maritime.

— Nu ştiu, dar e posibil să fi fost aşa. Patronul merge la Afacerile Maritime o dată sau de două ori pe lună, ca să depună fişele.

— Ce echipaj avea?

— Erau doi, un bărbat şi o femeie. Sud-africani.

— Albi?

— Cât se poate de albi.

— Ce vârstă aveau?

— În jur de patruzeci, aş zice.

— Şi încotro se îndreptau?

— Plecau spre casă, la Durban, cu mai multe escale pe coastă.

— Îi cunoşteai? Mai fuseseră pe aici?

— Da, poposiseră aici şi la plecare.

— Cu cât timp în urmă?

— N-aş şti să vă spun exact, câteva luni, cred.

— Şi cum se numea nava asta?

— *The Good Hope.*

Aurel sorbi numele, odată cu o înghiţitură zdravănă din cafeaua care începuse să devină călâie. Se strâmbă.

— Ciudat. Nu preferi ceaiul? În general, guineezii preferă ceaiul.

— Patronul îmi dă cafea, mărturisi Seydou, uşor jenat.

Zgârcitul de Ravigot nu se înghesuia să-i dea marfa de calitate.

— Acum o să am nevoie de nişte precizări din partea ta, Seydou. Am să-ţi mai pun câteva întrebări şi apoi te las în pace, promit. Spuneai că ai avut o mulţime de drumuri în ziua crimei. Pe cine ai dus sau adus?

— Mai întâi au fost englezii, care plecau într-un foto-safari. I-am adus pe toţi patru la ţărm, doi câte doi. Mai mult de doi oameni nu încap în bărcuţa mea. Apoi am mai făcut un drum ca să le aduc bagajele la ţărm. Asta a fost la începutul după-amiezii.

— Şi apoi?

— Apoi m-am ocupat de unul dintre puştii familiei de americani. Trebuia să meargă la medic cu mama lui. I-am adus la ţărm, iar când s-au întors, spre seară, i-am dus înapoi pe iaht.

— Pentru cei de pe *Good Hope* n-ai transportat nimic?

— Ba da, între cele două drumuri de care v-am pomenit. Mi-au făcut semn, m-am apropiat să văd ce voiau. Tipul vorbea prost franceza, dar mi-a dat de înţeles că nu-i mai mergea motorul de la barca-anexă. Ştiţi cum sunt marinarii ăştia de duminică, se bazează numai pe motoare. N-ar pune mâna să dea la vâslă nici să-i pici cu ceară!

— De ce aveau nevoie de barcă?

— Voiau să aducă la bord proviziile pe care le cumpăraseră şi care le fuseseră aduse la yacht-club.

— Atât?

— Nu, voiau şi să-l duc pe un amic de-al lor până în oraş.

— E vorba de un amic care se afla la bord?

— Da.

— Când a sosit prietenul ăsta, şi cum?

— Nu mi-au dat detalii. De altfel, v-am spus, vorbeau foarte prost franceza.

— Dar ai totuşi o idee, nu? Cum ajunsese la bord amicul ăsta al lor?

Aurel sorbea din cafea cu înghiţituri mici. Amărala lichidului prea limpede îl trezea mai eficient decât cantitatea infimă de cofeină pe care o conţinea.

— Habar n-am. Poate că barca-anexă le funcţionase mai devreme şi l-au adus chiar ei la bord?

— Dar nu i-ai văzut venind la ţărm, nu-i aşa?

— Nu, dar eu nu stau toată ziua aici, în port. Când e ora mesei merg să-l ajut pe patron la club.

— Oare e posibil să fi venit cu ei, cu velierul?

— Se poate. Nu ştiu, zău.

— Şi cum arăta amicul ăsta? Era şi el sud-african?

— S-ar putea, deşi n-aş crede. Avea o mutră de indian, dar nu un indian din India, ci unul de-ăla din westernuri, ştiţi ce zic?

— Era înalt?

— Nu foarte, dar era solid. Avea umerii uite-aşa de laţi, şi o grămadă de muşchi sub cămaşă...

— Aşadar, l-ai adus la ţărm, iar ei au rămas la bord, corect?

— Da.

— Avea bagaje, vreo valiză?

— Un rucsac mic, care nu părea foarte plin.

— Şi unde s-a dus?

— De unde să ştiu? L-am adus la ţărm, a debarcat şi-a plecat.

Cafeaua se terminase, la fel şi conversaţia lor. Aurel se ridică şi-şi îndreptă vesta.

— Mulţumesc, Seydou.

— Vă rog, domnule consul, v-am spus toate astea, dar dacă patronul...

Tânărul aruncă o privire îngrijorată spre clădirea yacht-clubului, ale cărei obloane erau, din fericire, încă închise.

— Nu te teme. Mi-ai dat informaţii folositoare, dar nu e nevoie ca Ravigot să afle ceva din toate astea.

Cu aceste cuvinte, pronunţate pe un ton demn de Bossuet[6], Aurel urcă spre ieşire, strâmbând din nas: frumoşii săi mocasini se umpluseră de nisip.

*

Taxiul îl lăsă pe Aurel în faţa ambasadei, unde veşmintele şi înfăţişarea lui îşi făcură efectul asupra jandarmilor de la poartă. Pentru a evita privirile lor ironice, îşi puse ochelarii de alpinist, dar acest lucru nu-i fu de prea mare folos.

Pe birou găsi un bilet, lăsat în ajun de Lemenêtrier. Acesta îi scria următoarele:

„Consulul general se întoarce în noaptea asta. Mâine dimineaţă vom avea o şedinţă de lucru. Dacă nu vei putea fi prezent, te rog să-mi pregăteşti o mică sinteză privind cazul Mayères, ştiu că l-ai urmărit îndeaproape".

Aurel mototoli foaia de hârtie şi o aruncă la gunoi. Apoi îşi deschise calculatorul. Portretul lui Mayères apărea în fundalul ecranului, iar Aurel îl privi câteva clipe bune: „M-ai păcălit", murmură el. „Serios, îţi ascunzi foarte bine mişcările. Înţeleg că te-am folosit, dar nu te îngrijora. Se va face dreptate. Şi încă repede".

Deschise un fişier pe calculator şi lista navelor care trecuseră prin portul de agrement i se înfăţişă imediat. Era o formalitate, desigur. La gradul de înţelegere la care ajunsese, intuiţiile sale erau pe cale să devină certitudini. Cu toate acestea, simţi o strângere de inimă când văzu apărând numele *The Good Hope* exact acolo unde se aşteptase să-l găsească. Cu patru luni mai devreme, în acelaşi timp cu iahtul *Cork* şi încărcătura sa de droguri, chiar înainte ca acesta din urmă să fie reţinut în larg de către francezi.

Se uită la ceas: era opt şi jumătate. Putea să o sune pe Jocelyne. Aceasta tocmai îşi lua micul dejun pe terasa hotelului.

---

[6] Jacques-Benigne Bossuet (1627-1704) a fost un episcop, teolog şi orator francez de la curtea regelui Ludovic al XIV-lea. (n. trad.)

— Aveţi o voce ciudată, Aurel. Aţi dormit bine?

— Tocmai asta voiam să vă spun: n-am dormit deloc. Dar n-a fost în zadar, cred că am dezlegat misterul afacerii.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Am înnodat încet-încet toate firele.

— Felicitări! Povestiţi-mi!

— Nu pot. Cu siguranţă, nu la telefon. Un singur lucru vă pot spune: ca să ajungem la asasini, va trebui să aruncăm în aer întregul sistem.

— Fiţi mai explicit, vă rog! Nu înţeleg absolut nimic din ceea ce spuneţi!

— Nu-i nimic. Mai aveţi încredere în mine?

— Mai mult ca niciodată.

— Atunci, pregătiţi-vă să mă ajutaţi în seara asta. Şi fiţi gata de orice!

— Asta sună teribil de provocator!

Aurel se fâstâci, amintindu-şi cu cine stătea de vorbă.

— Nu-i vorba de aşa ceva.

— Ce înţelegeţi prin „aşa ceva”?

Aurel era stânjenit peste măsură.

— Vă rog, încetaţi! gemu el. Sunt cât se poate de serios.

— Iertaţi-mă.

— Vă rog să mă ascultaţi: am să merg să dorm puţin, fiindcă voi avea nevoie să fiu extrem de lucid diseară. Până atunci am să vă rog să nu vă mişcaţi de la hotel; odihniţi-vă şi dumneavoastră. Iar diseară la opt şi jumătate am să vă rog să veniţi acasă la mine.

— Cu plăcere, dar nu ştiu unde locuiţi.

— Trimit maşina să vă ia. Încă un lucru: atunci când veţi intra la mine, să nu vă prezentaţi decât cu prenumele.

— Ce de mistere! Ei bine, puteţi conta pe mine. Somn uşor!

Râse. Un râs proaspăt care îi provocă o strângere de inimă lui Aurel. Şi-o imagină cu părul strâns cu o eşarfă albastră, da, albastră, căci era culoarea care-i venea cel mai bine, în umbra unei pergole, cu faţa luminată de razele soarelui reflectate pe faţa de masă albă, cu chipul îndreptat spre mare...

Instinctiv, închise fişierul primit de la Afacerile Maritime, iar chipul lui Mayères se ivi pe ecran, cu o privire acuzatoare în ochi.

— Iartă-mă, şopti Aurel, sincer ruşinat.

Pentru a se simţi mai în largul său, închise monitorul.

Îi mai rămăsese un singur lucru de făcut înainte de-a pleca la culcare. Miza era importantă. Simţea că se sufocă, dar, neputând să-şi scoată puloverul, îşi scoase cravata. Apoi luă telefonul.

— Alo, Cortegiani? Ai ajuns cu bine aseară? Mulţumesc, încă o dată... Dacă n-ai fi fost tu, golanii ăia... Spune-mi, ţi-am promis că o să mă revanşez... Ei

bine, cred că tocmai s-a ivit ocazia perfectă. Am primit un cadou din Franţa. Un whisky de cea mai bună calitate, vechi de treizeci de ani, dacă poţi să-ţi închipui una ca asta... Treizeci de ani vechime. Ce părere ai? Te aştept diseară la mine acasă...

Interlocutorul ezită înainte să-i răspundă. Trebuia să-şi verifice agenda. Aurel îşi simţea gâtul uscat, ar fi dat orice pentru un pahar cu apă. Aşteptarea se prelungea. Învârtea între degete o ţigară şi, deodată, foiţa se rupse şi tutunul i se revărsă în palmă. Avea senzaţia că urma să se prăvălească peste birou, răpus de oboseală. În sfârşit, la celălalt capăt al firului se auzi din nou un zgomot.

— De acord, spuse vameşul.

— Minunat! Îmi ştii adresa. E cea la care m-ai lăsat aseară. Bun... Te aştept, aşadar, la ora şapte.

Vocea i-o luase razna la ultimele cuvinte, dar celălalt confirmase. Avea să sosească la ora şapte.

Totul era pregătit.

*

Cu câteva angarale de rezolvat pe la birou, cu drumul până acasă şi încercările zadarnice de a-şi regăsi calmul, Aurel nu reuşi să adoarmă decât după unsprezece. Pentru siguranţă, pusese ceasul deşteptător să sune, dar nu fu nevoie de el, în cele din urmă. La ora cinci fără cinci după amiază, se trezi de bunăvoie.

Avea la dispoziţie ceva mai mult de două ore pentru a se pregăti. Era de-ajuns. Mai întâi trebuia să se ocupe de propria persoană, aşa cum făceau gladiatorii şi toreadorii. Făcu un duş prelungit, îşi rase firele răzleţe de barbă, acoperindu-şi toată faţa cu spumă. Se pieptănă şi tăie câteva şuviţe rebele din lateral şi de la spate, cu ajutorul unei oglinjoare. Apoi îşi pili unghiile şi îşi fricţionă întregul corp cu o cremă luată dintr-o cameră de hotel din Italia în timpul ultimului concediu. Veni apoi rândul apartamentului. Cea mai mare problemă o reprezenta peretele pe care-şi construise cele două colaje referitoare la Mayères. Le-ar fi mutat, dar unde să le pună? Trebuia să le aibă la îndemână şi totuşi ascunse, cel puţin într-o primă etapă. În cele din urmă îi veni o idee: luă cuvertura de pe patul din camera de oaspeţi, croită dintr-o ţesătură roşie, groasă, cam şifonată. Semăna cu o cortină de teatru. Agăţată pe perete, avea să ascundă colajele afişate şi, în egală măsură, să confere încăperii un farmec aparte, creând o atmosferă central-europeană. Da, nu era un decor tocmai potrivit la această latitudine, dar se potrivea cu Aurel-personajul, mai ales în acea seară. Apoi veni rândul pianului. Pentru scena care urma să se desfăşoare, era piesa centrală. Aurel îi schimbă poziţia de mai multe ori până când, leoarcă de

sudoare, găsi locul cel mai potrivit: în centrul încăperii, fără niciun obstacol în stânga sau în dreapta, în faţa sau înapoia sa, ceea ce-i permitea maximum de libertate de mişcare. Odată toate aceste aranjamente puse la punct, Aurel se stropi cu parfumul său preferat. Se simţea ca un gladiator care se pregăteşte să intre în arenă pentru o luptă pe viaţă şi pe moarte. Ceea ce intenţiona să facă era atât de nebunesc încât se înrudea cu o sinucidere sau, mai degrabă, cu o sabordare. În acelaşi timp, ştia că avea să fie un bun prilej pentru o distracţie pe cinste, combinată cu un act de justiţie. Pe scurt – tot ce iubea în această viaţă.

Îşi alese cu grijă ţinuta. Avea nevoie de haine închise la culoare (doar era seară!), îndeajuns de sobre şi nu prea (la urma urmei, era acasă!). Dar, mai ales, ţinuta trebuia să nu-i limiteze libertatea de mişcare. Alese aşadar un pantalon de flanel negru, cumpărat la Linz cu câţiva ani în urmă. Pe-atunci tocmai se despărţise de soţia sa şi se îngrăşase mult. N-avusese însă nevoie nici de un an pentru a reveni la greutatea obişnuită. Hainele cumpărate în acea perioadă nu făceau decât să-i amintească de o epocă dureroasă, aşa că se descotorosise de aproape toate, cu excepţia acestui pantalon. Era cam gros pentru climatul de aici, dar asta nu avea importanţă: era larg şi n-avea să-i împiedice mişcările, asta era esenţial. Mai întâi se hotărî să nu poarte vestă, apoi sfârşi prin a alege un sacou albastru închis, pe care avea să-l scoată la sosirea oaspetelui său, îndemnându-l să se facă comod la rândul său. Prin urmare, avea să rămână doar în cămaşă toată seara. Prezenţa Jocelynei îl determină să aleagă cu mai mare atenţie cămaşa. Voia să apară în faţa ei într-o lumină cât mai bună. În cele din urmă, se hotărî asupra unei cămăşi cu jabou şi mâneci bufante. Era aproape o relicvă. O purtase pe vremea când era pianist la un music-hall din Place Blanche. Spectacolul de revistă cu pricina se intitula *Femeiuştile din Versailles.* Dansatorii erau costumaţi în ţinute de epocă şi, pentru ca el să fie în ton cu aceştia, fusese îmbrăcat cu această cămaşă à la Sganarelle. Era o amintire plăcută. I se părea că arată bine în ea şi, în plus, când o îmbrăcase avusese parte de succese. Una dintre fetele din trupă chiar îl invitase la o întâlnire. Cine ştie unde-ar fi ajuns dacă s-ar fi dus la acea întâlnire? Din nefericire, cu o seară înainte, întorcându-se în cămăruţa sa de la etajul şapte, căzuse pe scări. Desigur, băuse un pic cam mult. Era doar vina lui că-şi rupsese mâna. Fusese dat afară de la music-hall şi, din toată acea experienţă, se alesese doar cu cămaşa. Abia dacă îngălbenise puţin, dar ţesătura din care fusese croită era rezistentă şi de excelentă calitate. O îmbrăcă şi se privi în oglindă. Nu mai avea douăzeci de ani, dar cămaşa îi dădea acelaşi aer sentimental şi libertin care, în ochii săi, constituise întreg farmecul secolului al XVIII-lea. Poate că

invitaţilor să-i avea să li se pară o ţinută bizară, dar el era obişnuit să nu ţină cont de convenţii şi să-şi stabilească singur criteriile eleganţei.

Odată toate aceste chestiuni puse la punct, mai rămâneau de rezolvat câteva detalii de mai mică importanţă (deşi, după cum învăţase de la japonezi, „orice fir de păr al leului e leul însuşi"): paharele, sticla de whisky, un bol cu fistic şi două luminări noi pe capacul pianului.

La 18:30, toate erau pregătite. Îşi servi un pahar de Tokay rece, se aşeză pe canapeaua din salon şi aşteptă, repetându-şi în minte rolul.

*

Probabil că aţipise, căci soneria îl făcu să sară în picioare de pe canapea. Aruncă o privire rapidă în jur, pentru a se convinge că nu lipsea nimic, apoi se duse să deschidă.

Era noapte, iar palierul era slab luminat. Cortegiani salută cu un mormăit şi intră. Aurel îl urmă şi insistă ca acesta să-şi scoată haina. După ce o atârnă în debara, împreună cu propriul sacou, reveni la invitatul său şi-l găsi pe acesta examinând curios decorul: cuvertura roşie, luminările de pe pian, sticla de whisky şi cele două pahare aşezate pe o măsuţă în faţa canapelei. Vameşul se întreba, cu siguranţă, ce anume avea să urmeze. Descoperindu-l pe Aurel la lumină, îl măsură din cap până-n picioare. Cu cămaşa sa cu jabou, părul dat pe spate şi mirosul de parfum pe care îl împrăştia, consulul contrasta puternic cu vameşul cel şifonat, abia ieşit de la birou după o zi de muncă.

Cortegiani avea privirea aţintită înainte şi adulmeca zgomotos, ca un taur ce se pregăteşte să atace. Aurel realiză brusc că întreaga regie a întâlnirii ar fi putut fi prost înţeleasă. Se gândise la multe; la toate, sau cel puţin aşa crezuse. Nu prevăzuse, însă, o reacţie precum cea a vameşului.

— O prietenă ni se va alătura foarte curând, rosti el grăbit, dornic să risipească orice interpretare ambiguă a situaţiei.

Din păcate, dacă această informaţie era de natură să-l liniştească întrucâtva pe vameş, ea îi trezi un alt soi de suspiciune.

— O prietenă? Cine e?

Obişnuit să aibă de-a face cu mafioţi, era instruit să recunoască, măcar teoretic, toate şmecheriile de care interlopii sunt în stare pentru a compromite un agent însărcinat să-i distrugă. Se întrebă dacă nu cumva greşise făcându-i confidenţe acestui Aurel. Un excentric ca el ar fi putut fi atras în tot soiul de capcane şi ar fi putut, voit sau nu, să slujească drept instrument al unei provocări.

— E o turistă din Franţa, în trecere prin oraş, preciză Aurel. Nu-ţi face griji, e o femeie pe cât de fermecătoare, pe-atât de discretă.

Cortegiani îi aruncă o privire bănuitoare, dar se mai relaxă. În definitiv, urma să aibă timp să reevalueze situaţia în momentul în care respectiva creatură avea să-şi facă apariţia.

— Nu-i deloc rău la tine.

— Mulţumesc, eşti amabil. Am câteva lucruşoare pe care le port după mine peste tot.

Vameşul făcea acum turul salonului, oprindu-se pentru a studia tablouri şi cărţi.

— Îţi place Klimt? se grăbi Aurel să întrebe.

— Nu prea mă pricep. Dar e drăguţ.

„Drăguţ". Dacă n-ar fi ştiut ce se pregătea, Aurel l-ar fi luat de guler pe bădăranul acesta şi l-ar fi azvârlit afară. Se calmă, spunându-şi în gând: „Toate păcatele vor fi socotite, iar pedeapsa se va abate asupra celor vinovaţi".

— Ei, dar ce facem? Atacăm whisky-ul ăsta sau nu? exclamă el vesel, antrenându-şi vizitatorul spre centrul încăperii.

— Cu plăcere. Ia să vedem... Ah! Un Edradour vechi de treizeci de ani. Cunosc. Bună alegere.

— Ah, habar n-ai.

— Cum să nu! făcu vameşul indignat. Dacă-ţi spun că ştiu? E cea mai mică distilerie din Scoţia. Artizanat, nu alta. Nici nu-mi dau seama cum ai reuşit să faci rost de el.

— Poate că ştii despre Edradour, dar nu l-ai gustat încă pe-al meu! rosti Aurel cu intonaţia idiş a bătrânului rabin care locuia vizavi de el pe când avea doar doisprezece ani.

Luase sticla în mână şi, rânjind vesel, o destupă. Turnă cu generozitate în paharul lui Cortegiani şi i-l întinse.

— Mulţumesc. Dar tu?

— Nu, whisky-ul e pentru tine. Medicul mi-a recomandat mai degrabă vinul alb.

Văzu din nou o umbră bănuitoare în ochii invitatului său. Oare se gândea că e pe cale să fie otrăvit? Pentru a-l determina să-şi înfrângă această ultimă urmă de rezistenţă, Aurel îşi turnă şi sieşi puţin whisky, pe fundul paharului.

— Fie, câteva picături, cât să putem ciocni. Dar restul, pe cinstea mea, e numai pentru tine. Eu am să trec pe vin alb.

Odată recâştigată încrederea vameşului, Aurel conta pe talentul său pentru a-l distra şi a-l face să uite de orice precauţii. Vreme de ani de zile fusese *entertainer* şi ştia cum să acompanieze voia bună, râsul şi agitaţia clienţilor fără să-şi abandoneze nicio clipă luciditatea şi starea melancolică.

Prin urmare, îşi puse la bătaie întregul talent pentru a-l face pe Cortegiani să renunţe la orice reţineri.

— Ei, ce părere ai de whisky-ul meu?

— E o minune.

— Spui asta, dar abia l-ai gustat. Haide, îţi mai pun un pahar.

— Mulţumesc, mulţumesc!

Veni, în sfârşit, şi întrebarea pe care o aştepta:

— Cânţi la pian?

Aurel se felicită pentru ideea de a muta pianul în mijlocul încăperii. Altminteri, cine ştie când şi dacă tălâmbul acesta l-ar fi remarcat.

— Am fost pianist în tinereţe.

— Serios? Ai dat concerte?

— Nu, răspunse Aurel, modest. Am cântat doar prin baruri. Poftim, pune-mă la încercare. Cere-mi să-ţi cânt ceva. Orice bucată. Preferata ta.

— N-am idee... Ia stai puţin.

— Gândeşte-te bine.

Iată că, de-a lungul întâlnirii, vameşul pierduse prostul obicei de a-şi amâna răspunsurile. Purtaseră până acum o conversaţie aproape normală. Cu această întrebare însă, Cortegiani părea să se fi închis din nou în sine. Era nemişcat, absent, cu mintea aiurea.

Aurel, care se agita în jurul pianului, se pregătea să-i sugereze o melodie când, în sfârşit, Cortegiani declară, plin de seriozitate:

— *O Bella Ciao.*

— *O Bella Ciao*?

— Da.

Vameşul îşi plecase privirea, de parcă ar fi făcut ceva ruşinos.

— Bineînţeles, cu mare drag.

Aurel se roti cu taburetul şi începu să cânte. Avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi aminti, dar apoi *O Bella Ciao* inundă încăperea.

Una mattina, mi son svegliato, o Bella Ciao, o bella ciao, o bella ciao ciao ciao ciao...

Vocea lui Aurel era mai joasă decât s-ar fi aşteptat cineva care-i vedea fizicul. Cânta aproape în registrul unui bariton. Era însă un bariton agitat, care ţopăia pe taburet şi îşi întindea gâtul atunci când avea de atins note înalte.

La cea de-a treia strofă, Cortegiani i se alătură:

— *E se io muoio da partigiano, tu mi devi seppellir...* răcnea vameşul.

La încheierea cântecului, bătu din palme, bucuros ca un copil.

— Altceva? întrebă Aurel, în timp ce avea grijă ca paharul vameşului să fie plin.

— Știi *Georgia on My Mind*?

— Dacă o știu?! Spune-mi Ray Charles!

Aurel apucă ochelarii de alpinist de pe o servantă și se așează din nou în fața pianului. Începu să cânte, stând la distanță de claviatură și privind în gol.

Georgia, Georgia,
the whole day through,
just an old sweet song
keeps Georgia on my mind.

Cortegiani avea oarecare probleme să rostească corect versurile în engleză, dar răcnea din tot sufletul la refren. Aurel făcea tot soiul de mutre chinuite, ca și cum ar fi vrut să transmită toată durerea sărmanului cântăreț orb. Se apucă să improvizeze la temă, deformând melodia, încetinind ritmul și asumându-și o voce foarte groasă sau accelerând până la un ritm de jazz îndrăcit. Celălalt bătea din palme și râdea din ce în ce mai sonor. Sticla de whisky se golea văzând cu ochii. Din fericire însă, Aurel era pregătit cu încă două.

Deodată, soneria se făcu auzită.

— Deschizi tu, te rog?

Aurel tocmai se lansase într-o improvizație și nu voia să strice ambianța veselă.

Vameșul se ridică și deschise ușa, iar Jocelyne Mayères își făcu apariția. Purta o pereche de jeanși negri bine mulați, care-i puneau în valoare silueta. Pe tricou, o serie de pietre înstelate semiprețioase alcătuiau conturul unui cap de pisică.

În mod normal, Cortegiani s-ar fi fisticii în fața ei, dar whisky-ul începuse să-și facă efectul într-o oarecare măsură așa că o salută cu o ridicare vagă de mină și schița unui zâmbet neîndemânatic.

— Jocelyne, rosti ea, întinzându-i mina.

— Norbert, veni răspunsul.

„Ia te uită, nici măcar nu-i știam numele mic" se gândi Aurel și, imediat, se apucă să improvizeze pe melodia *Ring my bell.*

Norbert îi deschide ușa frumoasei.

Ring my bell. Da, frumoasei...

— Aurel, văd că ai creat o ambianță foarte veselă, remarcă ea.

— Nu te mai așteptam decât pe tine ca să ne punem pe dans, prietenă dragă. Pune-ți ceva de băut și servește-l te rog și pe Norbert, încă n-a băut mai nimic.

Jocelyne umplu paharul lui Cortegiani iar sieși își turnă vin alb. Se apropie de Aurel, care se dezlănțuise la pian. Se pregătea să-i umple paharul, când

acesta îi făcu semn că nu trebuia. Privirea pe care i-o aruncă Aurel era atât de rece, de calculată şi controlată, în contrast violent cu agitaţia dezordonată pe care o mima, încât ea rămase o clipă blocată. Cu o mişcare a bărbiei, i-l indică pe vameş, care avea paharul în mină şi ţinea măsura cu bătăi molatece din picior. Părea un pic pierdut, cu ochii în gol şi obrajii de buldog atârnându-i.

— Eşti bine, Norbert? întrebă Aurel.

— Da! Doar că... Scuză-mă... unde aş putea... să mă spăl pe mâini?

— La capătul culoarului, pe dreapta, ca peste tot.

Cortegiani se ridică, se clătină de-a lungul coridorului şi dispăru dincolo de uşa băii. Fără să înceteze să cânte, Aurel îi făcu semn Jocelynei să se apropie şi-i şopti la ureche.

— Când se întoarce. Acela va fi momentul. Faceţi exact ce am să vă spun.

11.

Cortegiani revenise şi se aşezase pe canapea. Probabil se stropise cu un pic de apă pe faţă, căci părea mai treaz. Jocelyne îi umpluse paharul şi insistă ca el să-l golească numaidecât.

La pian, Aurel dădea frâu liber entuziasmului. Cânta acum o compoziţie proprie. Muzica era în stilul valsurilor ungureşti, iar versurile n-aveau nici cap, nici coadă.

Vameşul se tolănise pe canapea. Jocelyne se întreba în ce anume se băgase. Venise timpul să treacă la acţiune.

— Cortegiani, tu ştii să cânţi la pian? spuse Aurel.

— Cine, eu?

— Da, da, la pian!

— Nu, mulţumesc, făcu vameşul, scuturând din mină de parcă ar fi refuzat un vânzător ambulant care voia să-i vândă ceva ce nu-şi dorea.

— Ei, haide, sunt sigur că te descurci. E foarte simplu, uite!

Aurel îşi plimba degetele pe claviatura de os, repetând acelaşi acord simplu în mai multe octave.

— Aşază-te aici, lângă mine. O să-ţi arăt cum se face.

— Nu, nu. Mi-e bine aşa, mulţumesc.

— Ba da! Vă rog, domnule Cortegiani, cântaţi-ne ceva! insistă Jocelyne la un semn al lui Aurel.

Vameşul nu se pricepea să reziste rugăminţilor unei femei. Când Jocelyne îl luă de braţ, nu mai găsi putere să se opună. Rânjind, ca să arate că nu lua

deloc în serios această glumă, se ridică şi luă loc pe taburetul mai mare aflat lângă pian, la distanţă de Aurel, pe partea stângă.

— Şi mai departe?

— O să cântăm *Rock around the clock.* O ştii? Sunt sigur că ai dansat pe ea în tinereţe.

Aurel cântă o variantă rapidă a melodiei, cu mâna dreaptă.

— Aha, e-n regulă.

— Tu o să joci rolul basului, o să dictezi ritmul.

Cântă un acord cu mâna stângă, apoi îl repetă, lovind clapele ca şi cum ar fi bătut măsura. Cortegiani ridică din umeri.

— Şi cum vrei să...?

— Pune-ţi mâinile pe claviatură. Amândouă. Aşa. Iar cu degetele loveşti clapele astea două albe şi pe cea neagră.

Cortegiani se lăsă condus, în timp ce Aurel îi aranja degetele.

— Încearcă să le loveşti în ritmul melodiei.

Miracol: accentele de bas din *Rock around the clock* ţâşniră din corzile pianului.

— Continuă! Şi foloseşte şi cealaltă mină. Da! Da!

Pe fondul notelor grave, Aurel cântă melodia, cu degetele mâinii drepte. Acordurile vesele se împletiră cu cele grave şi combinaţia dintre acestea suna... aproape bine. Cortegiani râdea, bucurându-se ca un copil.

— Vezi? Ai văzut? Eşti talentat, bătrâne! Hai, de la capăt!

De data asta, vameşul nu trebui să mai fie convins. Se îndreptă de spate şi-şi aşeză mâinile pe clape. Aurel aruncă o privire spre Jocelyne, iar aceasta încremeni văzându-i răceala din ochi. Apoi, toate se întâmplară într-o clipă.

În momentul în care Cortegiani se aştepta să-l vadă pe Aurel cântând din nou, acesta sări în picioare. Cu o mişcare scurtă, trânti capacul claviaturii, care se prăvăli ca o ghilotină de lemn peste mâinile întinse pe clape ale vameşului. Încă un salt şi Aurel se aşeză, lăsându-şi toată greutatea, pe capacul pianului. Cortegiani urlă.

— Dar... îngăimă Josephine.

— Ştiu ce fac. Nu vă mişcaţi, vă rog.

Chipul lui Aurel se schimbase. Afişând un rânjet diabolic şi cu o sclipire perfect lucidă în ochi, se aplecă spre vameş.

— Te-a sunat în ultima zi?

Durerea fusese atât de puternică, încât îi provocase o scurtă sincopă: Cortegiani, cu mâinile prinse sub capac, se înclinase în faţă, pe cale să leşine. Nemilos, Aurel se săltă şi se lăsă din nou cu toată greutatea pe capac, sporind presiunea maxilarului de lemn ca să-l trezească.

— Ţi-am pus o întrebare! Te-a sunat Mayères în ultima lui zi de viaţă sau nu?

— Mayères?

— Da, Mayères.

— Dă-mi... dă-mi drumul... mâinile mele... Ah! Ah! te implor...

Pe măsură ce starea de amorţeală îi dispărea, durerea revenea, insuportabilă, smulgându-i ţipete oribile.

— Da sau nu?

— Aaah! Mâinile mele...

Ca să-l încurajeze, Aurel se lăsă din nou mai tare pe capac.

— Da... Da... Numai dă-mi drumul. Aaah...

— Ştiai de ce te sună, nu-i aşa?

— Da, ştiam. Oooh! Aaah! Mâinile mele...

— Şi totuşi, nu i-ai răspuns.

— Nu. Aaah!

— Jocelyne, căutaţi-l prin buzunare. Verificaţi dacă nu are cumva o armă şi luaţi-i telefonul.

Auzindu-şi numele, Jocelyne îşi veni în fire. Contempla scena cu groază şi fascinaţie deopotrivă. Totul se întâmplase atât de brusc, pe neaşteptate şi cu o brutalitate care i se părea de-a dreptul ireală.

— Buzunarele, îngăimă ea, încercând să-şi facă curaj. Da, da.

Pipăi cămaşa vameşului pe piept, la subţiori, la spate şi până în talie.

— Nu e înarmat.

— Ia te uită, făcu Aurel, puţin dezamăgit. Aş fi crezut că e. E drept că suntem în afara orelor de serviciu... Dar telefonul?

— Nu-l are la el.

— Vedeţi în haină, e pe cuier, în holul de la intrare.

Jocelyne îi dădu ascultare, căută în buzunarele hainei şi reveni cu un *smartphone* negru, îmbrăcat într-un toc din imitaţie de piele, foarte uzat.

— Parola?

Cortegiani părea că se concentrează asupra durerii pe care o resimţea. Încerca să se mişte cât mai puţin, pentru a-i limita intensitatea. Orice mică deplasare a degetelor prizoniere aducea cu sine suferinţe atroce. Nu mai era nevoie ca Aurel să sară cu fundul pe capac, o simplă mişcare din fese, presând asupra falangelor strivite, îi smulgea prizonierului ţipete cumplite.

— Parola? repetă el.

— Scotch12.

— Ce prostie... Nici măcar n-ai fost în stare să alegi o marcă anume? râse Aurel.

Activă ecranul, apoi introduse parola. Ecranul se umplu de aplicaţii.

— Aşaaa... te-ai descotorosit de mobilul lui Mayères, dar nu ţi-ai închipuit niciodată că cineva ar putea să-ţi verifice *ţie* telefonul... Să vedem lista apelurilor. Curios, dar ăsta e unul dintre lucrurile pe care nimeni nu se gândeşte să-l şteargă. Şi uneori asta e o greşeală... Iată: ziua morţii lui Mayères... maaamă, ce de apeluri! Jocelyne, aveţi numărul lui Jacques? A, nu va fi nevoie, apare în agenda telefonului.

Apoi se întoarse către vameş.

— Bineînţeles, nu era un secret că vă cunoşteaţi, datorită Cercului...

Cortegiani nu mai reacţiona. Jocelyne se întrebă dacă nu cumva excesul de emoţii făcuse să-i cedeze inima.

— Aurel, fiţi atent! Am impresia că nu se simte bine...

— Cine? Prietenul nostru? Ei, haideţi...

Aruncă o privire către faţa vameşului şi constată că, într-adevăr, acesta păli şi înfăţişarea sa era de natură să îngrijoreze.

— Bun, o să-l eliberăm, văd că vi s-a făcut milă de el. Oricum, departe nu poate să ajungă în starea în care e.

Aurel se ridică în picioare, apoi ridică capacul. Cortegiani îşi luă mâinile de pe claviatură. Erau deformate şi învineţite. Partea inferioară a primelor falange ale degetelor de la mâna dreaptă fusese zdrelită de placa de cupru a încuietorii şi sângerau.

Cortegiani îşi ridică mâinile la înălţimea feţei. Făcu ochii mari şi apoi începu să plângă în hohote.

— Acum o să îmi explicaţi ce-a fost asta, spuse Jocelyne, cu privirea aţintită asupra lui Aurel.

— *Amândoi* vă vom explica, îi replică acesta, turnându-şi un pahar cu vin.

Îl goli cu sete, din câteva înghiţituri. De-a lungul întregii operaţiuni, se străduise să rămână cât mai lucid şi, prin urmare, nu băuse nici măcar o picătură. Acum, când punctul de maximă încordare trecuse, îşi putea permite să îşi astâmpere setea. Se trânti într-un fotoliu şi se aşeză picior peste picior. Jocelyne stătea la un capăt al canapelei, încordată. Cortegiani era aşezat pe taburetul de lângă pian, prăbuşit în sine, şi continua să plângă privindu-şi mâinile.

— M-am înşelat în privinţa fratelui dumneavoastră, credeţi-mă. Am crezut că îi era teamă. Mare greşeală! Abia în ultima sa zi de viaţă a simţit spaima şi i-a cerut ajutor talentatului nostru pianist, aici de faţă...

— Nu e cazul să fiţi cinic, Aurel.

— Aveţi dreptate, îmi cer scuze.

Se ridică din fotoliu şi se apropie de Jocelyne.

— Fratele dumneavoastră a fost un erou, doamnă. Sau, în orice caz, îşi dorea să devină un erou. Mi-aţi spus acest lucru, de altfel, iar eu n-am ştiut să vă ascult.

— Eroul a fost fratele nostru mai mare. Nu şi Jacques, din câte l-am cunoscut eu.

— Fiindcă nu a putut să fie erou. Fiindcă a trebuit să preia compania tatălui său. Fiindcă s-a căsătorit cu o femeie care l-a pus la muncă la fel ca pe un bou în jug. Dar chiar şi aceste lucruri n-au fost decât o dovadă a voinţei sale de sacrificiu.

— Sunt conştientă de toate acestea.

— Doar că martiriul său n-a fost de fapt un martiriu. Fratele vostru mai mare a primit un glonte în cap. În schimb, pedeapsa lui Jacques a fost să câştige bani. Mulţi bani. Mereu mai mulţi bani. O astfel de pedeapsă ar putea să potolească năzuinţa unui om ambiţios, dar nu poate satisface dorinţa de eroism.

— În cazul acesta, de ce nu şi-a schimbat viaţa mai devreme? De ce a aşteptat până când a împlinit şaizeci de ani?

— Fără îndoială, ar fi putut să o facă. Dar exista fiica sa. Un alt calvar, un alt soi de sacrificiu. Cum altfel ar putea fi calificată atitudinea lui faţă de ea? Am citit scrisorile pe care i le-a trimis. A fost alături de ea până la capăt. Aş spune că, prin aceasta, s-a comportat ca un erou.

— Fără îndoială.

Aurel ridică un deget, semnalând astfel faptul că avea o obiecţie.

— Dar... Dar lupta aceasta n-a fost a lui, ci a fiicei sale. Poate c-a fost o luptă eroică, dar cea care a murit a fost fiica lui.

— Nu-i nevoie să mori pentru a fi erou.

— Nu, desigur. Însă puneţi-vă în locul lui! A luptat şi n-a izbutit să-şi salveze copila. A acumulat atunci o ură teribilă faţă de toţi cei care i-au răpit-o: cercul ei de prieteni, ceilalţi toxicomani, traficanţii care au aprovizionat-o cu droguri. Mai ales traficanţii. Şi-atunci a decis că venise vremea să poarte o luptă adevărată. La fel ca fratele său. Gata cu aparenţele, gata cu compania, gata cu afacerile şi cu toate celelalte: gata cu luptele prin procură, ascuns în spatele fiicei sale. De data asta, avea să intre în luptă directă el însuşi.

— Unde?

— Tocmai asta era problema. În lumea în care trăise până atunci nu avea cum să găsească o bătălie precum cea pe care, de-acum, şi-o dorea. Din câte ştiu, nu avusese niciodată în anturaj vreun traficant de droguri. Micii delincvenţi care o aprovizionau pe fiica lui i se păreau nişte ţinte nesemnificative... Asta dacă îi cunoscuse vreodată. Trebuia să plece şi să ţintească mai departe şi mai sus. Atunci s-a gândit la iaht.

— Aşadar, nu credeţi ceea ce le-a spus tuturor apropiaţilor săi, că îşi dorea să navigheze, ca să se bucure în sfârşit de viaţă?

— Dumneavoastră aţi înghiţit minciuna asta? Amintiţi-vă, când am fost împreună în port, că v-aţi întrebat cum de-a putut Jacques să suporte existenţa aceasta leneşă. Nu era genul de om care să-şi dorească o existenţă liniştită, un *dolce farniente.* Nu era genul menit să îmbătrânească la umbra cocotierilor.

— Aşadar, în opinia dumneavoastră, a venit aici urmărind un scop precis?

— Nu ştiu. Poate că s-a documentat despre traficul de droguri şi rutele maritime prin care desfăşoară. Poate c-a aflat de reputaţia acestui port de agrement din pură întâmplare, atunci când a ancorat aici. Un lucru e sigur: când a înţeles unde se afla, a rămas pe loc şi-a căutat să se implice. Aşa l-a întâlnit pe acest personaj, aici de faţă.

Cortegiani nu se clintise din loc. Îşi aşezase mâinile strivite pe genunchi. Părea să se fi prăvălit în abisul propriei suferinţe, departe de lumea înconjurătoare, încercând să-şi aline astfel durerile. Aurel îl înghionti.

— Iar el ne va povesti urmarea.

Vameşul tresări şi se strâmbă.

— Fratele dumneavoastră, reluă Aurel, s-a străduit să cunoască tot mai multă lume, încercând să găsească un interlocutor care să-i fie de folos. Dar adunătura de beţivi din port nu-i putea fi de ajutor. Atunci, s-a înscris în asociaţia de la Cerc şi a luat parte la reuniunile acesteia. A găsit aici un club select, din care făceau parte numeroşi militari, poliţişti, foşti spioni.

Apoi, adresându-i-se vameşului:

— El te-a abordat sau tu ai fost cel care l-a reperat?

Cortegiani avu nevoie de un scurt răgaz pentru a înţelege că întrebarea îi fusese adresată.

— Eu am fost.

— Bineînţeles, doar nu era să laşi să-ţi scape o asemenea pleaşcă. Cum s-a întâmplat?

Vameşul se strâmbă din nou, de parcă acest interogatoriu l-ar fi distras de la îndeletnicirea mai importantă a contemplării degetelor strivite.

— Cum s-a întâmplat? răcni Aurel.

— Îi vorbise lui Marcelly despre fiica sa...

— Mai tare!

— Mayères îi povestise lui Marcelly despre moartea fiicei sale.

— Iar bătrânul avocat ţi-a povestit ţie. Presupun că el îţi serveşte adesea drept recrutor, nu?

— Uneori.

— Ca urmare, te-ai apropiat de acest Mayères...

— Mai întâi a fost conferinţa lui despre războiul din Algeria.

— Ai participat la ea?

— Da. Îi străluceau ochii atunci când vorbea despre eroismul armatei, despre fratele său răpus de focul inamic, despre toate astea...

— E-n regulă, am înţeles. Ai avut baftă. Nici măcar nu se poate spune că ţi-ai dat silinţa să-l recrutezi. S-a aruncat singur în gura lupului.

— Exact! se revoltă vameşul. Şi nu văd ce anume mi s-ar putea reproşa...

Această tresărire de orgoliu îl epuizase. Se înmuie, tăcu şi două lacrimi i se prelinseră pe obraji.

— Deocamdată nu ţi-a reproşat nimeni absolut nimic. Te ascultăm. Mai departe?

Cortegiani oftă, depăşit de situaţie. Nu-şi dorea decât un singur lucru: să fie lăsat în pace. Dar era cât se poate de evident că Aurel nu avea nicio intenţie să o facă.

— Mai departe, continuă el, cu o voce scăzută, s-a întâmplat să avem nevoie de cineva care să ţină sub observaţie ambarcaţiunile din portul de agrement.

— Dar Ravigot, patronul de la yacht-club, nu lucrează pentru tine?

— Ba da, dar de pe terasa lui nu se poate vedea întreaga radă a portului. În plus, noaptea, el se îmbată şi doarme buştean.

— În vreme ce Mayères era un soldat credincios, nu? Tu i-ai sugerat să-şi meşterească un hublou minuscul în coca iahtului?

— Da.

— La ce folosea?

— Ca să poată observa toate mişcările care aveau loc în port.

— Avea şi dispozitive optice, camere, microfoane unidirecţionale?

— I-am furnizat tot ce trebuia.

— Putea să observe şi pe timp de noapte?

— I-am furnizat şi un dispozitiv cu infraroşii.

— Curios, n-am găsit nimic de genul ăsta la bord.

— Am strâns toate echipamentele când am urcat la bord, după moartea lui.

— Ca să vezi... Tot tu i-ai luat şi telefonul?

— L-am găsit în spatele unui cufăr, la baza catargului, aşa că...

— Ai făcut ordine la locul de muncă, cum ar veni. Nu-ţi place dezordinea. Înţeleg.

Aurel se ridică, iar Cortegiani tresări, ferindu-se.

— Nu-ţi fie teamă, nu intenţionez să te lovesc, râse Aurel.

Se apropie de cuvertura roşie care acoperea peretele şi o dădu la o parte. Cele două reconstituiri se iviră în plină lumină: Mayères şi păienjenişul familiei sale şi, pe de altă parte, Mayères şi iahtul lui, în portul de agrement.

— Da' ştiu că v-aţi făcut temele...

Jocelyne se ridicase la rândul ei şi, apropiindu-se de perete, se apucă să descifreze hârtiile prinse-n pioneze de către Aurel.

— Un singur lucru aţi uitat, în acest frumos tablou de familie: pe mine.

Aurel se fâstâci şi se făcu roşu ca racul.

— Vă tachinam doar, vă rog, continuaţi!

Revenind la Cortegiani, Aurel îşi recăpătă întreaga stăpânire de sine.

— Aşadar, Mayères a început să lucreze pentru tine, folosind aparatura pe care i-ai dat-o. Din câte îmi pot imagina, îţi dădea rapoarte impecabile, nu?

— Da, lucra bine.

— Iar tu îl încurajai. Având dosarul lui la îndemână, ştiai cum să îi gâdili orgoliul. Îi vorbeai despre fiica lui, despre ticăloşii care inundă Europa cu valuri de cocaină, comandai prin internet cărţi despre războiul din Algeria şi i le împrumutai. Aşa procedează ei, spuse Aurel, adresându-i-se Jocelynei. Aşa îi răsplătesc pe sărmanii fraieri care se luptă în prima linie pentru ei. O mulţime de cuvinte şi niciun sfanţ.

— Dar el nu avea nevoie de bani, avea destui, protestă fără vlagă Cortegiani.

— N-are importanţă dacă avea sau nu bani. Pentru voi, agenţii de felul lui Mayères sunt simple marionete, carne de tun. La sfârşit, ei sunt cei sacrificaţi.

Atunci când ajunsese în Occident, Aurel fusese, pentru o vreme sub aripa DST-ului[7]. Serviciile franceze îi ceruseră să spioneze diaspora românească. Prin urmare, avusese ocazia să le observe metodele. La început, presiunile asupra sa erau moderate. El se distanţase cât mai repede cu putinţă, iar relaţiile cu DST-ul se deterioraseră. Îl şantajaseră cu documente administrative, îl ameninţaseră, fusese pus sub supraveghere. Îl lăsaseră în pace abia după căsătorie, când intrase în diplomaţie.

— Aşa aţi reperat iahtul *Cork*?

— Da.

— Dă-mi mai multe detalii, mă interesează subiectul ăsta.

Cum sângele revenise în venele mâinilor lui Cortegiani, acestea începură să se umfle. Pielea învineţită era netedă şi lucioasă, întinsă din pricina

[7] DST - Direction de la Surveillance du Territoire, serviciul francez de contraspionaj. (n. trad.)

edemului. Parcă purta mănuşi de box. Şi le privea de parcă nu i-ar fi aparţinut.

— Detalii?

Se simţea că, vorbind, depunea un efort serios.

— Da...

— Ei bine, primisem un pont de la americani. Un velier numit *Sea-Breeze* care venea din Azore. La Cartagena, columbienii îi încărcaseră fundul dublu al calei cu cinci sute de kilograme de cocaină. Îi ţineam sub observaţie. Adesea, la sosirea în Africa, marfa e transferată pe alte nave, pentru a i se pierde urma.

Cortegiani vorbea lent, de parcă şi-ar fi smuls fiecare cuvânt cu cleştele. Dar de fiecare dată când ezita să mai continue, Aurel îl săgeta cu o privire ameninţătoare şi, de frică, vameşul îşi relua confesiunea.

— Transferul ăsta are loc foarte rar în larg, fiindcă acolo sunt mai uşor reperabili şi riscul de a fi prinşi creşte. Preferă să acţioneze în vreun port, la adăpostul întunericului. De data asta au ales portul din Conakry, care e un loc îndeajuns de discret.

— Aşadar, drogurile de pe *Sea-Breeze* au fost transferate pe *Cork*?

— Da.

— Iar Mayères a văzut şi fotografiat totul.

— Da.

— Şi?

— Şi mai departe ştiţi ce s-a întâmplat.

— Da, dar aş prefera să ne spui tu.

— Am amplasat o baliză sub carena iahtului *Cork* şi, când a ajuns în apele internaţionale, l-am interceptat şi i-am confiscat toată marfa.

Vameşul îşi încheie propoziţia cu un oftat, de parcă aceste ultime cuvinte l-ar fi stors de cele din urmă puteri. Jocelynei i se făcu milă de el, dar Aurel părea de neoprit.

— Dar iahtul *Cork* nu naviga singur, enunţă el.

Se întoarse către Jocelyne, căci acesteia i se cuveneau explicaţiile.

— Traficanţii sunt prudenţi. Nu îşi asumă riscul de-a lăsa pe mâna oricui marfa şi nici nu vor să le lase curierilor lor ocazia să se facă nevăzuţi. Întotdeauna mai au o ambarcaţiune sau două care urmăresc de la distanţă nava curierilor. Aparent, acestea nu au nicio legătură cu nava pe care o supraveghează. Călătoresc separat, iar echipajele lor nu comunică. De multe ori, nava supravegheată habar nu are cine îi e „îngerul păzitor".

— Nu ştiam.

— Dumneavoastră nu ştiaţi, dar el da. Nu-i aşa, Cortegiani?

— Da.

— Jacques, fratele dumneavoastră, nu ştia nici el, după toate probabilităţile. Dar, cum era un individ metodic, a descoperit tot, nu-i aşa?

— Ba da.

— Mai povesteşte-ne.

Vameşul scoase un geamăt.

— Nu-i mai nimic de zis. A spus că găsise o sumedenie de mici indicii care îl determinau să creadă că exista o legătură.

— O legătură între *Cork* şi un velier sud-african numit... ei? Numit...?

— *Good Hope.*

— Aşa, vezi că se poate? spuse Aurel, bătându-l pe umăr.

Gestul îi smulse o grimasă, căci întreg braţul îi era inflamat, nu doar degetele.

— Am să vă rezum ce a mai rămas din poveste, dragă Jocelyne, ca să înţelegeţi unde vreau să ajung. Prin confiscarea încărcăturii de pe *Cork,* traficanţii primiseră o lovitură puternică. Şi-au făcut propriile cercetări pentru a înţelege cine şi când le-a dat de gol operaţiunea. Şi n-au avut mult de aşteptat: nu ştiu cum, dar au aflat că *Tlemcen* şi singuraticul ei căpitan erau răspunzători de cele întâmplate.

— Şi au decis să-l elimine...

— Nu doar să-l elimine, ci să facă de aşa manieră încât oricui să îi piară pofta să îl imite vreodată. O moarte suficient de spectaculoasă avea să slujească drept exemplu perfect.

— Şi astfel se explică ideea catargului.

— Exact.

Jacqueline şi Aurel îşi îndreptară privirea spre perete, privind fotografia lui Mayères.

— Bietul Jacques, oftă sora victimei.

Părea că abia acum înţelesese că fratele ei era mort, după ce fusese tratat cu atâta cruzime şi batjocorit.

— A înţeles din timp ce urma să i se întâmple...

— Adică a ştiut că urma să fie ucis?

Aurel făcu un soi de reverenţă în direcţia vameşului.

— Acesta a fost momentul în care amicul nostru şi-a dovedit mărinimia. Nu-i aşa, Cortegiani?

Apoi se întoarse către Jocelyne:

— Da, Jacques Mayères a înţeles perfect ce se petrecea. Atunci când a văzut *Good Hope* intrând în portul de agrement, a avut imediat o viziune a ceea ce avea să urmeze.

— Dar *Good Hope* ar fi putut să se afle în trecere, pur şi simplu, obiectă Jocelyne.

— Se putea, desigur. Aveţi dreptate. Dar, încă de la sosirea iahtului, Mayères a înţeles că nu era o întâmplare. În primul rând, *The Good Hope* venise singur. Nu însoţea o altă navă, toate cele aflate în rada portului din Conakry se aflau aici de mai multă vreme. Nu puteau fi motive tehnice la mijloc. Nava venea de la Dakar, deci relativ aproape. Nu avea nevoie nici de provizii, nici de apă, nici de carburant. Şi apoi, priviţi planul portului...

Se apropie de perete.

— Aici aveţi toate navele aflate la ancoră grupate, iar dincolo vasul lui Mayères. *Good Hope* nu s-a dus la ancoră lângă grupul format din celelalte nave, ci a ancorat aici, lângă *Tlemcen.* Însăşi poziţia avea ceva sfidător.

Aurel se retrase un pas, pentru a examina schema trasată pe perete. O contemplă îndelung, cu capul înclinat într-o parte şi un pahar de vin în mână, ca un amator de artă la un vernisaj.

— Mai presus de orice, însă, cunoştea echipajul: îi observase destul la prima lor trecere pe aici. Îi spionase, îi fotografiase, poate chiar îi ascultase, căci prietenul nostru îl dotase cu un microfon special. Ştia că erau doar două persoane în echipaj, doi sud-africani. Ei se înscriseseră în registrul căpităniei la prima trecere pe aici.

— Şi echipajul se schimbase acum?

— Nu. Dar nu mai erau singuri, exista un al treilea. Şi tocmai prezenţa acestuia îl îngrijora.

— De ce?

— Fiindcă nu se potrivea cu aspectul obişnuit al iahtului *Good Hope.* Cei implicaţi în traficul de droguri sunt de două feluri, iar prietenii noştri, vameşii, ştiu acest lucru. Pe de o parte sunt mafioţii, interlopii cei mari, clanurile columbiene, cei mai daţi dracului dintre traficanţi. Ei stau ascunşi şi trag sforile, nimeni nu-i vede niciodată la faţă. Pe de altă parte, sunt cei folosiţi pentru transportul mărfii, neînsemnaţii. Echipajul de pe *Good Hope* era din această a doua categorie: un cuplu curăţel, care naviga în cabotaj în jurul Africii pentru a-şi sărbători luna de miere.

— Şi cel de-al treilea?

— Tocmai, acesta aparţinea celeilalte categorii, venea din lumea violentă care rămâne de obicei ascunsă. Numai că, de data asta, individul nu făcea vreun transport, ci avea altă misiune.

Aurel sorbi îndelung din vinul alb.

— Altul era scopul său, într-adevăr, adăugă el, strâmbându-se, căci vinul se încălzise. Venise pentru o execuţie.

— Ei, haideţi, fiţi mai clar. Cine era cel de-al treilea individ?

— Nu pot să afirm nimic cu exactitate. Toate indiciile spun că era un ucigaş trimis anume de către mafioţii columbieni, un tip provenit din

rândurile lor. Un tip de acţiune, cu un fizic atletic şi fizionomie de indian care nu era acolo pe post de servitor al cuplului *just married.*

— De unde ştiţi toate acestea?

— Ştiu, căci cele trei personaje ale noastre au apelat la un tânăr african pe care îl cunosc, ca să-l conducă pe acest al treilea pasager la ţărm, după lăsarea întunericului. E cât se poate de plauzibil ca acest individ să fi revenit noaptea şi să fi luat aceeaşi barcă în care ajunsese la ţărm. A aşteptat până când Mame Fatim a plecat cu prietenul ei, iar el s-a dus să-şi ducă la bun sfârşit misiunea cea murdară.

— Dar Jacques îi reperase. Ar fi trebuit să fie precaut.

— Da. Dar fata îi dăduse un somnifer.

Din nou, priviră la unison fotografia lui Mayères, ca şi cum, înţelegând cele întâmplate, ar fi putut încă să îl salveze.

— Bietul de el era probabil epuizat. De două zile, de la sosirea vasului *Good Hope,* stătea ca pe ace şi-i observa zi şi noapte. Şi încerca să cheme ajutoare. Aţi numărat apelurile de pe telefonul lui Cortegiani? Sunt cel puţin treizeci.

— Dar ce anume se aştepta să primească?

— Daţi-mi, vă rog, telefonul. Mulţumesc. Cum era parola? Ah, da, Scotch12. Să vedem. Dacă avem noroc, mesajele n-au fost şterse. Mă întreb dacă nu cumva domnul aici prezent nu juisează ascultând acest gen de apeluri. Poate că le păstrează tocmai ca să le asculte încă o dată şi încă o dată... Aşa e, Cortegiani?

Dar vameşul, prăvălit pe taburetul lui, nu mai răspunse.

— Poftim. Ce v-am spus? Apelurile sunt aici. Hai să vedem.

Aurel puse în funcţiune difuzorul telefonului şi acţionă tasta de redare. Se auzi un ton de „ocupat".

— Păcat. Un apel mut. Bietul Mayères probabil că nu aştepta să pornească mesageria vocală chiar de fiecare dată. Să mai încercăm unul.

Urmară încă trei mesaje mute. În sfârşit, la cel de-al patrulea, vocea lui Jacques Mayères răsună şi umplu încăperea. Instinctiv, priviră cu toţii spre fotografie.

„— Eu sunt, Max. Tot eu. Trebuie neapărat să vorbim. E neapărat nevoie, mă înţelegi? Pregătesc ceva rău. Îi ţin sub observaţie dar nu pot să fiu vigilent douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Am fost deconspirat. Sunt sigur de asta. Iahtul e cel care însoţea nava Cork".

— E destul de explicit, nu-i aşa? opină Aurel la încheierea mesajului. Hai să mai auzim unul.

Căută şi alese un mesaj la întâmplare.

„— Indianul mă urmăreşte cu binoclul. E ascuns într-o cabină, dar a deschis un hublou şi îl pot vedea. Nu ştiu ce să fac cu prietena mea. Câtă vreme ea e la bord, nu cred că vor acţiona. Dar la noapte n-aş mai fi la fel de sigur. Nu vreau ca ea să îşi asume acest risc. Sună-mă, Max, te rog".

— Tu eşti Max? Foarte originali sunteţi voi, ăştia din sistemul vamal. Încă un mesaj şi gata.

Aurel puse din nou în funcţiune mesageria vocală. Da, aproape sigur acesta era unul dintre ultimele mesaje. Vocea lui Mayères era scăzută, poate din lehamite, sau poate fiindcă se temea că avea să fie auzit în tăcerea nopţii.

„— Nu m-ai mai sunat, Max. Nu ştiu ce se întâmplă, dar cred că am înţeles. E adevărat: am acceptat această misiune, am să o duc la bun sfârşit. N-au decât să atace, sunt pregătit. Am revolverul încărcat. Înainte să-mi facă felul, voi avea timp să le fac şi eu rău... Adio, Max. Îţi mulţumesc. Mi-ai dat ocazia să reglez câteva conturi".

Mesajul devenea abia audibil către sfârşit. Jocelyne plângea. Aurel avu impresia că, preţ de câteva clipe, Jacques Mayères se aflase aici, printre ei, viu, demn, condamnat la moarte, dar fericit.

— Îi aştepta... Bietul de el, n-avea de unde să ştie că Mame Fatim îi pusese somniferul în băutură. Ea crezuse că-i face un bine. Până la urmă, lupta n-a mai avut loc.

Jocelyne îşi şterse lacrimile şi se îndreptă de spate.

— A spus „Cred că am înţeles". Ce vrea să însemne asta? Ce a înţeles? Ce era de înţeles în acea situaţie?

— Înţelesese de ce nu-i răspundea „Max" la apeluri. O să vă explice chiar el.

Cortegiani îl văzu pe Aurel apropiindu-se şi-şi feri mâinile rănite.

— Ne va spune, fiindcă nu mai are nimic de ascuns. În loc de scuze, prefer să auzim explicaţii. Nu-i aşa, vameşule?

— N-am avut de ales.

— Cum aşa?

— Din punctul de vedere al guineezilor nu se întâmplase nimic care să justifice o intervenţie. Dacă aş fi admis că aveam un agent în port, ar fi protestat oficial. Acreditările noastre erau pe cale să ajungă la termene. Aţi văzut polemica din presă pe tema asta? Sunt foarte sensibili pe tema suveranităţii naţionale. Ar fi putut să nu ne reînnoiască autorizaţiile, mie şi colegilor mei. În cazul ăsta, tot dispozitivul nostru s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

— Aţi fi putut să trimiteţi pe cineva în ajutorul lui Jacques, pe iaht. Sau să-l scoateţi de-acolo, să-l puneţi la adăpost pentru câteva zile.

— Mayères era prăjit. Toţi cei care ar fi mers în ajutorul lui ar fi ajuns în colimatorul traficanţilor. Iar din momentul în care reperează pe cineva, nu-i mai dau drumul.

— Pe scurt, nu mai voiai să prăjeşti încă un agent pentru a-l salva pe cel deja compromis.

— Dar poliţia? întrebă Jocelyne.

— E o cu totul altă administraţie, obiectă Cortegiani, într-un acces de orgoliu rănit.

— Nu mă lua cu texte despre războiul dintre Servicii, te rog. Cum spuneai zilele trecute, la Cerc? Vameşii îşi aleg singuri ţigările din pachet. Dacă ai fi vrut să intervină poliţia, ai fi putut s-o chemi.

— Şi de ce n-a făcut-o? întrebă Jocelyne, care începuse deja să-l privească pe vameş cu alţi ochi.

Compasiunea făcea încetul cu încetul loc dispreţului şi resentimentelor.

— Nu o să vă spună asta, dar motivul e cât se poate de simplu: nu mai avea nevoie de fratele dumneavoastră. Când un agent e deconspirat, devine inutil, chiar periculos. Aşa că e preferabil să dispară.

— Ei şi? lătră brusc Cortegiani. Da, astea sunt regulile jocului. Credeţi că avem de-a face cu băieţi de cor în meseria asta? Luptăm împotriva unor ticăloşi care nu se sfiesc să ucidă! Facem treburile murdare, dar necesare. Mayères înţelesese acest lucru. Acceptase termenii contractului, în cunoştinţă de cauză. Ai spus-o chiar tu: era un om care căuta să se sacrifice.

— Şi atunci i-ai făcut pe plac, i-ai oferit sacrificiul dorit. Câtă generozitate!

Aurel ridică din umeri.

— N-are rost să mai stăm mult la discuţii. Rămâi cu conştiinţa ta şi, dacă ea e împăcată, cu atât mai bine pentru tine.

— Ce ai de gând să faci?

— Am să-l sun pe comisarul Dupertuis, iar tu ai să-i explici în detaliu toată povestea.

Cortegiani plecă privirea, ruşinat. Un acces de durere venit dinspre mâinile strivite îl făcu să se strâmbe.

— Cum rămâne cu mâinile mele? întrebă el.

— O să-l chem pe doctorul Poubeau, el e de-al casei. Va şti să fie discret dacă i-o cerem. Şi bănuiesc că n-ai chef să devină publică toată tărăşenia. Sau mă înşel?

12.

La ora cinci după-amiază, culorile peninsulei Conakry capătă nuanţe mai sumbre şi fiecare obiect pare mai greu, mai sobru, pregătit pentru tragedia nopţii. În dreptul terasei pe care se afla Aurel, marea se colorase în albastru de Prusia, iar cerul, la orizont, în roz şi portocaliu. În mod obişnuit, la ora aceasta Aurel ar fi avut în faţă un pahar de vin alb rece ca gheaţa, numai bun să alunge arşiţa zilei. Abia se trezise însă dintr-un somn greu, fără vise, prin urmare îi comandase chelnerului doar o ceaşcă de ceai, cu ajutorul căruia încerca să înghită acum o bucăţică de chec.

Jocelyne Mayères se ivi tiptil, fără pic de zgomot, făcându-l să tresară.

— Ce noapte! spuse ea, aşezându-se la masă faţă în faţă cu Aurel, Am fost atât de dată peste cap încât am reuşit să adorm abia către nouă dimineaţa.

Chelnerul îşi făcu apariţia pentru a prelua comanda, iar ea îi ceru un espresso dublu.

— Ce veşti aveţi?

— Am primit un mesaj de la doctorul Poubeau. I-a făcut radiografii lui Cortegiani. Cinci fracturi de falange, dintre care una deschisă. Spune că n-a mai văzut aşa ceva la un pacient care pretinde c-a sărit într-o piscină goală.

Aurel se strâmbă, gata să izbucnească în râs, şi suflă în ceaşca de ceai.

— Nu l-a crezut?

— Fie că îl crede sau nu cineva, Cortegiani ţine cu dinţii de această versiune, aşa cum a făcut-o şi aseară în prezenţa lui Dupertuis, după ce i-a istorisit toată povestea. Am impresia că nimeni nu se va lăsa păcălit de textele lui, dar n-are importanţă.

— Aşadar, nu veţi fi acuzat de nimic?

— Mai ţineţi minte ce spunea vameşul aseară, când îi povestea tot lui Dupertuis? Nimic nu trebuie să răzbată în exterior.

— Bietul comisar... A fost o seară cu multe veşti şocante pentru el.

— Nu i se poate nega cel puţin o mare calitate: ştie să recunoască atunci când greşeşte. Am vorbit la telefon un pic mai devreme, el m-a trezit. N-a stat degeaba azi.

Lumina zilei se estompa cu repeziciune. Lucirea micilor lămpi care împânzeau terasa hotelului începea să se detaşeze pe fondul exotic al cerului înserării.

— Şi-a contactat colegii din Dakar şi a fost destul de simplu să dea de urma celui de-al treilea individ aflat la bordul vasului *Good Hope.* Era înregistrat sub numele de Ramon Alencar. E o identitate falsă, desigur, dar în

fişierul de la Interpol ea apare drept pseudonimul utilizat de un anume Rigoberto Cortazar.

— Cine e ăsta?

— Potrivit fişierului de la Interpol, este membru al cartelului din Cali, în Columbia. Un personaj aflat destul de jos pe scara ierarhică, un soi de locotenent al naşului acestei filiere. A fost implicat în mai multe asasinate şi pe numele lui era emis un mandat internaţional de urmărire.

— Se ştie unde se află acum?

— Semnalmentele lui au fost transmise guineezilor dar, după toate probabilităţile, e deja departe, în Guineea-Bissau sau cine ştie unde.

— Aşadar nu va fi găsit.

— Şansele nu-s mai mari decât acelea de a-l găsi pe soldatul care a tras un glonte prin casca fratelui dumneavoastră mai mare.

— Exact la asta mă gândeam acum.

Se lăsase noaptea. Ca întotdeauna de când se afla aici, Aurel avu impresia că momentul se petrecuse prea devreme, prea brusc, iar întunecarea aceasta grăbită i se păru nedreaptă, ca o pedeapsă. La această latitudine, ziua nu avea niciodată răgazul de a se lungi, de-a lenevi, de-a oferi omului interminabilele înserări de vară care fac tot farmecul Europei. Astăzi, mai ales, Aurel şi-ar fi dorit ca ziua, începută atât de târziu, să se mai prelungească un pic. Era ultima pe care o petrecea în compania Jocelynei Mayères, care urma să plece cu avionul, cândva spre miezul nopţii. Şi-ar fi dorit să-şi poată întipări în memorie câteva imagini însorite şi colorate cu ea. În schimb, trebuia să se mulţumească cu fragmente ale chipului ei întrezărit în penumbră.

— Dar cuplul de sud-africani de pe *Good Hope*?

— Împotriva lor nu există niciun fel de dovezi. Dupertuis a sugerat că ar fi de preferat să fie lăsaţi deocamdată în pace. Din moment ce au fost reperaţi, într-o bună zi o să comită o greşeală şi o să fie prinşi asupra faptului. Genul ăsta de oameni o sfârşesc rău, întotdeauna. Mi-am asumat dreptul de a-i spune că e mai bine aşa.

— Deci v-a cerut părerea? Asta e extraordinar, având în vedere cât de furios a fost aseară, când a sosit la dumneavoastră acasă şi i-aţi spus ce aţi făcut.

— E un tip pragmatic, la fel ca şi Cortegiani. Ştiu că dumneavoastră aveţi toate atuurile. V-aţi angajat să vă retrageţi plângerea. Dacă vă răzgândiţi şi, mai ales, dacă prezentaţi presei ceea ce ştiţi, amândoi sunt terminaţi. Telefonul vameşului e încă la noi, l-am pus la păstrare în siguranţă, în seiful meu. Şi, cum ei au înţeles că noi doi suntem de aceeaşi parte...

Simţi cum emoţia îi face glasul să tremure atunci când pronunţă ultimele cuvinte.

— Şi totuşi, aţi riscat enorm, spuse Jocelyne. Chiar trebuia...

— Să ajungem până acolo unde am ajuns? Bineînţeles. O procedură normală n-ar fi avut niciun rezultat împotriva unui personaj cum e acest Cortegiani. Ei sunt de neatins. Singura cale e să-i ataci pe propriul teren, cu propriile metode. Adică să fii la fel de violent şi duplicitar cum sunt ei.

Aurel oftă adânc şi se frecă la ochi. Urmă o clipă de tăcere, apoi Jocelyne se întinse peste masă şi, fără ca el să se fi aşteptat la asta, îl luă de mână.

— Voiam să vă spun, Aurel... Şi nu ştiu cum s-o fac. Să vă spun doar „mulţumesc" ar fi banal. Ar fi nevoie de un termen mult mai profund. Vă sunt *cu adevărat* recunoscătoare.

Aurel se agita pe scaun şi îşi privea stânjenit cana goală de ceai. De-ar fi avut măcar un pahar de vin alb... Jocelyne continua să-i ţină mâna într-a ei. Purta o brăţară de argint, iar el o privea cum îi tremură pe încheietura fină a mâinii.

— Sunteţi un om extraordinar, Aurel. Sunt onorată că v-am întâlnit.

Ce i-ar fi putut răspunde? Aurel rămăsese cu gura căscată şi nu mai reuşea s-o închidă, de parcă nervii care-i dirijau maxilarul ar fi fost secţionaţi cu brutalitate.

— În curând o să ne despărţim. Aş vrea să ştiţi că am să vă păstrez în inima mea şi că n-am să uit niciodată cât de mult vă datorez. Vă doresc din tot sufletul să fiţi fericit. O meritaţi din plin.

Recunoştinţa, în asemenea cantitate, devenea sinonimă cu cruzimea. Văzând cum ochii lui se umpleau de lacrimi, Jocelyne îi lăsă mâna şi, pentru a-i permite să-şi revină, lansă un subiect de discuţie mai puţin intim.

— Mame Fatim a fost scoasă de sub acuzare, nu-i aşa? Sper că-i vor da drumul cât mai curând...

— Dupertuis i-a anunţat pe guineezi că am reuşit să descoperim vinovatul ca urmare a unor informaţii furnizate de Serviciile Secrete, astfel încât să nu mai fie nevoit să intre în detalii care ar putea compromite serviciul nostru vamal. Dar eliberarea lui Mame Fatim va mai dura o vreme. Va trebui ca acuzaţiile care i-au fost aduse să fie retrase de către procurori. Între timp, probabil se va propune o eliberare pe cauţiune.

— Am să o plătesc eu, dacă va fi nevoie, interveni imediat Jocelyne.

— E o ofertă foarte generoasă. Am să vă ţin la curent.

Aurel îşi privi ceasul. În mai puţin de-o oră, aveau să fie nevoiţi să pornească spre aeroport. Avionul Jocelynei urma să decoleze la miezul nopţii, dar mai erau destule formalităţi de îndeplinit până atunci.

— Până la urmă, singurul care nu va fi pedepsit e acel Lamine. Ce va face oare cu averea pe care a pus mâna? Mi se pare ciudat ca munca de-o viaţă a lui Jacques să slujească la clădirea unui imperiu mafiot în inima Africii.

— Mă tem că aveţi o viziune prea romantică.

— Romantică?

— Da. Destinul fratelui dumneavoastră este, după părerea mea, mult mai simplu şi, se poate spune, mai tragic.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că nu Lamine e cel care a pus mâna pe averea lui.

Jocelyne tresări. Aurel era atât de încântat că reuşise să-i stârnească emoţii, indiferent de ce natură, încât prelungi suspansul.

— Lamine a furat ceea ce a mai rămas în seif. Amintiţi-vă, Mame Fatim spunea că tot ce a luat Lamine încăpea într-un săculeţ. Nici măcar în bancnote de 500 de euro, zeci de milioane nu au cum să încapă într-un săculeţ.

— Şi ce a făcut Jacques cu restul?

Aurel netezi faţa de masă, cu palmele desfăcute, ca şi cum ar fi încercat să îndepărteze firimiturile imaginare.

— Trebuie să dăm uitării tot ceea ce credeam că ştim şi să ne întoarcem la personalitatea lui Jacques. El era un om al datoriei. După moartea fiicei sale, a ales să plece şi să urmeze calea fratelui său mai mare, calea eroică. Sunt convins că asta i-a creat un enorm sentiment de culpabilitate.

— Faţă de cine?

— Culpabilitatea nu are nevoie de un obiect anume pentru a exista. E un sentiment ce vine din noi şi care creşte pe terenul fertil al emoţiilor, amintirilor şi dorinţelor noastre. Apoi, crescând, se agaţă de ceea ce întâlneşte în cale. Mă rog, asta e părerea mea.

Aurel era fericit că întunericul îi ascundea roşeaţa din obraji. Ce-l apucase oare să rostească o astfel de tiradă? reveni la Jacques Mayères, pentru a alunga impresia că ar fi vorbit despre sine.

— Ceea ce-l mâna pe Jacques era culpabilitatea, sunt convins de asta. Culpabilitatea că nu izbutise să urmeze exemplul fratelui mai mare, culpabilitatea întreţinută de Aimée, căreia nu-i putea oferi niciodată îndeajuns, culpabilitatea de a nu-şi fi putut salva fiica.

— Şi culpabilitatea de a fi lăsat totul în urmă după moartea lui Cléo. În această privinţă sunt de acord cu dumneavoastră. Dar care e concluzia?

— Cred că a vrut să-şi răscumpere vina. Plecând, a păstrat pentru sine minimum necesar ca să-şi poată trăi noua viaţă.

— Şi restul averii?

— Cred că a lăsat-o...

— Cui?

— Lui Aimée.

Urmă un interval de tăcere. Jocelyne se rezemase de spătarul scaunului, dispărând din haloul luminos al lămpii micuţe, iar Aurel abia dacă-i putea distinge trăsăturile feţei. Preţ de-o clipă, se pomeni că se temea de posibilele ei reacţii. Oare ce forţe obscure se puneau în mişcare în mintea ei şi cât de violent aveau să izbucnească? Din fericire, atunci când chipul îi reveni în lumină, Aurel văzu că ea zâmbea larg. Aproape imediat, râsul ei se făcu auzit, un hohot de râs eliberator, care alunga toate miasmele neliniştii, regretului şi invidiei. Aurel ezită o clipă, apoi începu să râdă şi el.

Cei aflaţi la mesele dimprejur îi priveau uimiţi. Când accesul de râs se potoli, în sfârşit, amândoi aveau lacrimi în ochi.

*

A doua zi dimineaţă, Aurel sosi la consulat cu mult înaintea orei de începere a programului. Urcă până la biroul său însoţit de un jandarm, care se folosi de o legătură uriaşă de chei pentru a-i deschide.

Porni calculatorul, lansă operaţiunea de copiere a cardului de memorie pe care-l introdusese în fanta corespunzătoare, alergă până la imprimanta comună şi o puse în funcţiune. Atunci când clişeul ieşi din imprimantă, reveni fără grabă la birou şi îl fixă pe perete. Apoi făcu o copie a hard-diskului calculatorului pe un hard-disk extern şi aşteptă. N-avu mult timp de aşteptat căci, încă de la ora opt, doi dintre agenţii de la departamentul Administrativ bătură la uşă, exact aşa cum se aşteptase. Erau puţin stânjeniţi, dar el îi linişti imediat.

— Domnul consul general ne-a dat ordinul ieri, în momentul în care s-a întors...

— Daţi-i drumul, domnilor, faceţi-vă datoria. Mie mi-e totuna.

Cei doi tehnicieni debranşară calculatorul şi toate conexiunile, apoi aşezară unitatea centrală şi monitorul pe căruciorul pe care-l aduseseră cu ei. Apoi se retraseră, trăgând după ei căruciorul. Un sfert de oră mai târziu, Aurel ridică receptorul telefonului şi apăsă pe tasta de exterior. Nu mai auzi nici măcar tonul: linia fusese întreruptă.

Către ora nouă, Hassan bătu la uşă. Părea tulburat din cale afară.

— Secretara consulului general v-a căutat ieri toată ziua. Voia să vă vadă de urgenţă.

— Chiar toată ziua?

— Până la începutul după-amiezii.

Ulterior, Baudry discutase probabil cu comisarul Dupertuis, care îl pusese la curent. Condiţia pusă de Jocelyne pentru a păstra tăcerea despre întreaga afacere fusese ca niciun fel de măsuri judiciare sau administrative să nu fie

luate împotriva lui Aurel. Lui Baudry nu-i rămânea decât să-l trimită înapoi în debaraua în care sălăşluise până la aceste evenimente. Ceea ce şi făcuse.

— Iar tu ai primit ordin să nu mai ai de-a face cu mine şi să te întorci la serviciul de Corespondenţă, nu-i aşa?

— De unde ştiţi?

— Fă ce ţi s-a spus, Hassan. Îţi mulţumesc sincer pentru tot ajutorul. Eşti un băiat de ispravă.

După ce Hassan părăsi „debaraua", Aurel se aşeză, puse pe masa goală o foaie albă şi contemplă imaginea pe care o fixase pe perete.

Era, după cum îl informase Jocelyne, un „selfie" făcut cu puţin timp înainte ca ea să se îmbarce, în seara precedentă. Jocelyne zâmbea în fotografie, iar Aurel... apărea în dublă ipostază. El, spectatorul de acum, era cel căruia îi zâmbea Jocelyne şi tot el apărea în imagine cu obrazul aproape lipit de al ei, strâmbându-se fericit şi trist în egală măsură, înaintea despărţirii.

Aurel inspiră adânc, scoase capacul stiloului şi, pe liniile trasate în grabă pentru a închipui un portativ, se apucă să aştearnă note muzicale, fredonând pe măsură ce scria. Tema era simplă, alcătuită din doar patru note. Îi venise în minte, asemeni unei revelaţii, pe când se afla în taxi, întorcându-se de la aeroport. Era doar o sămânţă, dar una rodnică, iar din ea ar fi putut să crească un arbore falnic, o întreagă pădure. Percepea ritmuri, variaţii, voci. Începu să compună, măsură cu măsură, oprindu-se din când în când pentru a fredona pasajele scrise, în timp ce le recitea.

Mai avea încă şase luni de petrecut în debaraua de la Conakry. Timp suficient pentru a compune o operă întreagă.

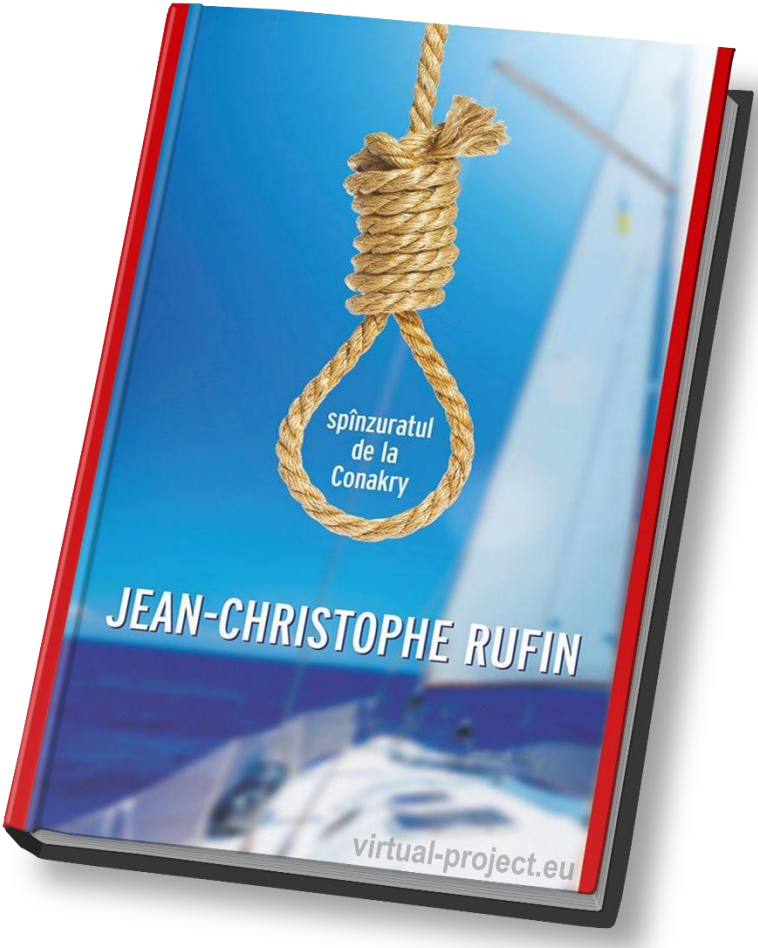

virtual-project.eu

violin